kristin billerbeck

ca ea nu e nimeni

KRISTIN BILLERBECK
Ca ea nu e nimeni
Traducere: ROXANA BUZOIANU
Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României BILLERBECK, KRISTIN
Ca ea nu e nimeni/Kristin Billerbeck; trad.:
Roxana Buzoianu.
— Bucureşti: Lider, 2010
ISBN 978 – 973 – 629 – 273 – 6
I. Buzoianu, Roxana (trad.)
821.111 (73) – 31135.1
SHE'S ALL THAT
Copyright © 2005 by Kristin Billerbeck
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Editurii LIDER.
Editor CASANDRA ENESCU
O.R. 5 – C.R. 15, Sector 4, Bucureşti
Tel. /Fax: 021.316.32.55
E-mail: lidere-xtreme.ro; site: www.editura lider.ro
Dedicaţie
Pentru Beth Harke, cea mai bună prietenă a mea încă de când aveam patru ani. Spa-ul şi Kristin nu prea se potrivesc pentru că eu sunt mult prea surescitată. Deşi Beth mă iubeşte, nu mai plănuieşte alte ieşiri cu mine la spa. Cred că „peste cadavrul meu" au fost cuvintele pe care le-a folosit. Din cauza neputinţei mele de a mă relaxa şi din cauza tipului de vârstă mijlocie, chel, care se giurgiulea la piscină cu iubita lui, ne-a cam ajuns experienţa oferită de spa. Cu toate acestea, ea continuă să-mi spună cât de minunate sunt excursiile sale la spa împreună cu ceilalţi prieteni ai ei. Mă întreb ce mai e şi asta?

Te iubesc, *dragă prietenă*!

Mulţumiri

Niciun om nu este o insulă (orice ar însemna asta) şi niciun scriitor nu poate reuşi fără o echipă de experţi. Mulţumesc echipei mele extraordinare şi pline de idei şi grupului cu care mă joc de-a scrisul: Colleen Coble, Diann Hunt şi Denise Hunter. Agentului meu, Jeana Ledbetter, care mă suportă – şi are încredere în mine, ceea ce nu este uşor. Editorilor mei Natalie Gillespie şi Angela Depriest – fetele astea sunt tari. Şi nu în cele din urmă, cititorilor mei fideli care m-au făcut să rămân entuziastă şi tânără deşi am o vârstă înaintată, în mod special Alisei Smith şi lui Miss Michigan 2004, Kelli Talicska.

PARTEA I

Drept

1

Părul groaznic pe care-l am pe cap mi-a distrus viaţa. Oh, ştiu ce gândiţi: este imposibil ca, din punct de vedere fizic, un păr groaznic să-ţi distrugă viaţa. Dar dacă nu aş fi avut un păr cârlionţat, stufos, ca o ciupercă, nu aş fi avut nevoie de recondiţionare termală o dată la patru luni. Nu aş fi fost la salon timp de patru ore când şefa mea i-a oferit promovarea care mi se cuvenea mie unui alt designer.

Şefa mea, Sara Lang:

— Îmi pare rău, Lilly, dar creaţiile tale nu au distincţie.

Poftim? *Creaţiile mele acoperă fiecare parte potrivită*. *Câţi alţii pot pretinde acest fapt simplu*?

— Bine. Mulţumesc. *Bleagă*. *Bleaga*. *Bleagă*.

Totuşi aici e buba, factorul determinant în ziua în care am fost complet umilită şi distrusă: dacă nu aş fi plecat acasă la prietenul meu pentru a-i plânge pe umăr, nu aş fi aflat niciodată despre Katrina. Katrina, care se pare că este noua lui iubită. Cea despre care el pretinde că a încercat să-mi spună, astfel ca eu să ştiu că sunt în mod oficial, oh, apropo, *fosta* iubită. O scăpare minoră din partea lui, sunt sigură!

Aş vrea să spun că sunt distrusă pentru că Robert este acum fostul meu iubit. Mai exact, este cumva patetic că a făcut parte din viaţa mea câteva luni, iar singurul meu răspuns faţă de surpriza lui neaşteptată numită Katrina a fost o fluturare a mâinii şi un dezgustat „cum spui tu” (cu o ridicare din umeri pentru emfază). Robert era mai mult un partener pentru cină decât un iubit şi cam atât. Era hetero şi

creştin. Să fim serioşi, să locuieşti în San Francisco şi să lucrezi în industria modei, era tot ceea ce avea el nevoie.

Cât despre un viitor lung şi romantic, aveam speranţe mari în ceea ce mă priveşte – în ciuda faptului că sunt pusă mereu în dificultate de lipsa mea de cuvinte când sunt în prezenţa bărbaţilor pe care-i găsesc atrăgători. În general, mă întâlnesc cu bărbaţi de care nu sunt atât de atrasă. Este mai uşor, pentru că la un moment dat va trebui să vorbeşti cu ei, iar cu o gură care nu funcţionează cum trebuie în faţa tipilor care mi se par, ei bine, *sexy*, aceasta este o problemă. În timp ce, dacă nu mă uit la un potenţial soţ, cuvintele curg ca Niagara. Recunosc, această dilemă nu-mi oferă pasiunea dintr-un film cu Cary Grant, dar este suficient dacă vreau să ies din când în când din casă.

Deci, în prezent, sunt Lilly Jacobs, o fată singură de aproape treizeci de ani şi o creatoare de modă fără experienţă. Nu *Lilly Jacobs pentru Sara Lang Couture*, nici măcar viitoarea *doamnă Robert Hazelton* – dar încă sunt, ceea ce este cel mai important, o membră a Fetelor Spa.

Descui litania de încuietori de la apartamentul meu, mă arunc pe canapea şi o sun pe mobil pe Morgan, cea mai bună prietenă a mea din facultate şi membră a Fetelor Spa.

— Am nevoie de o întâlnire la spa! Repede.

— Lilly, stai un pic, şopteşte Morgan. Aud nişte foşnete, apoi o aud din nou pe Morgan la telefon. Sunt la un dineu politic pentru un viitor senator. Teribil de plictisitor şi, sincer, oare republicanii chiar vor câştiga în San Francisco? Ce pierdere de timp!

— Atunci de ce eşti acolo? o întreb, supărată că republicanii se amestecă în criza mea.

— Port acest colier fantastic în formă de picături de ploaie cu un diamant roz incredibil. Tata tocmai l-a adus din Australia.

Deja am primit câteva comentarii, spune Morgan. Pun pariu că se va vinde până la cină.

Oftez tare. *Oare vieţile noastre pot fi mai diferite de atât*?

Morgan Malliard este o blondă înaltă, suplă, moştenitoarea unui bijutier, este oficial cunoscută în oraş ca „Regina de Gheaţă" datorită colecţiei sale de diamante mereu schimbătoare oferită de magazinul elegant al tatălui ei din Union Square. Şi ce bun mai de preţ poate calma un republican nevralgic decât un diamant fantastic al cărui cost ar pune capăt multor probleme ale omenirii? De asemenea, şi celor

mai multe probleme ale ţărilor mici.

— Ce vrei să auzi mai întâi? o întreb. Veştile rele? Sau veştile foarte rele?

Personal, cred că faptul că încă dorm pe o canapea şi că am aproape treizeci de ani vorbeşte destul de clar despre soarta mea. *Dar aşteaptă*, *mai este ceva*!

— Zi-mi orice veste proastă care ţine de Robert. Nu mi-a plăcut niciodată. Arăta prea tâmpiţel, ca un perete alb printre culorile folosite de Ralph Lauren. El conferă tocilarilor un prost renume. Sunt veşti proaste legate de Robert, nu-i aşa? spuse ea plină de speranţă.

Oftez din nou.

— Da, astea sunt veştile semiproaste. Are o iubită.

— O iubită care presupun că nu eşti tu.

— Corect.

Morgan scoase un „Da!" înăbuşit.

— Pot să primesc un pic de simpatie? Ne întâlnim de trei luni.

Dar chiar şi mie îmi este greu să-mi plâng de milă. Este echivalentul la a spune că m-am întâlnit cu vărul meu de-al doilea luni de zile. Nu prea stârneşte simpatie. Doar un fel de dezgust trist.

— Îl vedeai doar atunci când nu aveai altceva mai bun de făcut, replică Morgan. Mă laşi? Nu e ca şi cum am vorbi despre dragostea vieţii tale. Care sunt veştile *cu adevărat* rele?

— Shane Wesley a fost avansat în locul meu astăzi.

— Nu! Oh, Lilly!

— Ba da. Alt tip chel care reprezintă lumea modei mult mai bine decât mine. De vină este părul meu, ştiu asta.

— Vrei să încetezi? Ai un păr minunat. Felicity a creat o modă, a părului ca al tău. Aminteşte-ţi, chiar a avut probleme pentru că şi l-a tăiat.

— Hm, înapoi la mine, spun, căutând doza mea de simpatie şi desfătându-mă în narcisism preţ de o clipă. Doar l-am câştigat cinstit.

— Scuze. Îmi pare rău pentru avansare, spune Morgan de parcă ar sta să plângă pentru mine. Ştiu cât de mult o doreai şi o meritai. Aş vrea să mă laşi să te ajut, Lilly. Ţi-am spus-o de un milion de ori. O să port orice îmi ceri. Creaţiile tale vor fi menţionate în paginile mondene. Pentru cei patru oameni care citesc acea pagină, va fi minunat!

— Mulţumesc pentru ofertă, Morgan, dar nu. Vreau să fac asta singură. Vreau să fiu atât de bună, încât să pot scrie propria mea

etichetă. Ca Tom Ford. Doar că nu mascul. Şi nu homo. Cred că mai mult ca Vera Wang. Poate că eu pot face pentru jacheta bolero ceea ce a făcut ea pentru rochia de mireasă.

— Jacheta bolero?

— Bine, ce spui despre pălăria din lână?

— Ca J. Lo şi Mariah Carey? Nu prea poţi să păşeşti ţanţoş cu aşa ceva pe podium, Lilly. Ai nevoie de un weekend la spa. Delirezi.

— Da. Sunt disperată, Morgan. Am nevoie de trufe, exfoliere şi sute de litri de pepsi dietetic pentru a-mi îneca tristeţea. Şi murături. Putem aduce şi nişte murături?

— Mai bine ai avertiza-o pe Poppy dacă ai de gând să aduci artileria grea. Va dori să bei ceai dezintoxicant, ştii asta. Vom avea toate parte de ginseng şi muşeţel, dar cu siguranţă nu va fi pepsi dietetic. Bănuiesc că nici castraveţii muraţi nu sunt trecuţi în meniu.

— Poţi să o suni tu pe Poppy? mă vait eu ca un vierme ce sunt. A fost o zi cu adevărat nasoală.

— Lilly, am veşti pentru tine. Ea ştie că bei pepsi dietetic – şi chestia cu murăturile? Ei bine, aici te descurci singură, pentru că asta este prea ciudat. Morgan tace o clipă. Mă întreb câte dintre persoanele aflate în această sală de bal au gustat măcar o murătură.

— Tu ai gustat? întreb.

— Nu, nu chiar. Nu este cea mai feminină gustare, Lilly. Adică, dacă ai fi fost aici cu mine, la această serată republicană, te-ai simţi confortabil muşcând dintr-o murătură?

— Este *cea mai* feminină gustare. Gândeşte-te la toate femeile însărcinate care nu se mulţumesc cu nimic altceva. Îţi voi aduce şi ţie una în acest weekend.

— Este în regulă, Lilly. Dacă ai fi însărcinată, poate că aş înţelege, dar drept consolare pentru că l-ai pierdut pe Robert? Te rog. El nici măcar nu merită o ciocolată bună. Un baton ieftin şi aş termina cu el.

— Dacă tot nu înaintez deloc în carieră, îi reamintesc eu, pot foarte bine să mă îmbuib, dar să fiu fericită, de pe urma unei festin sărat. Doar că nu-mi place să o supăr pe Poppy. Sun-o tu! Vrea ca eu să fiu sănătoasă şi „să fiu în legătură cu templul meu aşa cum l-a creat Dumnezeu". Va crede? a sunt dusă cu pluta dacă va auzi despre băutura carbogazoasă.

— Acum o să închid. Senatorul în devenire e gata de plecare.

Sun-o pe Poppy, iar eu voi face rezervările la spa. Dar gata cu văicăreala legată de Robert. Nu-mi voi mai pierde timp cu așa ceva.

Închid și mă foiesc pe canapeaua mea cu gâlme. Cine naiba a inventat și porcăria asta de piesă de mobilier? Ține de anii de facultate. De viața în care nu-mi pot permite una-alta. Și, totuși, am o diplomă de la Stanford – recunosc, este o diplomă pe care momentan se adună praful din moment ce am schimbat finanțele pe modă în urmă cu trei ani. Pun pariu că sunt singura cu diplomă de la Stanford care doarme pe o canapea! Poți spune pe litere R-A-T-A-T-A?

Îmi imaginez că dacă aș fi avut doi părinți sau măcar dacă aș fi crescut într-o vilă ca Morgan cu un singur părinte iubitor, nu aș mai dormi pe o canapea. Presupun că viața este plină de nedreptăți.

O sun pe cealaltă prietenă din facultate și una dintre extraordinarele Fete Spa, Poppy Clayton.

— Cabinetul doctoriței Poppy.

Poppy, chiropractician[1], nu-i lasă pe oameni să-i spună doctorița Clayton. Mereu a fost ca o carte deschisă. La Stanford, îi spuneau „Fata Granola”[2]. Era genul care poartă tenișI și haine din materiale vopsite natural, părând mult prea excentrică pentru studiile ei legate de biologie. Poppy era fata care a ratat să coboare la Berkeley și a ajuns din greșeală în campusul din Stanford. După facultate, comunitatea medicală și lipsa ei de suflet l-au distrus repede pe cel al lui Poppy și a ajuns să practice medicina alternativă. Nu mi-o pot imagina făcând altceva. Ea crede că produsele farmaceutice sunt lucrarea diavolului.

— Bună, Emma, îi spun fetei de la recepție. Poppy este pe acolo? Sunt Lilly.

— Da, stai un pic. Emma îmi ronțăie ceva în ureche. Femeia aceasta, deși este mlădioasă ca un vrej de fasole, nu se oprește din mâncat. Ar fi un model pe cinste, dar vai, ea nu crede în imaginea falsă creată de Hollywood. Nici eu, dar eu sunt contra din simplă vanitate. Dacă ar trebui să nu mănânc altceva decât rumeguș pentru a ajunge să arăt ca Emma, cel puțin aș folosi asta în avantajul meu. Emma este

---

[1] Specialist în tehnica de manipulare a coloanei vertebrale și a altor părți ale corpului (n. red.).

[2] Un amestec de fulgi de ovăz, de secară, nucă de cocos, nuci, seminţe de floarea-soarelui, stafide, miere, ulei (n. red.).

slabă, deşi chiar are o siluetă. Recunosc, râvnesc la această înfăţişare. Sunt slabă, dar cam înaltă şi subţire, ca un copil, cu siguranţă nu ca Uma Thurman/Jennifer Aniston. Mai mult genul „ai ajuns la pubertate?"

Poppy apare pe fir cu vocea ei profundă, respirând greu.

— Lilly? Este totul în regulă?

— Weekend la spa, articulez eu dramatic, cu genul de voce pe care o foloseşti atunci când suni şi spui că eşti bolnav. Nu că aş fi făcut vreodată asta, să ştiţi.

— Oh, nu! Ce s-a întâmplat? Poppy îşi ia imediat aerul de doctor, gata să-mi vindece suferinţele cu vreo iarbă cu gust scârbos.

— Shane a primit postul meu, iar Robert are o altă prietenă – o *Katrina*, adaug eu pentru a accentua. Speram că dacă îi ofeream un nume, aveam s-o fac pe Poppy să ignore nevoia, pe cale de-a fi mărturisită, de murături şi sucuri dietetice.

— Robert avea o energie extrem de rea. Nu voiai să te căsătoreşti cu el, aşa că mă bucur să aud asta. Ţi-ar fi absorbit sufletul. Era un aspirator de energie, extrem de nemilos, ca unul dintre acele aspiratoare noi cu aspirare continuă. Ar fi eliminat tot.

— Cum spui tu, zic eu, nedorind să-i aud incantaţia despre „lumina este energie". Părul meu este de vină. Totul este din cauza părului meu. Tocmai mi-l îndreptam când a avut loc promovarea. *De ce m-a binecuvântat Dumnezeu cu această „coroană a gloriei"*?

Poppy vorbeşte încet şi calm:

— Presupun că au profitat de faptul că erai plecată, nu că ai pierdut slujba pentru că erai plecată. Şi, Lilly, părul tău este un dar. Aminteşte-ţi, Dumnezeu te-a făcut să fii specială, spuse ea, vocea ei sunând remarcabil de asemănător cu a lui Bob the Tomato[3] (Roşia Bob). Creaţiile tale sunt fantastice, Lilly! Cred că Dumnezeu îţi acordă o perioadă de relaş înainte de a-ţi lua zborul. Vrea ca tu să rămâi modestă.

Vedeţi? De aceea Fetele Spa sunt cele mai bune prietene ale mele. Cu Poppy şi Morgan, sunt deja Vera Wang. Mai rămâne doar să o demonstrez restului lumii. Aşa erau şi în facultate când credeau că voi fi următoarea Greenspan sau Forbes, dejucând planurile bărbaţilor din

---

[3] Personaj de desene animate din cunoscutele desene Veggie Tales (n. trad.).

lumea finanţelor. Ştiţi, cu astfel de prietene am început să uit încet-încet toate poreclele urâte din copilărie, sarcasmul la adresa părului meu scăpat de sub control adunat deasupra unei siluete lungi şi subţiri. Nume ca „Frumuşica", „Don King" şi preferatul meu „Einstein". Am trecut în mare parte peste asta acum, dar trebuie să recunosc că e de ajuns o singură privire aruncată în oglindă într-o zi în care părul nu-mi stă bine şi continui să aud ecourile acelor copii care mă strigau aşa. Şi mă simt din nou ca un copil ciudat în clasa a patra.

— În clipa asta am patru pacienţi, putem vorbi mai târziu? întrebă calm Poppy. Poppy nu ştie ce e ăla stres. Probabil că are patru oameni care sunt pe cale să o ia razna, aşteptând să se întoarcă la treabă în timp ce ea se mişcă liniştită prin birou cu o viteză asemănătoare cu cele cinci minute la sfârşitul unui curs de yoga. Ea este relaxarea întruchipată.

— Du-te, Poppy, spun eu, fiindu-mi milă de pacienţii ei. Ne vedem mâine după-amiază?

— Trece-mă pe listă pentru spa. Este timpul să ne dezintoxicăm împreună.

Îmi închide şi sunt nebună de fericire pentru moment. Nici măcar nu a trebuit să-i spun scuza cu pepsi dietetic şi o să aduc pe furiş trufe de ciocolată la ieşire Fetelor Spa în timp ce o să beau ceai verde cu zâmbetul pe buze.

Iată-mă. Au trecut trei ani de când am renunţat la o „slujbă adevărată" pentru a începe de jos în lumea modei, iar până acum numele meu – ei bine, creaţiile mele – nu au ajuns în lumina reflectoarelor. Sunt singură într-un apartament întunecos auzind doar vuietul autostrăzii din apropiere şi având drept companie doar duhoarea învechită a aerului umed din San Francisco. Înşfac nelipsitul spray antiseptic şi pulverizez cu furie. Mirosul de antiseptic îmi înţeapă în curând nările şi pot respira din nou. Mă întreb dacă poţi deveni dependent de antiseptic.

Mă uit la materialele împrăştiate peste tot în apartamentul/depozitul meu din blocul de ciment aflat în districtul modei. Vă amintiţi cum în şcolile vechi ferestrele erau sus şi nu prea puteai să te uiţi prin ele? V-aţi prins. Aşa este şi apartamentul meu. Ciment. Urât. Fără ferestre. Ei bine, nu e fără ferestre dacă eşti dispus să te caţeri pe o scară de şase metri doar ca să vezi priveliştea oferită de autostradă.

Ţesăturile colorate – resturi de la muncă – aproape că fac apartamentul locuibil. Îmi amintesc că cel puţin lucrez în industria mea de vis. Slujba mea de vis va apărea. Marea mea şansă se află imediat după colţ. Trebuie să fie. Vedeţi voi, există un mic secret urât în industria modei: tocilarii lumii domină pasărelele modei. Iar eu, cu siguranţă, sunt o tocilară. Nu am trăit degeaba ferm înfiptă în lumea tocilarilor în timpul liceului. Faima mă aşteaptă. Mă apropii din ce în ce mai mult. Toate chicotelile venite din partea prinţeselor de la baluri, iar acum – deşi ele nu ştiu asta încă – eu le spun ce să poarte. Sătulă de toate acele zile petrecute desenând, creând ţinuta magică care-i va face pe ciudaţii lumii, ca mine, să devină deodată acceptabili.

Sofisticat. *Elegant*. *Perfect*. *Cel mai bun model al sezonului*.

Acestea sunt cuvintele folosite pentru a descrie rochiile din colecţia actualei mele şefe. De fapt, rochiile pe care *eu* le-am creat sub numele ei, Sara Lang. *Lilly Jacobs*. Nu-i aşa că sună ca o colecţie de la Saks de pe Fifth Avenue? apoi am auzit uşa de la intrare, iar visul meu înflăcărat cu ochii deschişi a fost întrerupt.

Kim Robinson, colega mea de cameră şi colegă la Sara Lang Couture, intră şi-şi aruncă cheile pe una dintre puţinele piese de mobilier: o veche masă de cusut găsită cândva lângă tomberon.

— Eşti bine? mă întrebă ea.

— Sunt bine, spun eu, gândindu-mă: *Cât de bine pot să fiu*? *Sunt cea mai educată*, *mai neadecvat angajată persoană de pe statul de plată al Sarei Lang*. A comentat cineva ceva despre faptul că nu am primit postul? o întreb.

— Doar şoapte. Nu mai mult decât sunt normale atunci când cineva este promovat. Am miorlăit şi apoi ne-am risipit care încotro.

— Trebuie să plec de la Sara Lang, nu-i aşa? Adică, acum sau niciodată.

— Este evident ce crede Sara, Lilly. Vei găsi altceva. Poate sub aripa altcuiva vei avea mai multe şanse. Sau te poţi întoarce în lumea fi…

— Nici măcar să nu rosteşti cuvântul!

Încep să parcurg cei trei metri ai apartamentului nostru – lovind cu tocurile ascuţite podeaua din ciment şi creând un ecou straniu.

— Buni va leşina când va afla că nu am primit promovarea. I-am tot spus că asta e pentru noi.

Bunica mea şi-a vândut casa ca să-mi plătească studiile. A

tolerat toana mea cu designul, gândindu-se că până la treizeci de ani îmi va trece şi mă voi întoarce la finanţe şi la pantofi de calitate. Vai! Sunt încăpăţânată şi chiar am crezut că acest vis este ceea ce trebuie să fac. Bunica, femeia care m-a crescut de când eram bebeluş, se pare că are o viziune mai practică asupra creaţiei lui Dumnezeu.

— Până la urmă ce ştie Sara Lang? Pot face asta.

— *Te rog*, Lilly. Scuteşte-mă de discursul à la *Evita*. Eşti cea mai bună prietenă a lui Morgan Malliard. Las-o să-ţi poarte creaţiile, pentru numele lui Dumnezeu! Atunci vei *şti* dacă ai sau nu talent, pentru că vei citi despre asta în paginile mondene chiar a doua zi. Kim îşi bagă capul în frigider, căutând o gustare care nu există. Mândria asta a ta ridicolă o va ţine pe Bunica într-un apartament închiriat pentru toată viaţa! Dacă aş avea o prietenă ca a ta, aş folosi-o! Cu siguranţă că nu i-aş permite Sarei Lang să primească toate laudele. Ultima dată când femeia aia s-a atins de o maşină de cusut, aceasta avea pedale pentru picioare! Nu ar putea folosi un model computerizat nici dacă ai încuia-o undeva cu acesta un an de zile.

Oftez.

— Poate că ai dreptate.

Desigur că are dreptate. Nimănui nu-i place un plângăcios, iar eu cam stărui să fiu astfel în acest moment. Eu sunt antiteza calmului yoga al lui Poppy. Parcă fac aerobic cu steroizi.

Dar nu mă pot folosi de Morgan. Nu după ce am văzut cum propriul ei tată o aruncă în societate pentru a fi devorată ca o bucată de carne aruncată leilor. Morgan a fost folosită destul. Tatăl ei chiar îi cere să se gătească atunci când bătrâni obsceni salivează după ea – crezând probabil că testosteronul suplimentar îi va face să-şi deschidă portofelele pline de molii. *Câh*! *Nu*, *nu-i pot face aşa ceva lui Morgan*. Mai curând aş ajuta-o să scape din cuşca ei aurită, nu să adaug rămurele cuibului ei.

Morgan este atât de frumoasă, atât de aranjată încât atunci când a devenit prietena mea la facultate, m-a făcut să uit că eram batjocorită şi că se râdea de mine din cauza părului meu. În timpul petrecut alături de Morgan Malliard mi-am simţit ca o prinţesă, aşa cum este ea. M-a făcut să mă simt importantă. Evident, ştiam că Iisus mă iubeşte pentru cine sunt, dar la facultate, având-le pe Morgan şi Poppy prietene era ca şi cum l-aş avea pe Iisus în carne şi oase chiar în cămin. Ele m-au făcut să mă simt iubită şi acceptată mai mult decât a făcut-o cineva

vreodată. Încă fac asta.

— Ea şi-ar pune şi un sac pe ea pentru tine, Lilly, spune Kim despre Morgan, iar eu ştiu că este adevărat, acesta fiind chiar motivul pentru care nu-i cer asta.

Kim pare mai mereu că nu acordă atenţie la nimic din ce se întâmplă în jurul ei, dar observă mai mult decât lasă să se vadă. Este prima care ar pretinde că este neştiutoare în orice situaţie şi care i-ar da înainte cu diploma sau lipsa de educaţie, dar are mai multă intuiţie decât jumătate dintre bărbaţii din districtul financiar, în general vorbind. Ca să nu mai spun că nu are şi ea problemele ei!

Fetele mele Spa par a locui într-un univers diferit de al meu şi al lui Kim. Morgan Malliard locuieşte într-o casă de lux în Nob Hill şi trăieşte din faptul că poartă bijuteriile tatălui ei la diferite evenimente mondene. Poppy Clayton vindecă oamenii trosnindu-le oasele şi împărtăşindu-le câte puţin din înţelepciunea biblică, plus unele ierburi. Eu trăiesc o existenţă diferită, cu datorii de mărimea Californiei, cu o canapea şi studii costisitoare – iar asta la ce mă ajută mai exact?

Bunica mea, cea care m-a crescut, locuieşte într-un apartament micuţ, iar pentru această situaţie mă simt complet responsabilă. Şi-a vândut casa atunci când bursa mea s-a terminat – nici măcar nu mi-a spus că o vinde, deşi era casa copilăriei mele şi singurul loc pe care-l cunoşteam drept casă. Nu a pus niciun semn sau ceva de genul ăsta. Într-o zi a scos la bătaie fundaţia sfărâmicioasă, casa care mişuna de furnici, iar a doua zi încasa un cec de 375.000 de dolari după ce plătise taxele şi ipotecile. Bine aţi venit în Zona Golfului. Nu-i aşa că pare o sumă mare de bani? Da, şi nouă ni s-a părut la fel. A fost odată ca niciodată, înainte de a dormi pe o canapea.

Îmi iau geanta pe care am primit-o, inscripţionată cu numele Sara Lang. *Câh*, *de parcă aveam nevoie de aşa ceva*. O pulverizez cu antiseptic doar pentru a-i arăta Sarei ce cred despre ea.

— Mă duc la spa în acest weekend, îi spun lui Kim. *Traducere*: *Nu te îmbăta*. *Nu voi fi aici casă te aduc cu maşina acasă*. Morgan plăteşte din nou pentru asta. Ai crede că la câte programări la spa am nevoie, lui Dumnezeu i s-ar fi părut potrivit să-mi ofere un venit mai bun.

Kim se mişcă prin încăpere cu o cască de la ipod în ureche.

— Sincer, dacă aş fi avut o prietenă ca Morgan, aş fi hărţuit-o până-n pânzele albe pentru a-mi purta creaţiile. Ce aş avea de pierdut?

Asta vine din partea unei femei care crede că a fi şofer desemnat este descrierea jobului pentru colega de apartament. Iar eu nici măcar nu am maşină!

— Astea sunt planurile tale de viaţă? Să trăieşti într-un avion care nu părăseşte niciodată pista? Cam aşa sună. Kim îşi strânse părul în coadă, scoase casca din ureche şi schimbă noul subiect fierbinte. Ce vei face *până* în weekend? Ai de gând să vii mâine la lucru? Ce vei purta?

— Desigur că o să vin. Nu pot plăti pentru toată această viaţă luxoasă, arăt eu cu mâna spre încăperea înghesuită, fără o slujbă.

— În seara asta ies cu gaşca, îmi explică Kim. Îl vom diseca pe Shane la Happy Hour. Vrei să vii? Mâncare gratis.

— Nu, mulţumesc. Privesc în jos spre Biblia mea şi un sentiment de vinovăţie explodează deodată în interiorul meu. Poate că Shane merită această avansare.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Să fii bun creştin nu înseamnă că trebuie să minţi doar ca să fii amabil. Am dreptate? Şi, în plus, el o să-şi facă griji mâine în legătură cu părerile noastre, aşa că mă gândeam că avem această zi la dispoziţie pentru a ne spune ofurile. Şi ce mod mai bun există decât cu băuturi cosmopolite şi mâncare gratis?

Arunc geanta Sara Lang pe pat şi iau nişte porumb de floricele pentru microunde în timp ce Kim se îmbracă în „dormitorul" ei, cunoscut mai bine drept separeul din spatele paravanului chinezesc din mătase – oferit de Poppy. Scot primul pepsi dietetic din suport. Privirea îmi rătăceşte spre o fotografie de pe frigider: Poppy, Morgan şi eu în hanorace Stanford cu măşti de nămol pe faţă.

Ce trio ciudat: Morgan, de departe, prinţesa fără aproape niciun prieten, pe care tuturor le place să o urască; Poppy, excentrica îmbrăcată Stevie Nicks al sfârşitului anilor 1990 şi eu, la Stanford, cu o bursă guvernamentală, atingând cota lor de „studii disponibile". Trei neadaptate care ajung să fie împreună din pură necesitate (nimeni altcineva nu voia să aibă de-a face cu noi). Este uimitor ce poate face incompetenţa socială unei legături feminine.

Noi, cele trei minuni fără parteneri, am ajuns la un eveniment din Stanford, dar probabil că se întâmpla altceva mult mai important în altă parte, pentru că eram numai noi acolo. Aveam doar pentru noi tot salonul unui cămin, o combină video/TV şi *Edward Foarfecă*. Prietenia

noastră s-a format printre suspine pentru Johnny Depp, bomboane şi iubirea noastră pentru Iisus.

Dar şi mai important, în acea noapte am descoperit că toate am crescut fără mamă. A mea a fugit când tata a fost omorât şi m-a lăsat cu Buni. A lui Poppy a intrat şi a ieşit din viaţa ei schimbând comunităţile, iar cea a lui Morgan a murit tânără din cauza unui atac cerebral neaşteptat. A fost destul pentru a forma o legătură pe viaţă. Şi aşa a fost.

De atunci, mi-am dat seama că nu era întâmplător că niciuna dintre noi nu avea partener. Morgan trece totul prin prisma tatălui ei arogant şi ridicol, care nu este de acord cu cineva care nu are un portofoliu solid şi o vârstă înaintată. Între timp, Poppy îşi alungă adesea partenerii cu dizertaţiile ei despre medicina alternativă, spunându-le că durerile lor de cap sunt cauzate de o proastă funcţionare a ficatului şi altele asemenea, îi face pe bărbaţi să se simtă complet castraţi, ca şi cum ar spune: „Eşti absolut lipsit de testosteron. Nu pot găsi nici măcar un singur hormon masculin în tine".

Eu? Aşa cum am mai spus, sunt incapabilă să vorbesc cum trebuie când sunt atrasă de un bărbat, aşa că am tendinţa de a sta cu bărbaţi de care nu sunt atrasă. Cu toate ciudăţeniile pe care le avem, asta face ca existenţa noastră să fie mai degrabă anostă, fără pasiuni devastatoare pentru toate trei. Aşa că, în loc să ne planificăm nunţile, mergem la spa şi ne văităm de lipsa totală de bărbaţi disponibili în San Francisco. Când apare vreo situaţie de criză, ne îndreptăm spre Spa Del Mar din centrul Californiei. Este un spa destul de şic în ceea ce priveşte luxul, dar acum că noi (mă refer la Poppy şi la Morgan) ne putem permite altul de o calitate mai bună, suntem mult prea ataşate de preţiosul şi înghesuitul Spa Del Mar. Morgan îmi plăteşte mereu partea mea la spa. Ea insistă, iar eu am încetat să mă mai lupt cu ea. Este ca şi cum ar plăti 7 – 11 cafele pentru mine: nesemnificativ pentru contul ei din bancă. Dacă am fi mers la Golden Door[4] sau ceva de genul ăsta, aş putea înţelege, dar la Spa Del Mar? Nu este nicio problemă.

Kim iese de după paravan purtând o fustă minusculă, o jachetă din blană sintetică şi o geantă de blană asortată. Ea observă tăcerea mea dezaprobatoare.

---

[4] Spa de lux în America (n. trad.).

— Nu te mai deranja. Asta port eu. Cel puţin eu am unde să mă duc.

— Cum spui tu, zic eu. *Sau nu*, adaug eu în gând, desfăcând popcornul şi punând punga în cuptorul cu microunde.

Cineva bate la uşă.

— Trebuie să fie cel care mă va duce cu maşina. Kim deschide uşa şi nemulţumirea de pe faţa ei este vizibilă. Este Nate, vecinul nostru de deasupra. El se uită la fusta lui Kim sau, mai bine spus, la lipsa acesteia, şi observ cum pe chipul lui apare confuzia.

— Bună, Nate, spun eu din chicinetă.

— Bună, fetelor! Nate intră în timp ce Kim apreciase că prezenţa lui în viaţa ei nu are importanţă şi plecase lăsând uşa deschisă. Am vrut doar să trec pe aici să vă spun că cineva a încercat să intre cu forţa în locuinţa mea astăzi. Poliţia a fost pe aici, dar dacă auziţi ceva suspicios să mă sunaţi, da?

Nate şi-a redecorat complet apartamentul şi arată ca ceva ieşit dintr-o revistă de arhitectură. Este şi inginer, aşa că întreg conţinutul biroului său este de ultimă generaţie. Ah, stilul liniştitor al monitoarelor plate, aşezate cu dibăcie. Foarte modern şi, oh, atât de practic!

Noi, în contrast cu el, aveam un televizor. Un televizor vechi de 19" cu o antenă îndreptată ineficient spre fereastra de sus.

— Nu cred că spărgătorul va trece pe aici, Nate, parez eu. Vreau să spun, pun pariu că pot lua cincizeci de cenţi pentru maşina de cusut pe ebay. Dacă mai pui şi transportul, nu are nicio valoare. Trist, dar cred că suntem în siguranţă.

— Nu-mi place să vă ştiu aici singure. Vreţi să-l împrumutaţi pe Charley pentru câteva zile? întrebă Nate.

Charley, potaia lui care miroase mai rău decât apartamentul meu învechit?

— Nu, mulţumesc. O să plec în acest weekend, aşa că fii cu ochii pe Kim. Kim, îl vrei pe Charley?

Kim intră înapoi în casă.

— Mă descurc singură. O să-l aştept jos pe cel care mă duce cu maşina. Kim îşi dă ochii peste cap. Nate este cât se poate de banal, aşa că nu prezintă niciun interes pentru Kim. Ea are tendinţa de a se îndrepta spre băieţii răi care şofează ca nebunii şi sunt acoperiţi de tatuaje.

Kim trece ca o adiere pe lângă Nate, iar el o priveşte cum coboară scările.

— Va avea multe oferte de a merge cu maşina în acea costumaţie. El scutură dezaprobator din cap.

— Probabil că ai dreptate, dar nu-i poţi spune nimic lui Kim. Cel puţin nu conduce ea, aşa că mă pot culca la ora zece. Intră să mâncăm nişte pop-corn, este aproape gata, spun, ascultând seria rapidă de pocnituri din cuptorul cu microunde.

Nate intră, purtând hanoracul său de la UC Davis şi o pereche de blugi găuriţi. Oferă o privelişte divină, un fel de combinaţie între Hugh Grant şi Bill Gates. Mi-aş dori să fie genul meu, dar este mult prea pasionat de electronică şi progrese tehnologice pentru mine. O conversaţie cu el include mereu acronime care mă fac să cred că vorbeşte o altă limbă. MIS, IT, JPEG – toate îmi produc o durere de cap insuportabilă.

Poate că lucrând în domeniul creativ m-am denaturat, dar viaţa cu Nate trebuie să fie exasperantă. Şi cu Charley făcând parte din înţelegere? Pur şi simplu nu este deloc negociabil. Nu există destul antiseptic în lume. Nate are o privelişte spre Bay Bridge şi îi lipseşte complet dorinţa de a se aventura în frumosul oraş pe care-l ia drept bun. Preferă să vadă lumea prin Internet, apeluri internaţionale şi mâncare etnică adusă acasă. Tastele lui de apelare rapidă par a fi o zonă cu mâncare de la mall:

Pradeep (pui tandoori)

Rupert (plăcintă ciobănească)

Hao (carne de porc dulce şi acră)

Junien (brânză brie – nu prea face parte din mâncarea de la mall, dar ce altceva mănâncă francezii?)

— Şi unde te duci în acest weekend? Nate se duce la frigider şi-şi scoate un pepsi dietetic.

— Este un weekend al Fetelor Spa. Chiar şi numai rostind asta, simt cum trupul mi se relaxează.

— Ah, fete şi substanţe lipicioase! mai bine de atât nu se poate, aşa-i? Ia o gură din băutură.

Ba cu siguranţă se poate. Mă răsucesc pe canapea şi îi zâmbesc larg.

— Dacă îţi este destinat să fii un ratat în această viaţă, o exfoliere chimică cel puţin te poate face să arăţi bine cât timp te ocupi

de asta.

2

Doar jumătate de zi de muncă. Asta îmi tot spun ca să fiu pregătită pentru furtuna ce urmează să apară. Simt vijelia în aer în timp ce mă gândesc la drumul pe care trebuie să-l fac spre muncă cu Muni, transportul glorios (cum să nu!) în comun din San Francisco. Mi-aş dori să pot lua nişte antiseptic cu mine. Sau cel puţin ar trebui să-mi amintesc să mă frec sub nas cu nişte Vicks Vaporub[5] pentru a îndepărta toate combinaţiile minunate de duhoare trupească, transpiraţie şi miros stătut de ţigări care rămân lipite de tine mult timp după ce tu şi Muni o apucaţi pe drumuri diferite. Darul pe care-l tot primeşti. Mă aşez la masa de cusut pentru un mic dejun gourmet compus din cereale dietetice. *Într-o zi*, gândesc eu, *îmi voi putea permite lucruri mai bune*.

Mai sunt doar câteva ore până când sărurile mentolate vor pune capăt acestui chin pe care îl numesc realitate zilnică. Este deprimant că trebuie să-mi irosesc părul meu proaspăt îndreptat pe această zi, dar aşa cum spuneam, dacă nu aş fi fost plecată din birou ca să-l recondiţionez termal – era posibil ca acum să fi fost noul, tânărul designer de la Sara Lang.

Kim se ridică, arătând ca sărutul morţii. Pielea ei palidă şi părul ei turtit din cauza gelului de azi-noapte îmi dau satisfacţie pentru banii cheltuiţi. Ea – şi loveşte cerul gurii uscate cu limba şi trebuie să recunosc că obiceiul ăsta mă scârbeşte.

— Chiar trebuie să faci asta? întreb. Eu mănânc.

— Gura mea este ca Sahara. Prea mult alcool aseară. Mereu regret asta.

Eu ridic din sprâncene spre ea.

— Kim, nu mai ai douăzeci şi unu de ani. Cred că trupul tău se revoltă. Ştiu că al meu o face. Stai jos şi mănâncă nişte fibre cu mine.

Ea-şi freacă fruntea.

— De aici încolo o luăm la vale, nu-i aşa, Lil? Mai întâi mâncăm fibre. Apoi ne trezim că bem suc de prune şi meşteşugim ceva în camera de recreere. Ea – şi cuprinde capul cu mâinile. Cândva, eram faima oraşului. Tineri designeri care sosesc pentru a duce Sara Lang în

---

[5] Cremă locală mentolată produsă de Vicks (n. trad.).

următorul mileniu. Aminteşte-ţi, chiar au scris un articol în *Chronicle*. Acum suntem foşti, dar nu că am fi fost actuali.

— Nu suntem foşti. Se spune că cincizeci este noul treizeci, aşa că mă gândesc că ne-au mai rămas douăzeci de ani ca să reuşim.

— Împuşcă-mă dacă încerc atât de mult. Kim îşi leagănă capul între mâini. La cum merge treaba nu-mi voi putea permite chirurgie plastică de calitate după ce slujba asta mă va stoarce până la ultima picătură. Voi merge la unul dintre tipii ăia care-şi fac reclamă pe panouri: LIFTING FACIAL: 4.000 $. Ea – şi ridică părul negru, ţinându-şi faţa nefiresc de încordată. Eu îmi voi găsi o slujbă respectabilă care se plăteşte bine. M-am săturat să tot trec pe lângă vitrinele de la Saks şi să salivez. La naiba şi cu vitrinele de la Macy's! în curând voi saliva în faţa vitrinelor de la Target. Iar ei nici măcar nu au vitrine, se vaită ea.

— Spui asta doar pentru că este dimineaţa de după debarcarea lui Shane. Au mai fost şi alţi designeri care s-au ridicat alături de noi. Este rândul nostru, Kim! Sara face schimbări mari, iar aceasta ar putea fi şansa noastră. Poate că Shane a primit postul pentru că Sara are altceva mai bun pentru noi.

— Nu, Lilly, am ratat trenul Lang, iar noi stăm patetic pe platformă aşteptându-l pe următorul. Doar că acesta nu mai vine. A trecut şi a plecat. Însăşi Sara devine demodată, iar ăsta este singurul motiv pentru care l-a promovat pe unul dintre noi în primul rând. Are nevoie de cineva tânăr care să-i reamintească faptul că oamenii chiar au o viaţă socială dincolo de a distruge viaţa fiicei lor.

— Te vei simţi mai bine după ce te vei spăla pe dinţi, îi spun eu, sperând că amintirea respiraţiei proaspete de mentă îi va stârni vreo reacţie.

Kim mă prinde de umeri şi mă aduce înapoi la realitate.

— Ce anume nu pricepi din toată chestia asta? Am pierdut trei ani! Ca să nu mai spun că tu îţi iroseşti studiile universitare şi că ratezi să ai o slujbă decentă în care să te ocupi de banii altora! Evitarea respiraţiei urât mirositoare nu va rezolva asta. Nu igiena orală bună este problema noastră, Lilly. Ea priveşte spre colecţia mea de spray-uri cu antiseptic. Nu există niciun spray pe lume care să şteargă mizeria pe care o cunoaştem sub numele de Sara Lang. S-a terminat. Ea a preluat controlul, ca o pată bacteriană rezistentă. Ea este imună la antibiotice.

— Suntem pe punctul de a face ceva măreţ, Kim. Simt asta. Dar

chiar o simt? Sau doar evit ceea ce este evident: poate a sosit vremea unei slujbe adevărate. Aveam un plan. Recunosc, această diversiune nu făcea parte din el, dar ne putem face creaţiile în propria noastră firmă. Avem tot ce ne trebuie: schiţele mele, experienţa ta în computere. Tot ce mai avem nevoie este un pic de lucru la culoare şi i-am dat drumul! Aceasta este rampa de lansare spre celebritate, nu observi asta?

— Uite de aia ar trebui să bei şi tu, Lilly. Cel puţin iluziile pe care le trăiesc eu sunt amuzante. Ascultă ce spui, optimista! Şi chestia e că nici măcar *tu* nu crezi asta. Nu ai cum să o crezi.

Are dreptate. Urăsc asta. Chiar şi mahmură şi cu opt piercinguri, Kim tot vorbeşte raţional. Am douăzeci şi nouă de ani şi un masterat la activ şi nu-mi pot permite să am ferestre. Abia pot plăti să-mi întreţin mopul. Fără o doză constantă de creme şi ore petrecute pe scaunul stilistului, sunt din nou Lilly cea din liceu, fata cu părul vâlvoi şi haine urâte.

Alternativa, o slujbă adevărată, este mult prea dureroasă ca să mă gândesc la ea. Să se dovedească cum că Buni a avut dreptate după toţi aceşti ani este ca şi cum aş respira pentru ultima dată înainte ca faţa să-mi dispară în nisipurile mişcătoare. Nu pot face una ca asta. Trebuie să mai încerc o dată. Trebuie să vină şi rândul meu. Nu suport să mă gândesc la planul de rezervă. Să lucrezi în lumea finanţelor este ca şi cum ai fi răsplătit pentru faptul că nu eşti capabil să lucrezi în cea a creativităţii.

Mă ridic şi-mi duc castronul la chiuvetă.

— Vom reuşi, Kim.

— Nu vom reuşi, Lilly. De fapt, nu am făcut-o.

Kim încearcă să-şi treacă peria printre buclele vopsite, dar se pare că ceva de aseară s-a prins de ele, iar ea aruncă peria în cealaltă parte a camerei.

— Recunosc, poate că nu vom reuşi la Sara Lang. Poate că timpul nostru acolo a luat sfârşit, dar nu vom renunţa din cauza unora ca Shane Wesley. Nu este designerul care se crede, spun eu, simţindu-mă vinovată pentru că, în sfârşit, recunosc adevărul cu voce tare.

— Gândeşte practic. Bunica ta nu întinereşte. Chiar ai vrea să se pensioneze şi să stea în maghernița asta cu noi? Ca şi cum tu nu ai strica şi aşa petrecerea, crezi că mai avem nevoie şi de o femeie de şaptezeci şi cinci de ani înghesuită pe aici? Kim îşi dă ochii peste cap.

— Plec la lucru, îi spun, lăsând vasele murdare în chiuvetă aşa cum îmi face ea adesea. Vii şi tu?

— Nu. Demisionez. De ce aş suferi umilinţa de a-l vedea pe Shane în locul meu? în locul tău? Va umbla îmbrăcat ca Steven Tyler, exploatând tot ce mişcă, aruncându-şi eşarfa ca o adevărată regină dramatică, ceea ce şi este. Ştii că astăzi va purta eşarfa. Nu suport să văd asta. Nu mai sunt destul de mahmură. Va trebui să o iau de la zero pentru a suporta aşa ceva şi sunt falită.

— Şi dacă este rândul nostru, Kim? Iar noi ieşim de pe autostradă un pic prea repede?

Nu vreau ca ea să renunţe, în primul rând pentru că dacă Kim renunţă, s-ar putea ca şi eu să renunţ şi mă voi reîntoarce la ronţăitul cifrelor pentru tot restul zilelor. Voi aştepta să apară contabilul visurilor mele pentru a-mi trece pragul.

— Lilly, îmi spune Kim de parcă aş fi înceată la minte. Există fabrici unde străini ilegali muncesc pe bani puţini în L.A. Şi care fac ce facem noi. Îţi iroseşti diplomele, talentul meu se evaporă, iar tu crezi că dacă le ignori, aceste lucruri vor dispărea. Fie plecăm cu puţină demnitate, fie tăcem şi înghiţim ce spune Shane, prefăcându-ne că nu s-a întâmplat nimic şi să vedem cât ne va mai lăsa Sara să facem purici pe acolo. Ce alegi? Respectul de sine sau un eşec perpetuu?

Privesc în jur la cocioaba noastră.

— Vrei să spui că există consecinţe mai nasoale decât asta? îmi iau geanta Sara Lang, o arunc pe umăr şi mă îndrept spre uşă. Ne vedem la muncă. Îţi voi găsi scuze pentru întârziere.

— Nu vin, Lilly. Nu vrei să ai un pic de demnitate?

— Demnitatea mai poate să aştepte. Am nevoie de un salariu.

— Toţi cei care au fost promovaţi au plecat, Lilly. Este ca şi cum Sara ne încătuşează, iar aceasta este ultima noastră şansă să ne eliberăm! Tu îi întinzi încheieturile şi o implori să-ţi pună cătuşe!

Mă gândesc la asta. Mă simţeam încătuşată pe când lucram în finanţe. Să decid dacă oameni ca James Huntington III ar trebui să facă mai mulţi bani cu o proprietate care îşi pierde valoarea, în timp ce i se amortizau taxele, sau cu un schimb 1031 pentru o închiriere exclusivistă care ar aduce mai multe venituri… *asta* înseamnă să fii încătuşat. Nu este vorba că James Huntington III nu ar avea dreptul să facă câţi bani vrea el. Este o ţară liberă, iar capitalismul este o parte importantă. Doar că nu simt nicio pasiune pentru acel stil de viaţă, alta

decât aceea de a o mulţumi pe Buni. Pare să creadă că dacă mă îmbogăţesc, toate problemele mele se vor rezolva.

Dar sunt o scuză jalnică pentru o persoană bogată. În primul rând, nu am părut potrivit. Banii nu mă motivează, ceea ce este o problemă atunci când lucrezi în finanţe. Mie chiar nu-mi păsa dacă James Huntington III făcea mai mulţi bani. Şi-ar fi cumpărat un nou Mercedes decapotabil pe care să-l conducă în weekenduri, iar eu m-aş fi simţit goală în interior. Chiar dacă mi-aş putea permite să cumpăr un Mercedes, care e sensul?

Să fiu o adevărată zână din poveşti, să transform rătuşca cea urâtă într-o preafrumoasă lebădă cu modelul şi materialul potrivit – *acesta* era visul meu care mi-ar oferi o satisfacţie totală a muncit. Aşa că m-am rugat la Dumnezeu să-mi croiască un drum şi un scop precis. M-am rugat în timp ce eram aplecată deasupra maşinii de cusut şi mi-am dat seama că mă simt foarte plină de viaţă atunci când creez ceva dintr-o ţesătură, când la sfârşit mă aşteaptă ceva frumos. Aşa că am sărit din vaporul finanţelor şi m-am urcat pe puntea lumii modei – la Sara Lang. Aş fi lucrat gratis pentru Sara dacă aşa mi-aş fi putut permite să şi mănânc. Trei ani mai târziu, abia ajung să-mi plătesc facturile, dar îmi place la nebunie ceea ce fac. Mă ocup de probleme şi creez soluţii din ţesături. Desigur, este un lucru nesemnificativ din planul vieţii, dar pentru mine este important.

— Ne vedem, Kim. Am plecat la birou, îi spun, vârându-mi Biblia sub braţ. Astăzi voi avea nevoie de toată muniţia de care pot face rost. După un drum chinuitor cu Muni, deschid uşa biroului ca să-i văd pe toţi strânşi în jurul biroului lui Shane, linguşindu-l. *Ce glumă*. Cerealele din fibre se agită şi îmi doresc să fi mâncat Cap n Crunch în loc să irosesc ceva atât de sănătos în această zi în care Shane se află complet în elementul său, râzând gălăgios şi arătându-şi creaţia care i-a asigurat postul. Mă târâi până la biroul meu, fără vlagă şi nevenindu-mi a crede. *Oh*, *da*, *Shane va face în modă ceea ce Mad Max a făcut pentru apărătoarele pentru cowboy*. *Ştii ceva*, *Doamne*, *uneori există zile în care nu înţeleg ce cauţi în viaţa mea*.

— Lil-lyyy! îl aud pe Shane ţipând accentuând literele. Nu ai de gând să mă feliciţi?

— Am făcut-o. Ieri. Îţi aminteşti? *Mă tem că atâta pot face fără să vomit*.

— Oh, aşa este. Probabil că am fost atât de impresionat de părul

tău proaspăt întins încât am uitat. Chiar ne-ai şocat când ai făcut asta. Ne face să ne temem că folosirea produselor John Frieda le va reduce temporar pe cele de la Dow Jones!

El râde zgomotos. Recunosc că ţin o serie de produse de la John Frieda la birou, dar eu îi cotrobăi prin duzina de sticluţe cu pastile din biroul lui? Nu, nu o fac.

Nu am râs niciodată de bâlbâiala lui prefăcută sau slăbiciunea lui pentru machiajul de seară purtat ziua. Nici de incapacitatea lui de a lua prânzul fără să fie fardat cu aşa ceva. Şi totuşi, cu fiecare ocazie, tipul ăsta se ia de punctul meu slab: părul meu. *Dacă nu e vorba de cuvinte răutăcioase*, *atunci nu ştiu ce să mai zic*. *Cel puţin eu am păr*.

Îl lovesc în joacă cu mâna pe braţ.

— Eşti atât de amuzant, Shane!

Cu acest comentariu merg agale – cel puţin încerc să merg agale – spre biroul meu şi să despachetez varietatea de ţesături din geanta de pânză. Am ales nişte materiale nemaipomenite pentru următoarea colecţie de primăvară şi îmi pun toate speranţele în ea. Dacă nu se va întâmpla asta, atunci voi renunţa. *Culoare*, gândesc în sinea mea. *Trebuie să înţeleg culorile mai bine*!

Shane mă urmează în birou.

— Doar nu ai de gând să foloseşti aia, nu-i aşa? Ridică din nas ca şi cum ceva ar mirosi mult mai copleşitor decât colonia lui. Culoarea lavandei s-a purtat anul trecut.

— Este de anul trecut, contraatac eu. Folosesc rebuturi pentru a-mi crea noile modele. Aşa este mai uşor pentru bugetul Sarei. Dacă vom apărea vreodată în public, va trebui să fim conştienţi de costuri. Dar în timp ce spun asta mă întreb dacă nu cumva nevoia mea pentru a face totul mai ieftin – scuze, pentru *eficacitatea costurilor* – nu stă cumva în calea mea de a învăţa întreg spectrul culorii. *În plus*, *îmi cam place lavanda*.

— Micuţele doamne bătrâne îşi fac griji pentru buget. Tu creezi haine de lux, Lilly, comportă-te ca atare. Sau vei ajunge să creezi tricouri pictate cu jambiere asortate pentru Pier 39, spuse el, referindu-se la turiştii din San Francisco. Acum, că faci parte din echipa mea, este important să fim pe aceeaşi frecvenţă.

— Nu vom fi niciodată pe aceeaşi frecvenţă, Shane. În timp ce mă uit fix la el mă gândesc: *Cel puţin sper că nu vom fi niciodată pe aceeaşi frecvenţă*. Dragostea din viaţa lui Shane este societatea, iar

aceasta este drumul său spre tărâmul oamenilor alături de care speră să-şi petreacă timpul şi apoi să-şi modeleze viaţa.

Eu? Eu vreau doar să-i îmbrac şi să ajung pe copertă.

— Îţi sugerez să încerci să fii pe frecvenţă, Lilly, pentru că voi duce această companie spre următorul nivel şi numai cei de cel mai înalt calibru vor merge cu mine. El pocneşte din degete înainte şi înapoi în aer.

Este posibil ca atunci când îţi dai prea mult ochii peste cap să cauzezi daune permanente creierului? Nu spun nimic în timp ce Shane iese pe uşă, ochii săi conturaţi cu albastru marin ameninţându-mă.

— Nu-mi arunca privirea asta, Lilly. Asocierea ta cu măreţia nu înseamnă nimic pentru mine. Spre deosebire de Sara, mie nu-mi este frică să te concediez pentru că eşti prietenă cu Morgan Malliard.

Îmi vine să urlu. Degetele mele zboară pentru a-mi acoperi gura, dar este prea târziu.

— Morgan Malliard nu ar purta nimic creat de tine, nici dacă viaţa ei ar depinde de asta! şuier eu.

În mare parte pentru că aş omorî-o dacă ar face-o, dar şi pentru că are bun-gust. Stilul lui Shane îl imită pe cel al păpuşilor Bratz, pentru cele cu taţi care au mai mulţi bani decât bun-simţ. Cele care sunt dispuse să plătească pentru un aspect ţipător, dar de lux. Înţeleg raţionamentul Sarei aflat în spatele promovării lui Shane. Ea urmăreşte tipul Paris Hilton, vrea să devină un fel de Chanel pentru generaţia răsfăţată. Un model de afacere care face ca diploma mea de la Stanford să se răsucească pe perete. *Poţi spune „capriciu", „tendinţă" şi „în curând neînsemnat"*? în locul fostei sale eleganţe minimaliste, Sara şi Shane au scos de curând pe piaţă blugi cu abţibilduri şi tricouri cu cranii şi oase.

Există un motiv pentru schimbarea abruptă a Sarei în lumea modei, în încercarea ei de a atrage un alt tip de clientelă. Soţul ei a părăsit-o pentru una de genul ţipător, dar de lux. Dacă aţi vedea-o pe Sara vorbind cu soţul ei (sau mai bine spus cum ţipă fără milă?), aţi înţelege că el şi-a achiziţionat o iubită mult prea tânără doar ca un simptom al problemelor matrimoniale. Nu că Jeff Lang ar fi vreun inocent, dar este nevoie de doi pentru a dansa tango. Odată ce el a plecat, Sara a avut doar un singur gând: răzbunarea. Atunci când ei i s-a ordonat să plătească pensie alimentară, cred că visul ei a devenit ca Jeff Lang, „scursura mincinoasă şi infidelă", să vadă fundul fiecărei

femei acoperit de hainele purtând semnătura fostei sale soţii. De aici şi blugii.

Desigur că la un moment dat va vrea să se reîntoarcă la rochiile de seară şi la cele de mireasă. Cel puţin pot să sper asta.

Shane pleacă de lângă biroul meu şi se întoarce fuguţa la al său unde-l aşteaptă fanii. *Numai gura e de el*.

Acum Sara Lang intră încet în biroul meu şi închide uşor uşa în spatele ei. Să spun că Sara şi-ar devora copiii este, desigur, o exagerare. Dar i-ar fura iubitul fiicei ei. Am urmărit încercarea. Când tânăra Lina, o antiteză sfioasă a mamei sale, a venit aici cu noul ei cavaler, Sara a făcut tot ce a putut pentru a-i distrage atenţia tipului de la fiica sa. Spre cinstea lui, băiatul i-a respins avansurile şefei sale şi de atunci este eroul meu. Dar această latură a Sarei mi-a dezvăluit o altă perspectivă asupra lumii.

Mi-am dat seama că unii oameni sunt narcisişti până în măduva oaselor. Lumea nu se învârte decât dacă are legătură cu ei. Oh, ştiu că suntem cu toţii nişte păcătoşi. Aşa spune scriptura. De fapt, chiar înţeleg asta foarte bine, dar unii oameni sunt înfiorător de egoişti şi nu ţin seama de vreo altă fiinţă, nici măcar de cei sânge din sângele lor. Aceasta este şefa mea pe scurt şi nu este deloc drăguţă. I-am văzut pe unii dintre cei mai blajini oameni fiindu-le milă de ea şi încercând să-i înmoaie inima, doar ca apoi să fugă ţipând din cauza a ceea ce face ea. Este cunoscută pentru toanele ei de copil alintat, pentru faptul că ţipă înjurând la angajaţi şi acum pentru că-şi ţine fostul soţ de o lesă scurtă financiară.

Cu un aspect elegant, Sara Lang este peste medie, deşi trecută de prima tinereţe şi un mare fan al exfolierii chimice şi al Botoxului. Totuşi nu felul în care arată atrage atenţia. Se mişcă senzual şi vorbeşte cu bărbaţii fără a discuta. Asta obişnuia să aibă mare succes. Acum este doar patetic, mai ales pentru că faţa ei nu se mai mişcă aşa cum o făcea cândva, când muşchii feţei nu erau supuşi şocurilor. Nu este nicio Demi Moore, iar flecăreala continuă, insinuând că urmează să mai apară şi altele, îi îngrozeşte pur şi simplu pe bărbaţi. Ştiu că este înspăimântător de privit.

Sara se sprijină de peretele biroului meu, tăcând în mod dramatic ca să-mi lase impresia că ea chiar este supărată că promovarea nu mi-a revenit mie.

— Sunt sigură că te întrebi de ce a fost Shane cel promovat,

spuse Sara, păşind prin birou, trecându-şi mâna de-a lungul maşinii mele de cusut. Văd cum privirea ei se opreşte asupra schiţei rochiei de seară de pe biroul meu, dar eu o întorc repede.

— M-am gândit că ai motivele tale, spun eu indiferentă. Ieri ai spus ceva despre faptul că modelele mele nu sunt unice. Ai fost mai mult decât explicită că ţii mai mult la talentul lui decât la al meu.

— Aşa cum ştii, mă gândesc ca în curând să fac această companie publică.

— Am auzit zvonuri.

Deşi în sufletul meu ştiu că, odată cu noua tendinţă ţipătoare, această companie va fi ca o ancoră legată de sfoara unui zmeu. Nu va pleca nicăieri pentru că este complet deviată de la temelia sa de bază: mulţimea sofisticată din San Francisco.

— Am nevoie de un director financiar care cunoaşte afacerea, spuse Sara, plescăind din buzele ei lucioase, proaspăt refăcute. Un director care are studiile necesare pentru a mulţumi investitorii. Ceva asemănător cu o diplomă de la Stanford. Ea mă priveşte fix şi-şi încrucişează braţele, lăsându-şi mâinile cu unghii date cu ojă neagră să-i alunece pe braţe ca doi păienjeni cu picioare lungi.

— Sunt designer, Sara, nu director financiar. Iau un teanc de hârtii şi-l lovesc de birou aşa cum face prezentatorul de la TV.

— Poţi crea atunci când ai timp, dar un director are mult mai multe de spus în ceea ce priveşte direcţia companiei. Ea – mi pune o foaie de hârtie în faţă ca un vânzător prost de maşini. Atâta va câştiga directorul nostru financiar.

Inima începe să-mi palpite când mă uit la sumă. Mintea mea rulează: *casa Bunicii*… *genţi de firmă*… *ferestre*… *pantofi cu toc de la Giuseppe Zanotti*. Am avut toate aceste lucruri cândva, dar veneau împreună cu o viaţă pe care o uram.

Împing hârtia înapoi spre ea.

— De ce nu angajezi un director cu experienţă? întreb cu Videnie. *Sara este la fel de ieftină ca o fată din spectacolele din Vegas*. Vă amintiţi când Courtney Love s-a îndreptat spre hainele de lux? Nu prea a prins, iar schimbarea bruscă a Sarei care vrea să mă păstreze nu este prea diferită. Ar fi trebuit să o ascult pe Kim şi să fi stat acasă astăzi.

— Lilly, ai făcut multe pentru această companie. Să nu crezi că nu am observat cum te-ai ocupat financiar de colecţie. Cred că acesta este adevăratul tău talent. Dacă şi cel de designer va apărea, minunat,

dar aici am nevoie de tine. Aici are nevoie compania de tine.

Adevăratul meu talent? *Chiar așa*? O parte din mine vrea să o salute și să-i spună: Lilly Jacobs, prezentă la datorie. Dar îmi revin de pe urma sinelui meu extrem de precaut.

— Pot să mă gândesc în weekend? *Fetele Spa vor ști ce am de făcut*. Urăsc să cred că pot fi cumpărată, dar privind suma mă gândesc că poate este mai ușor decât am crezut să o cumperi pe Lilly Jacobs. Ideea de a rămâne în lumea modei cu un salariu decent, chiar dacă nu este chiar slujba pe care mi-o doream… ei bine… recunosc, este tentantă. Mă imaginez mergând cu o geantă Marc Jacobs și este aproape desăvârșită.

— Gândește-te în weekend, spuse Sara cu multă amabilitate. Dacă ești îngrijorată de oferta publică, nu va trebui să treci prin așa ceva. Capitaliștii investitori vor angaja pe cineva care va fi specializat în ieșirea în public când va veni vremea. Dacă nu aș fi crezut că ești potrivită pentru această slujbă, Lilly, nu ți-aș fi oferit-o. Sara își linge buzele, ceea ce este ca și cum ai privi un câine care a mâncat unt de arahide. Kim a venit?

Mă bâlbâi preț de un minut.

— Nu, dar va veni. Muni avea probleme mari astăzi. *Nu este o minciună*; *Muni are mereu probleme*. *Una dintre ele fiind mirosul*.

Exact când spun asta, Kim intră agale în birou, cu un pahar cu cafea de la Starbucks (un lux pentru ea). Simt cum umerii mi se relaxează. Încet, Kim privește spre cadrul ușii mele și-mi zâmbește. Simt cum se aprinde o scânteie de speranță.

3

În broșura de la Spa Del Mar scrie așa: *Cuibărită printre dealurile împădurite din zona de coastă a centrului Californiei*, *Spa Del Mar vă propune un refugiu extraordinar pentru vindecare departe de viața agitată și de forfota orașului*. *Cazarea dumneavoastră liniștită include eliberarea de telefoanele care sună*, *ceața neplăcută și ambuteiajele din trafic*. *Bucurați-vă de calmul oferit de căzile din lemn de conifere cu apă minerală liniștitoare și încercați masajele noastre terapeutice și tratamentele pentru piele ridicate la nivel de artă*. *Refugiați-vă în grădina noastră labirint ca să meditați pentru a permite seninătății naturii să vă liniștească sufletul*.

Traducere: *Spa Del Mar se află în mijlocul lui nicăieri*. *Nu avem telefoane sau televiziune pentru că nu ne putem permite un operator sau*

factura de la cablu. *Atunci când crezi că te-ai plictisit la culme*, *bea ceva în cada noastră din lemn roşu cu apă sulfuroasă care miroase a ouă putrezite şi alege două din tratamentele spa*: *facial sau masaj*. *Alege*. *Facem ca deciziile să fie uşor de luat aici la Spa Del Mar pentru că oferim doar două alternative*. *Este tot ce putem face legal*. *Când ai terminat cu asta*, *vă puteţi lupta pentru singura bancă aflată sub eucaliptul de afară*.

În realitate, Spa Del Mar nu este deloc ceva foarte sofisticat şi elegant, dar nouă ne place.

După un drum de patru ore cu maşina, ajungem la uşa din faţă în BMW-ul lui Morgan, care este de mărimea unui mic avion şi are la fel de multe butoane. Ai putea gândi că un portar ar ieşi alergând, purtând un costum elegant, roşu, cu nasturi aurii. Dar nu, la Spa Del Mar îţi parchezi singur maşina şi-ţi cari bagajele sus pe deal spre biroul pestriţ de la recepţie. Spa

Del Mar îţi verifică cardul de credit (sau, în acest caz, cardul de credit al lui Morgan) cu acel aparat care încă foloseşte carbon şi apoi plecăm împreună cu o sticlă caldă de apă minerală şi o cheie. (Se pare că apa rece îţi poate indispune tractul digestiv.)

Camera cu balconul bine echipat de la Spa Del Mar (pe care o luăm de fiecare dată) include două scaune de grădină şi o masă din plastic, iar în interior două paturi mari decorate într-o paletă de culoarea spumei mării şi un verde ca de junglă. Aceea dintre noi care *chiar* are nevoie de weekendul la spa primeşte un pat doar pentru ea. De data asta, eu voi fi aceea. Vedeţi? Există anumite avantaje în a fi o ratată şi în a avea un păr care să-ţi distrugă viaţa. Firește, din moment ce eu nu îmi permit să plătesc, nu prea cer prea multe weekenduri la spa, dar am ştiut că este de rău atunci când nici măcar părul meu îndreptat nu m-a mai înveselit. Acest weekend a fost o necesitate.

Poate că din ce am spus până acum reiese că Spa Del Mar este o mare dărăpănătură, dar nu este. Este frumos, cu bolţi de platani şi stejari, împrejmuit cu vegetaţie luxuriantă – chiar şi cu un jacaranda care este de un mov strălucitor atunci când înfloreşte. Camera este curată şi îngrijită, doar că nu are nimic luxos. În plus, are ferestre! Şi totuşi, este un pic şocant că Morgan este dispusă să vină aici. Cred că ea-l consideră ca fiind ceva neşlefuit. Serile ţi le petreci savurând mâncărurile preparate de un bucătar-şef din zona vinurilor din California. Dacă mai adaugi şi chicoteli din belşug şi acele trufe

organice interzise, cum să nu-ţi placă?

— În regulă, Lilly. Am ajuns. Morgan se întoarce pe scări şi se uită la mine. Eşti gata să stăm de vorbă? Ţi-am lăsat la dispoziţie tot drumul cu maşina şi nu ai scos niciun cuvânt.

— Trebuie să vorbeşti despre asta înainte de primul tratament la spa. Eliberarea emoţiilor începe procesul de dezintoxicare, adaugă Poppy.

— Putem intra mai întâi în cameră? le spun eu.

Nu vreau să le spun că borcanul meu de contrabandă cu murături şi cei doi litri de pepsi dietetic aflate în geanta de pe umăr mă omoară. În afară de asta, nici nu vreau să discut despre viaţa mea personală pe trepte.

Poppy deschide uşa şi-şi aruncă saboţii. Trage adânc aer în piept şi-şi ridică mâinile spre tavan.

— Iubesc acest aer. Ar trebui să facem mai des asta. Mmm! Miroase ca şi cum ar fi dat cu ulei de eucalipt. Ea deschide uşa glisantă de la balcon, miroase sulful provenit de la cada de dedesubt şi-şi acoperă nasul. Vai, poate nu *acest* aer!

— Haideţi, întâlnire de urgenţă. Morgan scoate scaunul de la birou pe balcon. Toate trei ne ocupăm locurile pentru Şedinţa Oficială a Fetelor de la Spa unde discutăm motivele acestei călătorii. Desigur, toate ştim motivele, doar rediscutăm informaţii vechi, dar revărsarea sentimentelor este o parte necesară a weekendului Fetelor Spa.

Stăm jos şi ne uităm una la alta. *Suntem aici*. Sunt mult mai calmă ştiind că sunt aici şi că pot veni mereu aici dacă am nevoie. Şi că Fetele mele Spa îmi vor fi mereu alături. Cândva, la facultate, era un tip de care-mi plăcea şi l-am urmărit până în sala de curs. El m-a surprins urmărindu-l, s-a întors brusc şi a spus: „Încetează să mă mai urmăreşti, fată Afro! Ai nevoie de o mască peste chestia aia!" Asta mi-a frânt inima şi m-am simţit umilită.

A doua zi, Morgan şi-a pus tocuri, fustă şi ca din greşeală, de fapt intenţionat, a lăsat să-i cadă lucrarea de la istoria artei în faţa lui. Când i-a văzut picioarele fără sfârşit care ieşeau din pantofii cu toc ai apariţiei perfecte din faţa lui, a rămas fără cuvinte şi s-a aplecat imediat să o ridice. Morgan l-a întrerupt când era pe jumătate aplecat.

— Nu te atinge de hârtiile mele, a spus ea. Nu ştiu pe unde ai umblat. Şi nici nu vreau.

Apoi, mişcându-şi părul superb, îşi ridică lucrarea şi plecă cu

nonşalanţă.

A fost un lucru mărunt. Tipul nu a ştiut niciodată că asta avea de-a face cu mine şi cu remarca usturătoare pe care o făcuse la adresa mea cu o zi înainte. Sunt sigură că nici măcar nu a înţeles, dar gestul ei m-a făcut să mă simt de un metru optzeci şi cinci, cu un păr întins natural şi gata să apar pe coperta de la *Vogue*. Eu şi Poppy am stat deoparte râzând, hipnotizate de fapta altruistă şi totodată copilărească a prietenei noastre.

— E bine să fii aici, nu-i aşa? le întreb. A trecut prea mult timp.

— Să-i dăm drumul! mă îndeamnă Morgan, frecându-şi mâinile cu manichiura făcută. Mai întâi, trebuie să aducem mulţumiri că Lilly l-a părăsit pe Robert. M-am rugat secole pentru asta.

— Aşa ceva este acceptabil din punct de vedere biblic? Să te rogi ca eu să scap de cineva? o întreb.

— Rezolvă asta cu Dumnezeu, Lilly, spuse Poppy.

Morgan ridică mâna.

— Mai întâi de toate, să nu spui că el te-a părăsit. Nu voi permite să fii părăsită de un trântor care credea că restaurantul Denny s-a fost o alegere bună pentru o întâlnire seara în San Francisco. Cele mai rafinate preparate culinare din lume, iar el crede că dacă te-a lăsat să alegi friptura de pui ţi s-a făcut o mare favoare. Nu el te-a părăsit. Nu-i voi oferi satisfacţia de a te fi părăsit.

— Bine, ridic eu din umeri. Dar a cam făcut-o.

Poppy începe să-şi piardă stăpânirea de sine.

— În plus, îmi place friptura de pui, recunosc eu.

— Următorul subiect, spuse Morgan.

— Ei bine, spun eu. Avem de unde alege. Putem începe cu cariera mea patetică, să trecem apoi la viaţa mea amoroasă inexistentă sau, dacă ne simţim extrem de norocoase, putem continua cu părul meu. *Rădăcina* tuturor problemelor mele. Mă uit la Poppy care stă cu gura căscată. Iar dacă ai de gând să spui ceva despre energia mea negativă, vei simţi energia mea negativă sub forma unei palme!

Poppy ridică mâinile predându-se şi chicoteşte.

— Ascultă, aş prefera să am o viaţă amoroasă inexistentă *fără* un iubit decât *cu* unul! Ea – şi drege vocea. Robert… sincer, Lilly, dacă e să vorbim despre patetic… în plus, niciuna dintre noi nu ar fi venit la o

nuntă cu nătângul ăla. El îl face pe Alan Greenspan[6] să arate ca fiind sufletul petrecerii!

— Era chel, le explic, deoarece pentru mine ăsta este un lucru bun. Un păr înfoiat plus păr deloc egal copii cu păr normal, corect? Pentru că nu voi da niciunui copil mopul meu – şi viaţa care vine odată cu el.

— Lilly, am încercat să-ţi explic genetica, spuse Poppy. Nu contează dacă soţul tău este chel, tot ai putea avea un copil cu părul cârlionţat.

Îmi acopăr urechile.

— Nu vreau să aud nimic.

— Cred că mai întâi trebuie să ne rugăm pentru atitudinile noastre. Morgan îşi apleacă capul şi spune o rugăciune pentru mine şi atitudinea mea.

Şi ea ar fi avut o anumită atitudine dacă ar fi trăit pe o canapea rabatabilă cu un paravan de mătase retractabil care să-i delimiteze dormitorul. Ar fi avut şi ea o anumită atitudine dacă ar fi vrut atât de mult să-şi păstreze slujba, încât ar fi dispusă să lucreze pentru Vrăjitoarea cea Rea din Vest pentru a-şi abandona orice urmă de mândrie şi pentru un salariu decent. Aceste renunţări tacite cauzează apariţia unei anumite atitudini ca un balon cu apă prins de robinet.

— Ai ceva de adăugat? întrebă Poppy la sfârşitul rugăciunii.

— Fac eu vreodată asta! spun, dar tac repede când le văd stând cu capetele plecate rugându-se. Nu era genul de lucru pe care să-l spun în timpul unei rugăciuni. Aparent, cererea pentru o nouă atitudine nu şi-a făcut încă efectul cu Dumnezeu.

Poppy îşi drege glasul.

— Bun, ar trebui să începem cu tratamentele faciale şi să revenim cu nişte soluţii pentru tine, Lilly. Uleiurile naturale îi vor permite creierului să se concentreze asupra soluţiilor.

— Soluţii? Viaţa mea are soluţii? Vrei să spui, în afara celor cu miros înţepător care-mi calmează părul? O soluţie în care să nu arăt ca Howard Stern[7].

— Termină cu smiorcăiala. Îmi transferi şi mie starea ta!

---

[6] Cel care a ţinut frâiele economiei americane timp de aproape trei decenii, este considerat principalul vinovat pentru izbucnirea crizei financiare (n. trad.).

[7] Cunoscut moderator de radio din America, cu părul lung (n. trad.).

Poppy trage adânc aer în piept pe nas. Ştiu că sună ca o adevărată californiancă, dar lui Poppy îi place să ne înnebunească cu vorbăria ei despre energie. Ştie că noi nu suntem deschise spre ideea de lumină ca energie, prima particulă creată de Dumnezeu, fiind sursa de vindecare a tuturor. Aşa că-i place să amintească asta. În mod constant. Doar pentru a ne provoca viaţa noastră pământească şi conservatoare. Şi de fiecare dată ne aduce câte un nou elixir care are consistenţa iaurtului şi este de un verde greţos ca Shrek.

— Am dreptul să mă smiorcăi puţin. Spune-mi ceva din viaţa mea care merge aşa cum trebuie. Amândouă tac. Vedeţi? Nu aveţi nimic. Oh, da, am dreptul să mă plâng. Să vină murăturile!

— Murături? Lilly, doar nu ai adus murături! se miră Morgan.

Îmi ţin geanta Sara Lang strâns la piept.

— Vei avea parte de un dezechilibru al drojdiei, spuse Poppy, întinzând mâna spre geanta pe care eu o strâng şi mai tare.

Corpul uman este creat dintr-o balanţă echilibrată de drojdie bună şi drojdie proastă…

— Opreşte-te, spun calm, fără a slăbi strânsoarea. Oţetul este o substanţă care conservă. De unde ştii că trupul meu nu va rezista jumătate de bilion de ani datorită obsesiei mele pentru murături? Poate că voi supravieţui mai mult decât voi două. Conservată ca un lemn bine uns.

— Dezgustător, spuse Morgan.

Poppy prinde mânerele şi, la naiba, dacă exerciţiile alea Pilates nu o fac mai puternică. Ea se luptă şi o eliberează.

— Nu vei mânca otrava asta. Geme în timp ce priveşte în geantă. Şi suc dietetic? Glumeşti! Toxic, Lilly! Este important pentru viitorii tăi copii. De fapt, este atât de important… Intră grăbită în baie cu geanta mea de pânză şi închide uşa cu un ţăcănit.

Bat în uşă.

— Deschide uşa acum, Poppy! Vorbesc serios! Bat din nou şi o aud cum se ţine de prostii. Apoi urechile mele recepţionează clipocitul unui lichid. Vreau murăturile mele! Ai face bine să nu fi făcut ceva cu…

O clipă mai târziu ea deschide calmă uşa şi expiră cu o intensitate de yoga.

— Ce ai făcut? întreb. Vai! Suntem copleşite de mirosul de oţet care vine dinspre baie. Doar nu mi-ai distrus murăturile!?!

— Îţi voi demonstra ce-i faci stomacului tău. Doar un mic

experiment ştiinţific demn de licenţa mea în biologie de la Stanford.

Gem atunci când văd chiuveta plină cu murăturile mele. Acoperite de un sos neclar şi maro de băutură dietetică. Trebuie să recunosc, este o privelişte revoltătoare.

— Ce ai făcut?

— Până la sfârşitul weekendului, acele murături vor avea o culoare cadaverică, iar saturarea cu acid carbonic şi zahărul contrafăcut vor face găuri prin ele. Asta-i faci tu stomacului tău. Poppy îşi dă părul pe spate. Nu e de mirare că te stresezi din cauza unor chestiuni simple. Corpul tău este complet supraîncărcat din cauza porcăriilor, iar bacteriile bune nu le pot învinge pe cele rele aflate în asemenea cantităţi.

— Este dezgustător, comentează Morgan în felul ei rece, în timp ce se uită la priveliştea greţoasă a gustărilor din viaţa mea. Poppy, n-o să suportăm acest miros tot weekendul doar de dragul ştiinţei. Pune capăt suferinţei. Oricum nu le mai poate mânca acum.

— Şi ce să fac cu ele? întrebă Poppy.

— Ia un sac de gunoi sau ceva de genul ăsta. Nu am de gând să-mi perii dinţii deasupra unor murături îmbibate cu suc dietetic.

Trântesc uşa de la baie pentru a evita mirosul şi arăt spre Fetele Spa, care acum chiar că au trecut de partea inamicilor.

— Voi două nu sunteţi *deloc* prietenele mele. Am venit aici pentru mine. Şi voiam murături! Ce fel de prieteni le-ar refuza prietenilor desfătarea pe care o merită pe deplin? Alunec pe podea. Unde au dispărut prietenele mele?

— Unde au dispărut prietenele tale? spuse Morgan clipind repede. L-ai vrut pe Steve Collins în facultate, iar noi te-am protejat şi de asta, îmi reaminteşte Morgan. Şi Robert, Lilly? Chiar nu merită deloc să-ţi distrugi stomacul pentru el. Este limpede că în ultima vreme nu eşti deloc în măsură să judeci ce este mai bine pentru tine. Recunoaşte că ai nevoie de noi. Ai fi ajuns în Florida mâncând specialităţi de pasăre până la treizeci de ani. Ne bucurăm de pierderea lui Robert, pentru că era un ratat cu r mare, abia ieşit din casa mamei pentru că în această zonă tocilarii chiar sunt bine remuneraţi. Iar dacă ai de gând să-ţi faci rău, foloseşte ciocolata aşa cum fac femeile normale.

Tot nu mi-a trecut faza cu murăturile.

— Voi două vă puteţi permite chestii drăguţe. Eu îmi pot permite murături. Nu-mi vine să cred că puteţi fi atât de crude. Se pare

că am avut cu toate o obsesie pentru caramele în facultate. Doar pentru că aveţi bani şi v-aţi schimbat obiceiurile, acum se presupune că trebuie să mă adaptez şi eu? Ce spuneţi de puţină compătimire? Pomană pentru săraci şi toate cele!

Poppy alunecă în jos alături de mine.

— Este bine să te eliberezi de această furie. Acum spune-ne despre Sara Lang, zise ea pe un ton Zen.

Recunosc, mă enervez doar auzind numele acestei femei.

— Este diavolul în persoană! Când mă gândesc la unghiile ei negre şi la ochii ei albaştri înfricoşători, ca de gheaţă, aflaţi deasupra pungilor bine ascunse de la ochi – şi că postul meu l-a dat tipului ăla! *Dacă-i poţi spune tip cuiva care se dă cu mai mult contur la ochi* decât *mine*. Ea chiar crede că bărbaţii de douăzeci şi cinci de ani o doresc dacă râd cu ea!

— Altceva? Spune tot.

— Crede că pot fi cumpărată. Mi-a oferit o sumă mare de bani ca să fiu directorul ei financiar. De parcă aş face ceva ce urăsc şi să mai şi lucrez pentru ea!

— Ce i-ai spus? întrebă Morgan.

— Mi-a oferit o slujbă în finanţe, repet. Privirile lor compătimitoare dispar repede.

— O să accepţi? întreabă Poppy în timp ce-şi strânge părul cu o clamă. Poppy are cel mai frumos păr pe care l-aţi văzut vreodată. Are o nuanţă de un roşu incredibil de natural şi-i cade uşor ondulat pe spate. Are câţiva pistrui pe nas şi ochii de un albastru pătrunzător. Cu alte cuvinte, ea este tot ce nu sunt eu. Şi iroseşte asta purtând haine urâte din bumbac. *Atât de criminal*!

— Nu, nu am acceptat. Îmi încrucişez braţele aşteptând să aud un alt motiv, în afară de propria mea fericire, pentru a refuza un salariu atât de consistent. Cu siguranţă că sunt tentată. Apoi observ că prietenele mele nu sar în vagonul cu orchestra care mă susţine. Credeţi că ar trebui să o fac?

— Nu vrei să te ocupi de finanţe, spuse Morgan ridicând din umeri. Te puteai întoarce la finanţe cu ani în urmă. Cum rămâne cu toţi aceşti ani de pregătire? Toţi aceşti ani în care ai învăţat cum să creezi

modele pe computer! Cum să drapezi un material în CAD[8]? Nu, chiar nu poţi accepta aşa ceva. Trebuie să încerci.

Nu ar fi frumos să crezi că toată lumea are opinii? *Desigur*, *şi eu am opiniile mele*. *Doar că pentru ele trebuie să mai trăiesc ceva vreme în sărăcie*. *În mintea mea*, *eu deja mă îndreptam spre o pereche de pantofi eleganţi*… *poate Boms sau ceva asemănător*.

— Nu vreau să fac asta! exclam. Dar vreau să câştig un salariu decent şi sunt tentată. Vreau să-i pot returna banii Bunicii ca să poată avea din nou o locuinţă decentă.

Dar, în realitate, nu sunt prea tentată. Ţesăturile mă fac să mă simt vie. Finanţele… ei bine, finanţele, sincer, nu mă fac să simt nimic.

— Bunica ta are o locuinţă minunată. Nu multe bunici locuiesc într-un apartament din port care are privelişte spre golful San Francisco. Nu cred că ea are o aşa mare nevoie de bani precum crezi tu.

Nu este vorba doar de Bunica. Este vorba şi despre dorinţa mea egoistă.

— Am văzut la *Oprah* că atunci când îţi transformi pasiunea în muncă, reuşeşti. Oare Oprah m-a minţit, fetelor? Adică, nu vreau un BMW sau altceva, dar o geantă Marc Jacobs este tentantă. Să pot sta într-un salon de lux, în timp ce-mi sunt aranjate unghiile, este tentant. Să-mi pot permite un viciu respectabil, cum ar fi cafeaua de la Starbucks, este tentant!

Scot hârtia din buzunar şi i-o arăt lui Poppy. Uită-te la acest salariu. Chiar poate fi numit salariu.

— Ai renunţat la un aşa salariu pentru că ai vrut să creezi. Corect? Poppy clipeşte din ochii ei mari şi albaştri şi evită suma. Îţi pot face rost de o slujbă în finanţe. Să lucrezi pentru un şef normal dacă asta vrei. Am o mulţime de pacienţi din lumea finanţelor hightech. Nu-ţi lua o slujbă făcând ceva ce urăşti pentru cineva pe care-l urăşti… de care nu-ţi prea place.

— Poppy are dreptate, Lilly, spuse Morgan. Urăşti finanţele. Ai fi putut face asta cu ani în urmă. Ca să nu mai spun că Shane Wesley îţi va reaminti în fiecare zi că el a fost alegerea Sarei. Vei trăi eşecul tău în fiecare zi. Tu vrei să creezi. Vrei să faci ceea ce-ţi place. Ce se va întâmpla cu toţi acei ani petrecuţi pe Highway 101 dacă ai de gând să

---

[8] De la computer-aided design = proiectare asistată de calculator (n. red.).

renunţi acum?

Desigur, ştiu toate astea. Vreau doar să mi se spună că am dreptate. Nu există cuvinte mai bune decât: „Ai dreptate, Lilly". Aşa că mă scufund în patul meu în timp ce Fetele Spa îmi spun toate aceste lucruri pe care le ştiu deja.

Le mai ofer nişte muniţie.

— Acum trei ani eram tânără şi aveam mai multă hotărâre şi încredere. Acum am douăzeci şi nouă de ani şi nu am perspective. O fată de vârsta mea ar trebui să-şi permită anumite perspective. Mă uit la Morgan care studiază covorul.

— Dacă ar fi ceva ce-mi doresc, Lilly, obrajii lui Morgan tresar, aş face-o. Cel puţin ţie ţi-a mai rămas *puţină* hotărâre. Ai adus murăturile, nu-i aşa? Nu ţi-ai pierdut complet voinţa sau nu ai fi vrut să te lupţi cu Fata Granola.

— Hei! ţipă Poppy.

— Acum merg la tratamentul meu facial. Mă ridic, mirosind încă o dată murăturile pe veci pierdute, dar nu uitate. O să mă întorc şi o să mă duci cu maşina la magazin să-mi iau alte murături, Morgan.

— Nu prea cred.

— Ba să crezi.

Ea scoate cheile de la maşină din geanta ei scumpă şi le clatină deasupra balconului, chiar deasupra căzii fierbinţi cu miros sulfuros aflate la etajul de dedesubt. În timp ce mă arunc după ele, le dă drumul în apă.

— Telecomanda este electronică. O vei distruge! îi spun, şocată că este atât de dură cu propriile ei lucruri.

— Aşa să fie. Tata îmi va trimite altele prin curier rapid.

Nu spun ce aş vrea să spun. Nu ar fi considerat creştineşte.

Doar cobor repede scările spre tratamentul meu facial. Viaţa va arăta mai bine când voi fi bine hidratată şi proaspătă ca un castravete.

În timp ce stau întinsă cu o mască de mango pentru regenerarea elastinei, simt cum dau frâu liber presiunii din timpul săptămânii. Viaţa arată mai limpede de sub un strat de fructe. Chiar urăsc finanţele. Iubesc designul. Îmi place cum mă simt când îmi văd rochiile atârnate pe un manechin într-un magazin din Saks Fifth Avenue. Să văd cum formele feminine evoluează în ceva care-ţi taie răsuflarea când sunt drapate într-o mătase frumoasă şi elegantă. Dumnezeu a creat aşa frumuseţi. Este de datoria mea să le îmbrac.

4

Lumea modei este chemarea mea, spun în timp ce reintru în cameră convinsă fiind aşa cum numai un tratament facial poate convinge o persoană de profunzime şi adevăr. Desigur, mă comport ca şi cum m-ar fi convins, dar pentru ce sunt prietenii dacă nu pentru o confirmare solidă? Ele mă scarpină pe spate, eu le scarpin pe ele.

— O geantă bună este vocaţia mea, spuse Morgan, ridicând privirea din romanul ei romantic de suspans.

— O coloană perfect curbată este vocaţia mea, adaugă Poppy, lăsând jos revista ei de sănătate.

— Nu, aşteaptă. Vocaţia mea este să găsesc bărbatul perfect şi să învăţ cum să fac friptură înăbuşită fără ca bucătarul să fie de serviciu, spune Morgan somnoroasă. Dragostea nu se poate înfiripa cu un bucătar pe post de însoţitor sau pe stomacul gol. Râdem toate la gândul de a o vedea pe Morgan purtând şorţ.

— Ştii măcar cum se aprinde cuptorul? întreb.

— Bine, ne întrerupe Poppy, atunci adevărata mea vocaţie este să găsesc bărbatul perfect şi să nu-l întind pe masă pentru a-i trosni spatele în primele zece minute după ce ne-am cunoscut. Dragostea nu se poate înfiripa cu un bărbat care stă lungit cu faţa în jos înaintea ta. Ne uităm la ea. Este adevărat. Un tip nu vrea o femeie care să-l trosnească ca pe o surcică.

— Ei bine, asta da lucru şocant, chicoteşte Morgan. Să răsuceşti un bărbat ca pe un covrig nu face prea bine dragostei. Ca să vezi!

— Oh, vorbeam despre *adevăratele* noastre vocaţii, le spun. *Pardonez moi*, am înţeles eu greşit. Atunci să uităm de modă. A mea este să întâlnesc un bărbat pe care să-l găsesc atrăgător şi să nu bâlbâi ceva neinteligibil. Să nu fie un Cyrano de

Bergerac – doar că înlocuieşti nasul urât cu părul urât – asta este vocaţia mea. Oh, şi să poarte haine de firmă în timp ce le creez.

— Ei bine, oftează Morgan. Acum că am scăpat de asta şi Lilly s-a hotărât să lase finanţele în urmă, împreună cu acele cunoştinţe de geografie, suntem gata.

— Poftim? Ştiu fiecare drum lăturalnic din peninsula San Francisco. Îmi încrucişez braţele.

— Unde se află Missouri? întrebă Poppy.

Tac înainte de a spune pe un ton confidenţial:

— Este în mijloc.

— În mijlocul a ce?

— Dah, al ţării, răspund. Sunt o californiancă get-beget. De ce am nevoie să ştiu unde se află Missouri? Este unul dintre statele din mijloc.

— Toate suntem californience get-beget, Lilly. Cine este mai californian, mai organic decât Poppy? Pun pariu că ea ştie unde se află Missouri.

— Ştiu, spune Poppy îndreptându-şi spatele. Se află pe râul Mississippi.

— Vezi? în mijloc, spun cu mai multă încredere decât simt.

— În mijlocul ţării, mai spre stânga sau mai spre dreapta? întrebă Morgan.

Recepţionat, *m-am cam pierdut pe aici*. Am şanse jumi-juma, iar eu sunt o fată care se hazardează.

— Spre stânga.

— Greşit! spun Poppy şi Morgan la unison, începând să chicotească. Este o mare glumă că pot găsi orice alee în oraş, dar nu-ţi pot spune cum să ajungi în Nevada sau în vreun stat învecinat. Din moment ce nu am maşină, nu prea îmi creează probleme.

— Asta dacă stai cu faţa spre sud. Ridic din sprâncene şi-mi încrucişez braţele.

Morgan aruncă cu o pernă spre mine.

— Eşti atât de plină de tine, Lilly.

— Acum, trebuie să merg să-mi fac tratamentul facial. Poppy se ridică şi-şi ia halatul de spa pe care îl primeşti odată cu camera. Există un singur estetician la spa, aşa că trebuie să facem cu rândul. Cum a fost masca reenergizantă, Lilly? Să mi-o fac şi eu pe aceea?

— Energizantă. Nu sunt sigură de partea cu *re*, dar oare faţa mea nu arată ca iepuraşul cu baterie? Roz şi hidratat? Eu tot continui şi continui…

Poppy îşi dă ochii peste cap.

— Ai nevoie să-ţi recapeţi cârlionţii. Doar tu te poţi plânge că nu ai bani să-ţi permiţi un viciu decent, iar apoi să plăteşti să ţi se îndrepte părul ca unui căţel plouat. Cum de poţi avea aşa gusturi bune în modă şi atât de proaste când vine vorba de coafuri? Ea – şi loveşte genunchii. Hei, ştiu să fac rime!

— Credeam că ai un tratament.

— Plec. Poppy iese, iar Morgan începe să chicotească din nou.

— Are dreptate. Arăţi ca un căţel plouat. Morgan strâmbă din nas. Mereu m-am întrebat cum de poţi observa diferenţa dintre cusăturile de pe o rochie, dar nu poţi vedea că părul tău arată ca şi cum ar fi lipit de cap în halul ăsta. Ai un păr minunat, dar *plăteşti* pentru un păr urât.

Oamenii care au un păr docil spun mereu astfel de lucruri. Ei nu se gândesc că atunci când părul tău intră într-o încăpere înaintea ta, nu este de bine. Mai mult ca sigur, ei pot folosi o agrafă de păr fără ca părul să le explodeze din ea. Nu au nevoie de un pieptene cu o rezistenţă industrială pentru a se pieptăna.

— Se va umfla un pic. Este proaspăt îndreptat. Ridic din umeri. Ţine-ţi părul făcut pentru reclame la şampon departe de mine!

Dar Morgan nu renunţă.

— Ştii cum în *Lebăda* le pun acele extensii de păr fetelor şi le fac să arate ca şi cum ar fi travesti?

— Nu, nu prind acel post, mint.

— Dar ştii despre ce vorbesc. Le fac pe fete să arate toate la fel cu păr urât, fals, vopsit şi lung. Ca şi cum toate femeile ar trebui să aibă părul lung. Este atât de neanderthalian.

— Vrei să spui că e mult mai neanderthalian decât să-ţi faci operaţii majore pentru a participa la un concurs de frumuseţe?

— Îmi place partea aia, spuse Morgan cu sinceritate. Îmi place să ştiu că există femei în societate dispuse să suporte torturi pentru a arăta bine. Este interesant să vezi câtă durere implică asta. Eu nu ştiu dacă aş face-o.

— Eşti sadică.

— Ca şi cum tu nu te uiţi. Ştiu că prinzi postul. Le fac tuturor acelor fete sânii ca nişte baloane rotunde – ştii tu, sânii anilor 1980. Implanturile au evoluat mult, scumpo. Cineva trebuie să le spună că nu trebuie să arăţi ca şi cum ai fi pe punctul să te răstorni.

— Scuză-mă, scumpo, dar nu am putut să nu observ că implanturile tale sunt complet demodate, spun cu un fals accent aiurit, englezesc. Nu ştii că se poartă natural?

— Eu vorbesc serios.

— Ba tu ai face operaţii estetice, Morgan. Ai face-o şi vei fi prima care să mintă în legătură cu asta. Când vom ajunge la cincizeci de ani, vei avea mereu acea privire surprinsă pe chip care va spune: *Lilly*, *te-am invitat la cină*? când vei răspunde la uşă. Nu există nicio

persoană mai vanitoasă pe pământ, iar când va apărea primul rid, vei fi prima la coadă în faţa cabinetului chirurgului plastician. O să fii şocată când o să constaţi că viaţa a lăsat o amprentă asupra ta.

Ea aruncă o altă pernă spre mine.

— Sunt vanitoasă? Vrei să spui mult mai vanitoasă decât cineva care petrece cinci ore pe scaun într-un salon ca să arate ca un câine plouat?

— Ca şi cum şuviţele alea ale tale ar fi naturale. Cât îţi ia să le faci? întreb. În ore umane, nu câineşti!

Morgan strânge din buze.

— Nu este treaba ta.

— Vezi, eşti complet vanitoasă. Ce altă femeie ar ţine secret faţă de cea mai bună prietenă a ei că-şi face şuviţe? Ca şi cum nu ne-am putea da seama de asta? Crezi că dacă te ascunzi în acele saloane exclusiviste poţi face ceva fără ca eu şi Poppy să observăm? Ha! Şuviţele blonde şi dese nu apar în mod natural cuiva mai mare de trei ani. Nici măcar ţie, Morgan!

— Nu încerc să-ţi ascund ceva, Lilly. Doar că am fost învăţată să nu discut problemele personale. Morgan se ridică şi planează prin cameră ca şi cum ar fi pe o pistă.

Râdem de discuţia noastră. Adevărul este că amândouă suntem vanitoase. Doar Poppy este nestânjenită de preocuparea societăţii legată de înfăţişare. Dacă ar există un coafor în San Francisco cu un singur tratament bun rămas, eu şi Morgan probabil că ne-am lupta pe viaţă şi pe moarte pentru şuviţe blonde şi dese sau păr îndreptat.

— Am pachetul tău pentru întreţinere. Deşi nu sunt sigură că vreau să ţi-l dau. Meriţi să te bălăceşti în săpun de proastă calitate şi şampon ieftin.

Sar în sus.

— Te rog, dă-mi-l! O să fiu cuminte, promit.

Morgan îmi face cadou un coş cu produse de lux de fiecare dată când ne vedem. Şampoane din hotelurile de lux pe unde a stat, pulovere de caşmir de care ea s-a plictisit şi bomboane scumpe de ciocolată pe care probabil că le-a primit. Silueta ei chiar este afectată de astfel de lucruri, dar atunci când ai silueta ca la treisprezece ani aşa cum am eu, nu prea contează.

Morgan scoate o cutie de pălării dintr-o pungă de cumpărături de firmă, iar eu abia aştept să cotrobăi prin ea.

— Ooh, ce mi-ai adus? Este mai bun decât un cadou de la Moşul. Sunt lucruri pe care le pot folosi!

— Calmează-te, nu este nimic special.

Mereu spune asta. Şi mereu este supertare!

— Sunt calmă, spun, deşi aproape că gâfâi ca şi căţelul cu care spun ele că seamănă părul meu.

Deschide cutia şi-mi dă primul cadou, o mică mostră din fondul de ten cu minerale de la Jane Iredale.

— Ah! ţip eu. Iubesc aşa de mult chestia asta! De unde o ai? îl ridic spre oglindă şi văd că se potriveşte perfect cu tenul meu.

— Mi-au oferit-o când căutam o culoare mai închisă pentru vară. Era prea închisă. În regulă, următoarea. Un ruj Mac care era prea maro pentru mine. Mi-l dă mine.

— *Iuhuuu*! Şi asta îmi place la nebunie! Se aşază ca lipiciul şi nu trebuie niciodată să-l aplici din nou.

Morgan continuă să scoată nenumărate obiecte din geanta ei magică cu surprize.

Sticluţe cu şampon de la Bed Head.

— Hairstilistul meu mi le-a oferit de ziua mea. Îmi turtesc părul. *Nicio problemă pentru mine*. Spumant de baie perlat, cu miere, italienesc. Nu am timp să fac baie cu spumă. *Eu îmi voi face timp*. Parfum Lancôme: Miroase prea tare a citrice pentru mine. *Aduceţi lămâia verde*! Şi *pièce de résistance*: o geantă Marc Jacobs din piele cu pietricele roz!

Iau geanta şi încep să dansez cu ea.

— Nu se poate! Vrei să scapi de asta?

— Am terminat cu ea.

— Trebuie să te rănesc? Strâng geanta mai aproape. Tocmai mă lamentam că slujba mea nu-mi permite să-mi iau o geantă Marc Jacobs şi Dumnezeu mi-a oferit-o! Ţin geanta în faţa mea şi o cercetez, negăsind nici măcar un singur defect. Ai folosit-o măcar?

— Da. Nu este destul de organizată pentru mine. Îmi plac genţile mai organizate.

— Priveşte aceste cusături! Sărut geanta.

— Sunt sigură că atunci când vei ajunge în Rai, Dumnezeu va fi foarte mulţumit să afle că ţi-a fost ascultată rugăciunea ta legată de Marc Jacobs, Lilly. Morgan îşi dă ochii peste cap.

— Nu ţi s-a dat pentru că nu ai cerut, spun eu, parafrazând din

scriptură. Dumnezeu ştie că sunt o materialistă şi un pic superficială. Lucrează la mine, dar între timp, mi-a făcut rost de o geantă Marc Jacobs! Dumnezeul meu e supertare! Oh, şi eu am un cadou pentru tine. Scotocesc prin geanta acum mult mai uşoară, din moment ce pepsiul dietetic şi murăturile au fost distruse. Scot o pereche de blugi lungi de un albastru-închis. I-am făcut pentru tine. Am observat că blugii îţi erau prea scurţi ultima dată când ne-am văzut. Când ai asemenea picioare, clar trebuie să profiţi de asta şi să ţi le arăţi.

— Lilly! Ea ridică blugii, iar eu îmi dau seama că îi vor veni perfect. Zâmbesc încrezător. *O să oprească traficul când o să se îmbrace cu ei*. Sunt perfecţi. Nu-mi vine să cred că poţi crea o pereche de blugi. Sunt la fel de moi ca fundul unui bebeluş. Din ce sunt făcuţi?

— Sunt spălaţi cu pietre şi despicaţi cu mâna. Materialul a rămas de pe urma chestiilor ălora oribile pe care le face Shane, aşa că am luat rămăşiţele şi le-am vopsit într-o culoare decentă.

— Sunt superbi. Mulţumesc. Ea strânge blugii la piept. Ascultă, Lilly. Tonul lui Morgan devine serios şi când mă uit la ea, văd că orice urmă de zâmbet i-a dispărut de pe chip. Vreau să te rog ceva.

Cobor încet pe pat.

— Ce anume?

— Am auzit la sală că tata este dator cuiva. Doar zvonuri, probabil că nu sunt decât bârfe, dar am nevoie să o întrebi pe Sara despre asta înainte să pleci de acolo.

— Crezi că ştie ceva?

— Grupul de comercianţi din Union Square este foarte strâns. S-ar putea să ştie. El nu mi-ar spune niciodată dacă este adevărat, iar eu nu vreau să aflu din *Chronicle*, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Desigur, spun eu.

— Nu voiam să te-ai rău cu Sara înainte de a avea şansa să o întrebi.

— Să mă am rău? Ce te face să crezi că mă voi avea rău cu ea?

— A fost cineva care şi-a dat demisia şi pe care ea nu a încercat să-l ruineze?

Deschid gura pentru a expune o listă cu protejaţii Sarei Lang care au reuşit, dar mă loveşte ceea ce realizez: nu există niciunul.

Morgan dă din cap.

— De unele femei îţi este teamă din motive întemeiate. Cred că ea este una dintre ele.

— Mă descurc cu Sara Lang. Simt cum îmi îndrept spatele doar spunând asta. *Cred că asta a gândit şi Superman înainte de a intra în contact cu kriptonita*.

5

Unele fete se dezvoltă mai târziu, obişnuia să spună Bunica mea.

Iată şi restul sfatului: „Unele fete nu se dezvoltă deloc. Unele fete rămân drepte ca băţul şi vor avea nevoie doar de un sutien de formă pentru restul vieţii lor înnăscute".

Aşa sunt eu.

Dar să desăvârşim opera. Să punem deasupra acestei siluete băieţeşti un mop sălbatic, cu bucle cârlionţate şi să adăugăm porecla „Q-tip" la reţetă. Trimite-o la şcoală în fuste mini croite în casă din materiale cu poliester şi asigură-te că i-ai pus şi nişte ghete maro şi grosolane, astfel încât picioarele ei ca scobitorile să fie atacul principal de batjocură al celor din clasele mari.

Înainte ca tinereţea mea să pară un şir nesfârşit de nenorociri, există şi o rază de soare în norul meu agitat şi gri. Industria modei râvneşte la silueta băieţească a femeilor. Recunosc, trebuie să fii mai înaltă cu zece centimetri decât mine, dar totuşi am simţit ca şi cum mi-am întrezărit viitorul când am văzut un model slab cu o rochie care stătea pe ea ca un înveliş elegant. (Asta a fost înainte de era trupurilor slabe *plus* implanturi false enorme, à la Jessica Rabbit[9], aşa că am început să sper, fără să-mi doresc să fac operaţii estetice, pentru că nu prea sunt fan al durerii.)

Voiam să arăt ca modelele slăbănoage din *Vogue* şi să port stofe şi mătăsuri, şi să fiu mândră de silueta mea lăbărţată. Dar, mai întâi, trebuie să o acopăr cu ceva mai mult decât o fustă mini.

Când am creat prima pereche de blugi, am ştiut că mi-am găsit vocaţia. Denimul era prietenul meu – mi-a luat picioarele sfrijite şi le-a înghiţit din raza vizuală. Când blugii au devenit prea scurţi, am adăugat nişte super manşete ecosez. În cele din urmă, am tăiat blugii până la genunchi şi am făcut ca pantalonii trei sferturi să fie la modă în şcoală. Libertatea mea nu avea margini când era vorba de ţesături. Moda a fost salvarea mea până când Buni mi l-a prezentat pe Iisus.

---

[9] Personaj apărut în 1988, în filmul animat Who Framed Roger Rabbit?, căruia Kathleen Tumer i-a dat viaţă prin vocea sa, fiind desemnată cea mai sexy apariţie într-un desen animat.

Vorbind de Buni, inima îmi bate mai repede. Weekendul la spa a ajuns la finalul său glorios, iar acum a venit timpul să-i explic că mi s-a oferit o slujbă adevărată unde chiar îmi pot folosi diploma din nou (asta este partea uşoară) şi că o voi refuza (asta este partea grea). Am adus geanta Marc Jacobs doar pentru a demonstra că am tot ce-mi trebuie pentru moment.

Mă opresc pe palierul apartamentului Bunicii înainte de a bate la uşă. *Va înţelege*, îmi spun. *Ea vrea să fiu fericită*. Dar apoi mă gândesc la acei pantofi mari, maro, şi la fusta mini şi mă întreb dacă este adevărat.

Buni locuieşte într-un apartament din casa unui jurnalist celibatar. Ea stă într-una dintre cele mai elegante zone din oraş, în Port. Zona a fost devastată în anumite părţi de cutremurul Loma Prieta din 1989. Cred că aşa a ajuns să şi-o permită jurnalistul. Probabil că a cumpărat-o în 1990, când era condamnată. Max Schwartz este critic de televiziune la *San Mateo Times*. Cu alte cuvinte, atâta timp cât oamenii încă *citesc* despre televiziune, Buni are o casă.

Ciocănesc la uşă. Nimic.

Ciocănesc din nou. Nimic.

De data asta lovesc cu putere. Cred că Buni a surzit.

— Buni! ţip eu.

— O cauţi pe Mildred? mă întreabă o voce de deasupra mea. Este ciudatul de la TV. El este imaginea tipică a jurnalistului aşa cum ţi-l imaginezi. Destul de mic ca statură, cu un cioc care-l face să pară antistabilitate; cu părul negru tuns scurt şi ochelari prea mari. Dar maxilarul puternic şi drept este cumva neaşteptat. Pare a fi intelectual, dar, desigur, scrie despre emisiunile zilnice de la televizor. Din moment ce criticarea emisiunii *Top Modelul Americii* nu prea atrage comitetul pentru premiul Pulitzer, are un program fix de la nouă la cinci şi nu prea are şanse de avansare. Măcar atâta avem în comun. O viaţă fără pasiune, dar o slujbă ca şi ceilalţi trântori din zona golfului San Francisco şi după ziua de luni.

— Ştii unde este bunica mea? ţip în sus spre el.

— Este aici sus. Mă pregătesc pentru noul sezon de televiziune.

Oftez. Şi Buni a mea se află acolo sus pentru că…?

— Pregăteşte friptură de pui, adaugă Max.

Desigur că asta face.

— Pot să vin sus?

— Da. El bâzâie o poartă, iar eu intru şi mă îndrept spre scara de fier elitistă. La capătul scărilor, îşi trece mâna prin păr, apoi o întinde spre mine. Dându-şi seama de greşeală, îşi şterge mâna de blugi şi încearcă din nou.

Dau mâna cu el.

— Îmi pare bine să te văd, Max.

— Şi mie, Lilly. Bunica ta tocmai vorbea despre tine. Spunea că încă încerci chestia cu moda.

— Da, încă mai lucrez la asta. Roma nu a fost construită într-o zi şi toate cele.

— Cât crezi că-ţi va lua?

Deschid gura, dar nu iese nimic, aşa că o închid la loc. Intru în casa lui Max, care este o cincime living, patru cincimi ocupând ecranul televizorului. Bunica mea stă aplecată deasupra aragazului, unul mare şi comercial, ceea ce este total ciudat, dar ţinând seama de televizor, nu mă mai mir de nimic. Buni are două mănuşi pentru aragaz în mâini şi sprijină puiul de partea superioară a cuptorului.

— Buni, ce se petrece aici? Am bătut la uşă.

— Ce vrei să spui cu ce se petrece aici? Nu eram acasă. Este august. Se apropie noua grilă de toamnă. Tu locuieşti într-o peşteră?

— Nu prea mă uit la televizor. Ridic din umeri spre Max. Ştii tu, antenă de cameră. Nu prea este un *sezon* la mine acasă. Mă uit spre Max şi el îmi face cu ochiul. *Oh*, *frate*!

— Priveşte acel televizor. Buni scoate lingura de lemn din castronul cu salată şi o flutură spre ecranul plat care ar putea fi folosit ca cinematograf în aer liber dacă acestea ar reveni la modă. Ziarul i l-a cumpărat. Nu-i aşa că este incredibil? Max al nostru ştie cum să se uite la televizor.

Ce cadou!

— Lilly, o cunoşti pe Valeria? întrebă Max în timp ce o siluetă înaltă şi suplă se ridică din fotoliul din sufragerie. Ar putea fi model dacă nu ar avea un piept atât de expansiv. *Oftez*.

— Încântată de cunoştinţă. Zâmbesc spre Valeria, care rimează cu malaria, încercând să nu mă uit la propriul piept. Sau la lipsa acestuia. Deodată mă simt mai dezumflată din mai multe motive decât Sara Lang.

— Buni a ta mă face să mă simt ca acasă aici, în San Francisco. Mă face să învăţ să gătesc. Engleza stricată a Valeriei o face să fie şi mai

exotică.

Aş spune că are douăzeci de ani şi un pic. Max are treizeci şi ceva de ani şi este un ciudat. Am menţionat asta? Asta este nedreptatea din lume care te face să vrei să renunţi de tot la specia masculină.

— Într-adevăr? îi spun superbei Valeria. Buni te ajută să găteşti? *Exact ce-i mai lipsea lumii, o zeiţă care să ştie să gătească*. De unde eşti?

— Sunt rusoaică. Tata era indian, spuse ea cu accentul pe care te aştepţi să-l aibă un model german.

— Minunat. Sunt bucuroasă să te avem aici. O prind pe bunica de braţ. Trebuie să vorbesc cu tine legat de ceva anume.

— După cină. Stai jos, este gata.

— Nu-mi este foame, Buni. Este cam important ce am să-ţi spun.

— De aceea eşti atât de slabă; nu mănânci niciodată. Nu fi nepoliticoasă. Au trecut ani de când nu te-a mai văzut Max şi nu vreau ca Valeria să creadă că nu te-am crescut cum trebuie. Max mereu întreabă cu ce te mai ocupi, nu-i aşa, Max?

— Sunt slabă din motive genetice, îi explic eu Valeriei, de parcă ea ar fi fost interesată sau ar fi vrut să ştie care este structura mea ADN.

Ea zâmbeşte cu condescendenţă. De parcă nu am avea deja o lipsă acută de celibatari eligibili aici în oraş, acum mai trebuie să importăm femei frumoase din alte ţări pentru ca să aruncăm toate şansele noastre pe fereastră? *Integrarea imigranţilor*, *pe naiba*! Legile de imigrare cu siguranţă ar trebui să stipuleze ceva legat de lipsa de farmec sau căsătorie. Una sau alta, oameni buni! Arată bine? Singură? Nu intră în ţară. Adică, nu spune asta şi Statuia Libertăţii? „Daţi-mi-i pe cei obosiţi, săraci, temi, lipsiţi de farmec…" Ceva de genul ăsta.

— Este bine să mănânci şi să savurezi, asta spune Solomon în Ecleziastul. A fost cel mai înţelept om din toată Biblia, continuă Buni în timp ce aşeza farfuriile pe masă.

Valeria se aşază, iar eu fac la fel. *Ştiu când sunt înfrântă*, *iar educaţia mea nu are nimic de-a face cu Solomon*, *Nu am nevoie de o predică pentru un asemenea efect*. Dacă vreau să port o discuţie cu bunica mea, va trebui să mănânc.

— Sunt aici în fiecare duminică seara, Lilly. Dacă ai veni vreodată să mă vezi, ai şti asta. Max, mai vrei vin? Buni ezită cu un deschizător de sticle în mână.

— Nu, mulţumesc. Poate vrea Valeria. Max se aşază şi o ia de

mână pe Valeria.

— Valeria este destul de mare ca să bea? întreb, iar toată lumea se uită la mine. Se pare că nu este cel mai bine ales comentariu. Şi eu care credeam că mă descurc destul de bine evitând silueta ei statuară.

Valeria dă din cap refuzând vinul şi toţi membrii disfuncţionali de la petrecerea noastră se aşază la masă. Max şi haremul său foarte deformat. *Unde este Dr. Phil când ai nevoie de el*?

— Unde ai fost, Lilly? A trecut ceva timp de când nu te-am mai văzut, comentează Max, în timp ce ia nişte salată.

— Am petrecut weekendul la spa cu prietenele mele. Dar am lucrat mult. Speram să primesc o promovare, dar nu a fost să fie, aşa că acum va trebui să-mi fac alte planuri. Iar acum îmi bag o bucată mare de franzelă în gură.

— Asta pentru că nu se foloseşte de diplomele pe care le are. Bunica mea se aşază şi ea la masă. Ţineţi-vă de mâini; ne vom ruga. Aşa facem. Aşa face ea. Apoi reîncepe cicăleala. Dumnezeu a binecuvântat-o cu un creier incredibil, iar ea va ajunge să fie o cocoşată la cât stă aplecată asupra maşinii de cusut şi a carnetului de schiţe, iar acum şi la computer. Acum se uita la mine. Asta-ţi doreşti? Buni dă din cap. Studii la Stanford de care nici măcar nu se foloseşte. Valeria, dacă bunica ta ar fi muncit pe rupte pentru a-ţi asigura o educaţie, tu ai folosi-o, nu-i aşa?

Când spun că Buni a renunţat la tot pentru ca eu să primesc o educaţie, inclusiv la casa ei pentru diploma mea, neglijez să amintesc că voi auzi asta tot restul vieţii. Când o apucă pe Buni, cuvintele ei încep să mă bântuie ca Tell-Tale Heart[10] sub scânduri. *Cioc-cioc*. *Cioc-cioc*. *Finanţe*. *Finanţe*.

— Deci, Buni, nu crezi că Valeria şi Max ar vrea să rămână singuri? o întreb, sperând că ne putem scuza.

— Este ora cinei, spune ea, ca şi cum fără ea Max şi Valeria ar muri de foame. Este duminică seara. Urmărim noile episoade pilot pe DVD de la asociaţii. Nu-i pot oferi părerea mea lui Max fără să urmăresc emisiunile.

— Buni, Max este plătit pentru părerea *lui* – nu pentru a ta.

— Nu-i va fi prea bine fără mine. El nu şi-a trăit încă viaţa. Ce

---

[10] O proză scurtă de Edgar AUan Poe.

ştie el despre televiziunea de calitate? Era un copilaş când a avut loc războiul din Vietnam. Are nevoie de mine.

Televiziune de calitate, *cu siguranţă e un oximoron*. *Oh*, *te rog*, *mamă pământ*! *înghite-mă în fisura cea mai adâncă*, *aflată în San Andreas Fault*. Să mai scot în evidenţă faptul că *Desperate Housewives*[11] *şi* războiul din Vietnam au foarte puţine în comun?

Şi atunci îmi dau seama că aceasta este şansa mea! Fiecare este preocupat de viaţa lui. Nu au timp pentru viaţa mea lipsită de importanţă. Dacă-i spun lui Buni planurile mele în faţa lui Max şi a Valeriei, voi avea amortizorul de care am nevoie. Mediana de pe autostradă în formă umană.

Exact când o văd pe Buni luând în furculiţă prima bucată de pui şi ducând-o la gură, spun:

— Deci, Buni, Sara mi-a oferit un post în finanţe. Aşteaptă un pic. Dar n-o să-l accept. O să-mi încep propria mea afacere în şase luni. Acum, ţineţi cont că am spus asta pe acelaşi ton cum aş fi zis: Buni, ies să duc gunoiul.

Buni începe să tuşească, chiar să se înece, iar Max se ridică să o bată puţin pe spate. Stă aplecat deasupra ei, aşteptând-o să-şi revină, lovind-o uşor cu palma în timp ce ea tuşeşte. Buni înghite nişte apă, iar acum toţi trei se uită la mine de parcă aş fi întruchiparea diavolului.

— Propria casă de modă, clarific eu.

— Ştim la ce te-ai referit, Lilly, spune Max. Dar de unde o să faci rost de bani ca să începi o afacere?

La naiba! *Nu am luat în calcul ca Domnul Televiziune să-şi vâre coada*. Probabil că aceasta a fost una dintre intrigile trecute din *CSI*: *Miami* sau ceva de genul ăsta. Sau *The Apprentice*[12] a oferit vreun sfat pentru afaceri săptămâna trecută?

— Îmi planific capitalul. Asta înseamnă să-mi folosesc diplomele.

Am spus şi eu o mică minciună, dar dacă-i spun lui Buni că nu am niciun model de afacere, s-ar putea să simuleze o aritmie, iar apoi mă voi trezi că stau să-mi aştept exorcistul. Este evident că-l pot tăia pe Max de pe lista cu posibili investitori, ţinând cont de faptul că

---

[11] Neveste disperate (în limba engleză, în original) (n. trad.).

[12] Ucenicul (în limba engleză, în original) (n. trad.).

garanţia lui suplimentară probabil face cât preţul acelui televizor. Acum toată lumea a încetat să mai mănânce, aşteptând ca eu să mai spun ceva.

Valeria scutură din cap de parcă ar zice: *Ah*, *americani ignoranţi ce sunteţi*!

Buni a rămas cu gura căscată şi-şi dă farfuria la o parte.

— Nu-mi mai este foame.

— Buni, credeam că vrei să plec de la Sara Lang? *Aşa*. *Mergi pe planul A*. *Ideile bunicii sunt mereu cele mai bune*.

— Voiam să ieşi din lumea modei. Începi să îmbătrâneşti şi nu e cazul să mai joci astfel de jocuri, Lilly. Este timpul să-ţi găseşti o slujbă adevărată, folosindu-te de educaţia primită. Mereu îmi povesteai despre acei băieţi care-şi luau o diplomă sau alta, dar nu se angajau niciodată! Cu ce diferă de ceea ce faci tu?

Îmi muşc buza.

— Nu am vrut niciodată să mă ocup de finanţe, Buni. Evident că am mai încercat să-i spun asta, dar Buni are un fel mai special de a evita cuvintele pe care nu vrea să le audă. Nu vreau să o rănesc; această femeie m-a crescut când nimeni altcineva nu m-a vrut! Nu-mi pot dedica însă viaţa achiziţiei unui nou Mercedes pentru James Huntington III.

— Îmi pare rău, Max. Buni îşi ia tonul ei scăzut care spune *nu am crescut-o să fie aşa*. Se pare că Lilly aduce o tornadă cu ea atunci când ne binecuvântează cu prezenţa ei. Nu face bine sistemului digestiv. Buni se întoarce spre mine. Uneori, Lillian Jacobs, viaţa nu are legătură cu ce vrei tu. Uneori este vorba de ce este mai bine pentru noi. Este în regulă să ai vise când eşti tânăr, dar la un moment dat va trebui să te gândeşti şi la pensie. Iar tu nu întinereşti.

De ce? *De ce nu i-am ţinut piept lui Buni când aveam optsprezece ani*, *înainte de absolvire*? *De ce nu când aveam douăzeci şi trei de ani şi mă pregăteam pentru masterate*? *De ce acum*, *la sfârşit*? Desigur că ştiu de ce. Ea este Buni a mea, singura constantă pe care am avut-o vreodată în viaţa mea şi aş face aproape orice să o ştiu fericită.

— Îmi pare rău! Mă ridic. Iartă-mă, Max! Nu am vrut să-ţi distrug cina. Mă întorc înapoi spre Buni. Sunt o iresponsabilă, recunosc, dar finanţele mă fac să mă simt bună de nimic, Buni. Nu pot fi cineva care nu mă reprezintă doar pentru bani. Moda este vocaţia mea, spun eu şovăitor. Suna mult mai bine în faţa lui Poppy şi a lui

Morgan.

— Prostii! Buni loveşte cu palma în masă. Şi eu voiam să fiu Esther Williams. Dar chestia teribilă era că nu puteam să înot. Dar, oh, l-aş fi putut săruta pe Van Johnson ăla, cum să nu. L-aş fi făcut să-i sfârâie călcâiele.

Oh, *ce scârbos*! Ridic mâna.

— Mult prea multe informaţii, Buni.

— Lillian Jacobs, lumea este scoica ta. Încetează să-ţi mai arunci perlele la porci.

— Buni, asta nu are deloc sens.

— Pleacă! Buni închide ochii şi îmi dau seama că i-am fost de ajuns.

Urăsc să o văd dezamăgită. Aş vrea să-i spun chiar acum: *Uită tot*, *o să accept slujba*. *Nu este prea târziu*. Dar nu pot rosti cuvintele.

Ies încet din casa lui Max, sperând că bunica mă va opri, deşi ştiu că nu o face niciodată. Ea doar se plânge lui Max şi Valeriei cât de nerecunoscătoare sunt. Când ajung pe terasă, privesc înapoi spre uşă. Ochii încep să mă înţepe. Deodată, vocaţia mea mi se pare incredibil de egoistă. Un lucru este sigur: banii de la Buni nu au fost gratis – au ataşat un sentiment distinct, reversul ipotecii.

— Poate o slujbă adevărată nu este chiar atât de rea. Acum sunt mai în vârstă. Mai matură, mormăi eu.

Max mă urmează afară.

— Voiam să-ţi deschid poarta.

— Nu ca să o laşi să mă lovească când ies? întreb.

— Îmi pare rău, Lilly. Nu m-am gândit. Max chiar pare că regretă, iar inima mea se înmoaie un pic faţă de el. El locuieşte cu Buni a mea. Trebuie să-l admir pentru această faptă vitejească – mult mai dificilă decât orice cascadorie a lui Bond.

Scutur din cap.

— Nu este problema ta. Îmi deschide poarta şi mă priveşte printre bare. Presupun că şi tu crezi că ar trebui să mă întorc la finanţe?

Max râde.

— Tu chiar nu ai nici cea mai mică idee cine sunt eu?

— Ar trebui?

— Cred că ar trebui să faci ce vrei în ceea ce priveşte slujba. Eşti femeie matură. Îşi scoate ochelarii, iar ochii lui se încreţesc zâmbitori.

Eşti mereu bine-venită aici.

Îi zâmbesc la rândul meu. *Există un loc special în Rai pentru un bărbat care o suportă pe Buni*. Ridic privirea spre cerul albastru, repede acoperit de ceaţa serii şi mormăi:

— Nu am vrut să spun niciodată că e un ciudat, Doamne. Iartă-mă!

6

Tocmai mi-am anulat weekendul cu un drum indus de vinovăţie la Buni – faceţi socoteala:

Weekendul Fetelor Spa	*10*
Efectele weekendului Fetelor Spa după ce mi-am vizitat bunica	*— 10* *0*
Tenul meu după tratamente faciale şi raţia	
De sare după niciun chef cu murături:	*10*
Cute pe frunte care au nevoie cu Disperare de Botox după vizita la Buni:	*— 10* *0*

Adevărul este că nu pot face niciodată ce vreau cu aprobarea ei. Ea va trăi cât Moise, aşa că să aştept iese din discuţie – şi cât de greşit este asta? Buni îşi doreşte să fiu bancher, ceea ce mi se pare extrem de ciudat. O ocheadă aruncată în apartamentul meu i-ar spune că nu am nici cea mai mică idee ce să fac cu banii, având în vedere că nu am deloc. Oamenii care fac bani au un anumit talent, care este evident că îmi lipseşte, în favoarea talentului de a-mi acoperi silueta costelivă şi să calmez furtuna marină care alcătuieşte coafura mea. Şi, sincer, acesta este talentul de care am nevoie.

După un drum chinuitor cu autobuzul la orele serii, deschid încuietorile de la uşa mea. Încuietorile pot să-i sugereze unui ignorant că avem ceva de valoare în spatele uşii, ceea ce nu este adevărat. Dar acestea au venit odată cu locul. Chiar dacă închidem doar trei dintre ele, acestea îmi pun răbdarea la încercare după seara pe care am avut-o. Adică, Max, regele televiziunii, se întâlneşte cu o Angelina Jolie străină şi probabil că ei îi vor oferi bunicii mele „nepoţi minunaţi". Şi

chiar dacă nu suntem rude, acesta va fi pentru Buni încă un aspect legat de eşecul meu deplin. Tocmai termin cu cea de-a doua încuietoare când Nate deschide uşa.

Privesc pe lângă el.

— Nu, nu tu calculatoare drăguţe sau televizoare. Cu siguranţă sunt la etajul potrivit.

Nate ridică din umeri.

— Kim m-a chemat să fiu şoferul ei în seara asta. Acum e în patul ei şi râde tare din cauza a ceva anume. Şi miroase ca un şanţ. Nate îmi dă sticla mea cu antiseptic, pe care am schimbat-o pe combinaţia de uleiuri esenţiale pe care mi-a dat-o Poppy pentru „a scăpa de lucrurile grele". Nate continuă: M-am gândit să aştept până ajungi acasă, dacă nu era prea târziu, ca să mă asigur că nu încearcă să plece sau ceva de genul ăsta. Nu am văzut-o niciodată atât de rău.

O aud pe colega mea de cameră vorbind singură şi chicotind zgomotos.

— Ar fi trebuit să vezi barul unde era. Ai crede că te alegi cu ceva doar intrând în el. Nate strâmbă din buze. Mă bucur că nu te-ai dus tu să o iei. Ce speluncă!

— Scuze, Nate. Am fost la bunica mea.

— Nicio problemă. Nu făceam nimic, doar mă uitam la *Desperate Housewives* la televizor, ceea ce spune multe despre viaţa mea, nu-i aşa?

— Ceva de genul ăsta, dar cel puţin tu nu eşti plătit ca să te uiţi.

— Poftim?

— Nu contează.

— Cum a fost weekendul fetelor? întrebă Nate şi nu-i aşa că-i super că şi-a amintit?

— Distrus de Buni. Aşa cum se întâmplă cu majoritatea clipelor de fericire din viaţa mea. Îmi las lucrurile jos, în faţa intrării, şi mă îndrept spre bucătărie. Mor după un pepsi dietetic. Vrei ceva de băut? Sau poate o murătură?

— Am făcut nişte espresso pentru Kim. Vrei şi tu? Arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine o cană sau un ibric întreg.

— Dar noi nu avem espressor, spun subliniind ceea ce este evident.

— Mi-am adus espressorul aici după ce s-a mai potolit Kim. Tot ce a făcut a fost să-i alunge somnul, dar nu am mai ştiut ce altceva să

fac pentru ea. Kim ştie cu siguranţă cum să facă un bărbat să se simtă inutil.

Şi-a adus espressorul aici! Din nu ştiu ce motiv, asta mă face să vreau să plâng. De ce nu pot fi atrasă de bărbaţi atât de drăguţi ca acesta?

— Nate, spun eu cu lacrimi în ochi.

— Nu-mi spune că sunt un tip drăguţ, Lilly. Niciun tip nu vrea să i se spună că este drăguţ! Este ca şi cum ţi s-ar spune că eşti un golden retriever, când de fapt femeile vor un bulldog. Aşa că reţine-ţi ideea, pentru că eu mă îndrept spre o nouă viaţă. De acum încolo voi fi un nemernic absolut. Salvarea lui Kim a fost ultima mea încercare în calitate de cavaler în armură strălucitoare. De acum încolo voi fi un Bond.

Încep să râd.

— Atunci va trebui să scapi de Charley, Nate. Niciun nemernic nu tolerează un câine ale cărui urechi curg şi miros execrabil.

Se gândeşte la asta aproximativ un minut.

— Da, asta este problema mea, eh? Ţin enorm la câinele ăla. Charley nu va pleca. Este mult mai bine-venit decât orice femeie. Va trebui să fiu destul de nemernic să trec peste asta. Nu prea sunt genul care poartă jachetă de piele. Îşi freacă bărbia. Eu mă gândeam la nişte blugi şi un tricou strâmt.

— Deci, Marlon Brando în *Pe chei*?

— Ceva de genul. Poate Brad Pitt pentru a intra într-o eră mai modernă.

— El a purtat o rochie în *Troia*. Prea metrosexual. Ce spui de George Clooney? Mă gândesc la asta. Nah, nu prea îşi asumă obligaţii. Nu vei reuşi niciodată.

— Asta este: George Clooney sau Simon Cowell din American *Idol*[13]. Pe asta mă voi axa: fără obligaţii. Vreau ca femeile să se teamă de mine, să creadă că sunt complet inaccesibil, un tip care va avea mereu la braţ o tipă de douăzeci şi ceva de ani indiferent de cât de bătrân este. El flutură din mână. Aliniaţi-vă ca să vă frâng inima. Ştii tu, un Trump fără pieptănătura peste chelie.

Scutur din cap.

---

[13] Idolul american (în limba engleză, în original) (n. trad.).

— Nu este posibil. Câinele te dă de gol. Dacă poţi să ai grijă de un câine, o femeie este următorul pas logic. Un tip cu un câine practic cerşeşte să aibă o femeie în viaţa lui. Cel mai rău lucru care te dă de gol este apartamentul tău. Faptul că ai propria ta casă, ai un câine – practic ţipi: Sunt gata cu disperare să-mi asum obligaţii!

— Nu-mi vine să cred! Şi Bond probabil că a avut un câine.

— Bond cu siguranţă nu a avut niciun câine. Era ataşat de maşinile sale sport şi de Martini, îţi aminteşti? În plus, mereu mi-am imaginat că Bond are o respiraţie îngrozitoare, din nu ştiu ce motiv. Tu nu eşti Bond. Tu ai o respiraţie proaspătă şi mentolată.

— Nasul tău, Nate mă loveşte uşor pe el, şi-a ratat cariera. Ar trebui să lucrezi cu parfumuri. Deşi probabil că i-ai cauzat daune iremediabile de la cât antiseptic ai inhalat. Probabil că omori toate celulele creierului cu mare viteză, ceea ce ar putea explica problema ta cu câinii.

— Că vorbeam de mirosuri. Iau spray-ul cu uleiuri esenţiale şi dau prin apartament, dar nu este destul de puternic şi mă îndrept repede spre antiseptic. Poţi să-mi arăţi cum să folosesc maşinăria asta? Espressoul miroase chiar mai bine decât antisepticul. Oare o boabă de cafea m-ar putea scuti să cumpăr antiseptic cu duiumul? Mă îndrept spre espressorul sclipitor, din oţel inoxidabil. Străluceşte plin de speranţe şi întind mâna pentru a-l mângâia.

Vine şi el.

— Fără boabe. Bine, iei nişte cafea măcinată. Doar proaspăt măcinată, *capisce*?

— *Capisce*, spun eu ca un ecou. Eşti atât de metrosexual, torc eu, lucru care-l face să-şi piardă controlul.

— Îl astupi. În timp ce-l privesc pe Nate, ochii noştri se întâlnesc. Nu cred că l-am mai privit vreodată în ochi. Sunt căprui şi au o scânteie care contrazice exteriorul plictisitor. Rămân cu gura căscată în timp ce-l studiez ca şi cum l-aş vedea pentru prima dată şi, deodată, ne îndreptăm amândoi atenţia spre aparat. El îşi termină restul lecţiei despre espresso fără să spună nimic. Totul pare a fi în regulă acum. Mă duc sus. Se uită spre Kim, a cărei voce a devenit considerabil mai puţin energică. Va trebui să o ajuţi, Lilly.

Încuviinţez dând din cap.

— Ştiu.

Nate îmi dă un espresso cu un strat perfect de frişcă într-o

ceaşcă de espresso. Un nemernic nu ar deţine o maşinărie specializată în espresso. Mai metrosexual de atât nu se poate. Mirosul puternic de espresso îmi gâdilă nasul. Aud avertismentele lui Poppy legate de ficat în timp ce iau prima înghiţitură.

— Este divin!

Nate dă nervos din cap şi se îndreaptă spre uşă.

— Chiar trebuie să pleci aşa repede? Vino să stai jos un pic. Lovesc uşor cu palma scaunul din bucătărie.

Nate neagă dând din cap.

— Trebuie să mă întorc la Charley.

Cred că l-am speriat. De obicei, nu am atâta nevoie de atenţie, dar frate, în seara asta sunt dornică de afecţiune ca Anna Nicole Smith.

— Aparatul tău de espresso! ţip eu după el.

— Îl iau mâine. Ultima parte este înăbuşită în spatele uşii închise.

Abia am observat ce culoare au ochii lui, *pentru numele lui Dumnezeu*. Nu aveam de gând să sar pe el. Poate că eman vibraţii disperate, ca nevestele la care se uită el la televizor. Recunosc că sunt deprimată după ce am văzut-o pe Buni. Se pare că ea respectă cariera oricui altcuiva, dar nimic nu este destul de bun pentru mine. Ea chiar îl laudă pe tipul care-şi câştigă existenţa stând în fund şi uitându-se la televizor, dar crede că lumea modei pentru mine este acelaşi lucru cu a face trotuarul. Ştiu că vrea ce-i mai bun pentru mine, dar de ce trebuie să încap într-o gaură mică şi rotundă când este evident că sunt un dop pătrat?

Privesc în jos la noua pernă pentru căţei pe care i-o fac lui Charley din cauza urechilor care-i curg. Urăsc ca biata creatură să aibă un pat urât mirositor, iar cum spălatul nu funcţionează, îi fac lui Charley câte un nou pat pentru căţei în fiecare lună.

Kim apare ameţită de după paravan, cu bluza atârnată pe un umăr.

— Am nevoie de ceva de băut. Ca să alung câinii şi toate cele.

— Trebuie să te întorci în pat, îi spun eu, tentată să îndrept spray-ul cu antiseptic spre ea. Poate că nu am stofă de director financiar, dar ştiu că nu e bine să ţin alcool în apartament. Nu avem nimic decât pepsi dietetic. Du-te şi spală-te pe dinţi! Te vei simţi mai bine.

— Răspunsul lui Lilly pentru orice: igiena orală. Începe să

chicotească, îşi duce uşurel degetele la gură şi râgâie.

— Atractiv.

— Am întâlnit un tip uimitor în seara asta. Sexy… drăgălaş… hetero.

— Şi ăsta este felul tău de a-l impresiona? Să-l suni pe bietul Nate să te salveze? O să-l faci pe bărbatul ăsta să se mute, Kim. N-o să ne mai uităm niciodată la emisiuni TV dacă Nate se mută, iar tot ce avem noi este această antenă de cameră.

— Eşti atât înfumurată şi geloasă. Sexosul meu deja mi-a trimis un mesaj. A spus că o să sune mâine.

— I-ai dat numărul nostru unui tip de la bar! Nu mă pot abţine. Îmi dau ochii peste cap şi oftez.

— Nu-i aşa.

— Kim! Atunci cum este? Urăsc să vorbesc ca şi cum aş fi mama fetei, dar ar putea ea să priceapă? Ea nu se uită la *Law and Order*: *SVU***14**?

— Ţi-am spus că este hetero. O să-ţi placă. Nu are tatuaje. Avea părul pieptănat şi arăta bine. De data asta, am fost atrasă de un hetero. Nu lăsi o asemenea oportunitate să treacă pe lângă tine. Râgâie din nou şi chicoteşte.

Când Jennifer, fosta noastră colegă de cameră, locuia cu noi, Kim ieşea să bea poate o dată la două luni şi nu venea niciodată acasă ameţită. Nu mă aştept să ducă o viaţă virtuoasă de creştin, dar dacă va începe să dea numărul nostru aiurea, aş dori ca măcar să nu fi fost beată. Acest stil de viaţă nu-i priieşte, dar nici nu este gata să meargă la biserică. Privesc spre vasele adunate în chiuvetă. Sunt cât pentru tot weekendul. Inclusiv cana pe care am pus-o acolo vineri.

— Nate mă doreşte, spuse Kim în timp ce merge clătinându-se spre pat. A avut nevoie de tot autocontrolul său ca să nu profite de mine. Sunt atât de sexy!

E ameţită, nu sexy.

— Poate că l-a atras doar partea animalică – pentru că miroşi ca Charley! îi strig eu. Şi nu sunt înfumurată, Kim. Doar că nu cred că a fi beat este un atribut pozitiv pentru tine. Mâine vei avea o durere de cap de mărimea podului Golden Gate. Să ştii că nu-ţi poţi permite să-ţi iei

---

[14] Lege şi ordine: SVU (în limba engleză, în original) (n. trad.).

cafea de la Starbucks în fiecare zi. Presupun că tipul ei hetero a plătit băuturile din seara asta. În următoarea zi va apărea problema financiară când va plăti să îndepărteze rezultatele.

Limbuţia lui Kim se disipă şi ea se furişează înapoi în aşternuturi, lovind cu piciorul paravanul de mătase care scoase un pocnet. Dormitorului ei îi lipseşte acum complet intimitatea.

— Nate mi-a pregătit un espresso. Mă doreşte atât de mult, spuse ea în timp ce-şi îmbrăţişează perna.

În seara asta mi-ar prinde bine o doză din realitatea lui Kim. Ar fi frumos să cred că cineva mă doreşte. Judecând după plecarea precipitată a lui Nate, se pare că norocul meu la bărbaţi nu s-a schimbat. Şi, vedeţi voi? Asta s-a întâmplat imediat după ce m-am gândit că este atrăgător. Este ca un blestem.

— Am nevoie de un weekend la spa ca să-mi revin de pe urma weekendului la spa. Vorbesc cu espressorul când sună telefonul. Alo!

— Hei, iubito, sunt Jason. *Lipicios şi totuşi atât de servil*.

Presupun că Jason este tipul sexy, drăgălaş şi hetero şi nu mă pot abţine.

— Ţi-am spus să nu mă suni aici. Ce făceai dacă răspundea soţul meu? Adică, în seara asta este în patrulare, dar ar fi putut ajunge acasă deja.

Ţac.

O problemă rezolvată. *Au mai rămas doar 861*. Încep să spăl vasele pe care Kim le-a lăsat peste weekend şi-mi dau seama: ceva trebuie să se schimbe. Nu există nimic în viaţa mea de care să fiu momentan mândră. În afară de prietenia mea cu Fetele Spa, dar Poppy locuieşte la şaizeci şi cinci de kilometri distanţă, în Cupertino, iar Morgan frecventează o lume care ar prefera să-l distreze pe chihuahua lui Paris Hilton decât pe mine.

7

Sunt concediată. Este un sentiment atât de à la *David Cooperfield*, nu-i aşa? Sara nu a vrut să-mi asculte scuzele. Nu a vrut să ştie nimic despre scopurile, visele mele sau ce am de gând să fac. A vrut doar ca eu să eliberez biroul fără nimic din echipamentul ei, nici măcar un pix. Am plecat fără să iau nici măcar o cutie de carton pentru a-mi reaminti de anii petrecuţi acolo. Nici măcar nu am fost chibzuită să iau ziarul cu anunţuri. Şi Kim a fost concediată. Pentru insubordonare atunci când i-a spus Sarei cât de idioată era pentru că

mă concedia, dar Kim a considerat că ăsta era un motiv de sărbătorire şi a plecat râzând din birou cu cârdul Starbucks al unui amic.

Sunt nesigură de următoarea mea mişcare. Momentan, stau pe o grindă de lemn de pe cheiul Embarcadero, sub golful Bridge. Maşini de lux şi tiruri, toate trebuind să ajungă undeva, sunt deasupra mea, iar eu sunt aici jos. Cu vuietul traficului, mirosul sărat al apei de mare, cu sunetele scoase de leii de mare şi chemarea pescăruşilor, eu sunt fără niciun rost. Dar mă simt un pic ameţită. *Am făcut-o*, gândesc. Am înfruntat-o pe Buni şi pe Sara Lang. Mă simt de parcă aş putea face orice!

Moda este o afacere dură. Am ştiut mereu asta şi poate că mi-am făcut prea multe speranţe lucrând la Sara Lang şi ascultând recenziile despre munca mea. Ştii cum se spune: nu eşti niciodată atât de rău sau atât de bun precum spun ei.

Un Beemer mare merge pe dig, exact sub semnul pe care scrie „Parcarea interzisă", iar Morgan coboară într-un costum roz pal şi nişte pantofi cu toc pentru care ai putea face moarte de om.

— Am primit apelul tău, Lilly. Am venit imediat ce am putut. Iu-hu! Eşti concediată; să mergem să ne jucăm! Vine repede spre mine şi chicotim împreună. Nu am loc de muncă, dar ca eroina lui Morgan, Scarlett O'Hara, mă voi gândi la asta în altă zi.

— Asta e naşpa rău de tot, spun, nevenindu-mi să cred că Sara a avut tupeul să mă concedieze. Creaţiile mele au ajutat-o enorm în ultimul an. Mă simt o mare ratată. Nu am putut să mă urc în Muni şi să-mi dovedesc asta mie mai departe. Nu am vrut să demisionez. Voiam să stau şi să învăţ de la Sara ce puteam din folosirea briliantă a culorilor, dar nu a fost destul pentru ea. Nu am arătat supunere completă şi absolută reginei.

— Sara este cea care pierde. Tu o să reuşeşti, Lilly. Dar dă-i drumul şi lamentează-te; va face ca succesul să fie şi mai dulce atunci când va apărea.

Dar probabil că nu mă voi lamenta şi s-ar putea să nici nu reuşesc. Mă voi duce acasă, voi cerceta anunţurile căutând o slujbă în finanţe şi voi coase în timpul liber. Aşa cum obişnuiam să fac.

Văzând cum ochii albaştri ai lui Morgan se întristează, îmi dau seama că am făcut-o lată.

— Am uitat să o întreb pe Sara despre tatăl tău.

— Nu este nicio problemă cu tata, Lilly. Sunt sigură că oricum

nu vreau să știu.

— Și acum? o întreb căutând un pic de îndrumare în viața mea, recunoscătoare că Buni și Sara nu sunt aici pentru a mi-o oferi.

— O să mergem să cinăm într-un loc fabulos și nu va trebui să te trezești de dimineață și să te târăști cu Muni spre Union Square. Privește partea bună a lucrurilor!

Privesc dincolo de golful San Francisco și văd miile de bărci și feriboturi forfotind într-un du-te-vino continuu.

— Chiar și bărcile alea au un scop și nici măcar nu sunt oameni. Scopul unei fete creștine chiar include mai mult decât să încerce să evite mirosurile urâte și să-și mențină părul drept, nu-i așa? Adică, aptitudinile astea nu prea ilustrează sentimentul de sare-și-lumină, nu-i așa? Mă uit la Morgan, iar ea – și dă ochii peste cap.

— Acum ai terminat?

— Cred că da.

— Cine a muncit la școala de duminică de când avea treisprezece ani?

— Poppy.

— Oh, așa el Bine, cine a lucrat la bucătăria pentru săraci, deși mirosul felurilor de mâncare o făceau să-i fie rău?

— Știi, asta chiar mă face să par caritabilă. Știu că încerci să mă ajuți, dar chiar că mi se făcea rău de la mirosul din bucătărie? Nu poți să mă faci să par mai bună de atât?

— Pe moment, nu, nu pot. Mă bruschezi, Lilly.

— Scuze.

— Am una bună. Bine, cine este încântată să primească ultimele mostre de la Estee Lauder când cumpăr produse de machiaj?

Mă uit nedumerită la ea.

— Tu te mulțumești cu puțin, Lilly.

— Oh, da. Așa este, nu?

— Așa este! Oh, așteaptă, așteaptă. Am una și mai bună. Morgan își dă părul blond pe spate cu unghiile ei cu manichiura făcută. Cine are grijă de bunica ei și o ajută cu chiria, deși aceasta este la fel de rea ca un pitbull?

— Eu!

— Așa este, Lilly, tu! Și cine o are la inimă pe femeia aia? Ei bine, sunt sigură că Dumnezeu are ceva special pregătit pentru tine.

Începem să râdem când un polițist oprește în spatele BMW-ului

lui Morgan.

— Aceasta este maşina dumneavoastră? întreabă el în timp ce coboară din maşina de patrulare.

— Da, este, domnule ofiţer, toarce Morgan. Am venit să-mi iau prietena. Oh, Doamne, este un semn cu Parcarea interzisă chiar aici! Oh, îmi pare atât de rău, domnule! Plecăm imediat de aici. Morgan mă trage spre maşină, iar ofiţerul îi face semn cu mâna.

— Este în regulă, domnişoară. Nu s-a întâmplat nimic rău.

Ne urcăm în maşină, iar ea dă cu spatele pe Embarcadero.

Maşinile încep să claxoneze, dar Morgan continuă să-şi croiască drum.

— Morgan, o să ne omori! îi spun uitându-mă înapoi la strada aglomerată şi la şoferii furioşi.

— Ei na, doar nu li se întâmplă cine ştie ce dacă au răbdare o secundă cât timp ieşim şi noi cu spatele. Ea continuă să iasă cu spatele, iar eu mă las în jos, în scaun. Porneşte în sfârşit înainte, şi se uită spre mine. Să mergem la cumpărături.

— Morgan, de obicei nu sărbătoreşti pierderea unei slujbe mergând la cumpărături.

— De fapt, am aflat că nu sunt prea multe în viaţă care să nu poată fi rezolvate de un drum la cumpărături.

Îmi dau ochii peste cap.

— Putem măcar să mergem să luăm prânzul?

— Bine, dar nu într-unul dintre acele localuri scumpe unde îmi este ruşine că sunt îmbrăcată în blugi, bine?

— Blugii ăştia sunt minunaţi, Lilly. Va trebui să-mi mai faci o pereche. Doamne, Dumnezeule, sunt un fel de armă secretă de-a mea. Îmi plac la nebunie!

— Sunt sigură că acum o să am destul timp liber. O să văd dacă mi-a mai rămas denim acasă.

Mergem cu maşina la o cafenea micuţă care-i place lui Morgan şi, pentru prima dată după mult timp, îmi dau seama că sunt liberă. Recunosc, am de plătit o chirie, iar căutarea unei slujbe este iminentă, dar aici intervine soarta, nu-i aşa? Dumnezeu mă va ajuta. Îi pasă de păsările de pe cer; cât de mult îi va păsa de o fiică a Regelui cu un păr cu adevărat dezastruos?

8

Lilly Jacobs îşi doreşte două lucruri de la un soţ. Unu, trebuie să

fie creştin. Doi, trebuie să fie chel până când ajunge la treizeci şi opt de ani, pentru că aceasta este singura combinaţie genetică pe care sunt dispusă să o iau în considerare dacă voi face un copil. Nu voi permite ca o altă generaţie să trăiască toată viaţa cu un asemenea păr. Acesta se află în faza de proaspăt îndreptat, atârnând în jurul feţei ca un câine Afghan plouat. *Atât de atrăgător*.

Ar fi trebuit să-mi treacă. Recunosc asta. Am aproape treizeci de ani, iar eu retrăiesc anii din liceu în fiecare zi, dar în lumea finanţelor este atât de important să te conformezi. De acolo am deprins obiceiul de a-l îndrepta. Şi, ca orice viciu, acum trebuie să-l am.

Kim apare în spatele meu în singura oglindă pe care o avem.

— Este de mirare că mai ai păr, în halul în care te obsedează.

— Astăzi pot să-mi arunc părul pe spate! răspund emoţionată. Îmi ridic palmele. Ce ar mai trebui să mă încânte azi?

— Sora mea este coafeză şi spune că este mai bine să ai mai mult decât să nu fie destul.

— Ai o soră? Mă întorc cu faţa spre Kim şi-mi dau seama cât de puţine ştiu despre ea. Am moştenit-o drept colegă de cameră şi pentru că cercurile noastre sociale nu prea se ciocnesc, în afară de întâlnirea de după serviciu, avem tendinţa de a păstra o relaţie superficială în afara biroului. Credeam că ştiu totul despre ea prin osmoză.

— Soră pe jumătate, mă corectează Kim.

— Unde pleci? o întreb, văzând că este îmbrăcată într-o ţinută pe care de data asta o puteam numi „uşoară şi festivă".

— Am o întâlnire. Ţi-l aminteşti pe tipul pe care l-am întâlnit la bar? A sunat la numărul greşit, dar mi-a trimis un SMS. I-am spus că mi-am pierdut slujba, spuse Kim ridicând din umeri. Aşa că mergem să ne plimbăm pe Angel Island şi apoi să luăm cina. Va fi distractiv.

— Cum te vei plimba cu cizmele alea?

Kim priveşte în jos.

— Oh, da, poate că ai dreptate.

— Ar fi buni nişte blugi, îi spun, sperând să-i transmit un mesaj aşa cum ar face mama oricărei adolescente.

— N-o să mai port niciodată denim după coşmarul cu Sara. De ce nu se poate duce să-şi cumpere un Mercedes decapotabil, ca majoritatea persoanelor mondene nemulţumite? Ea trebuie să-şi scoată din afacere jumătate dintre angajaţi?

Eu încă am o fixaţie cu fusta mini.

— Nu-ți faci griji că Angel Island este cam retrasă? Abia l-ai cunoscut pe tipul ăsta, iar acolo este un pic cam izolat. Ce se întâmplă dacă pierzi ultimul feribot la întoarcere?

— Există un motiv pentru care nu locuiesc cu mama mea. Kim își scoate cizmele și fusta mini și caută ceva mai potrivit. Este mereu uimitor să o privești cum se îmbracă, pentru că deși nu poate distinge culorile, poate totuși să asorteze perfect lucrurile, fiindcă a învățat să se descurce cu asta. Este o mărturie uimitoare a spiritului uman triumfător. Numai dacă ar înceta să mai creadă că pielea descoperită se potrivește atât de bine la orice.

— Are slujbă? o întreb așteptând ca ea să sară la bătaie.

— Are, mamă. Se ocupă de vânzări.

— Ce anume vinde?

— Spune că este ceva complicat. O să aflu mai multe în timpul plimbării.

Doamne, *ai milă*!

Înapoi la visele mele cu ochii deschiși legate de viitorul meu soț înainte de a fi atât de brutal întreruptă de imaginea lui Kim în fusta ei mini. Nate are un prieten, Michael Sloan, care încearcă să reintre în lumea întâlnirilor după divorț. Nu este chel, nu este creștin – nu este o opțiune pentru viață. Dar este liber în această seară și dorește să-și pună la încercare manierele de gentleman și un restaurant nou și la modă. Cât de rău poate fi? Din moment ce sunt șomeră, iar o masă scumpă (pentru mine gratis) nu este complet insuportabilă, îmi las la o parte prudența și plec. Asta îmi va lărgi orizontul, ceea ce nu este prea greu din moment ce nu am ferestre prin care să văd orizonturi. Mă duc în spatele zonei cu paravan să mă îmbrac și trec pe lângă Kim care acum poartă pantaloni trei sferturi și un top legat de gât.

— Nu-ți face griji: o să-mi pun o geacă de piele peste el.

Da, *asta va ajuta*.

— Nu am spus nimic! exclam înainte de a-mi deschide dulapul, un șifonier neterminat de la Ikea.

Kim se uită la știri când apar.

— Tipul ăsta chiar vine să te ia? Este un semn bun. Sunt un pic impresionată. Kim nu reușește niciodată să întâlnească bărbați care să se gândească că tot ce trebuie să facă este să claxoneze.

— Asta ai de gând să porți? mă întreabă ea.

— Nu-ți place? Îmi trec degetele peste jacheta ușoară de lână pe

care mi-am făcut-o. Are nişte nasturi mari, care ies în evidenţă până jos, este tăiată scurt pe talie, iar o cămaşă drăguţă, gen ţărănească iese de sub ea. *Foarte drăguţ*!

Kim ridică din umeri.

— Doar că nu spune nimic. Arată ca ceva ce ai purta când ieşi cu tatăl tău.

Prin asta presupun că ea vrea să spună că ţinuta mea nu prea exprimă: *Acestea sunt „însuşirile" mele ca tu să le examinezi atent*.

— Ei bine, Kim, cum se spune: Mă aflu aici pentru masa gratuită? Eventual să pun şi un colier pe care să scrie „Hrăneşte-mă"?

— Eşti designer. Credeam că vrei să exprimi ceva anume la întâlnirea ta în lumea reală. Nu e ca şi cum ai avea atât de multe, iar dacă te va duce într-un loc drăguţ, cineva ar putea remarca ţinuta.

— Oh, în regulă, spun, părându-mi rău că am sărit la ea. Îmi place această jachetă şi nu prea este o întâlnire. Sincer, este mai mult o încercare şi aş putea face rost de o întâlnire dacă aş vrea cu adevărat. Mai trebuie să-ţi reamintesc de Robert? *Nu eu am fost cea care am avut cel mai recent prieten*?

— Corect. Marele cheltuitor Robert, care se temea că dacă iese în oraş, portofelul lui ar putea exploda la impactul cu aerul? Despre el vorbeşti?

Strâng din buze.

— Nu este necesar să fii rea în legătură cu asta.

I-aş putea spune despre tipul sexy, drăguţ, hetero care o sună în miezul nopţii, dar apoi va trebui să recunosc că am scăpat de el. Ei bine, am crezut că am scăpat de el.

Kim îşi dă ochii peste cap şi dă drumul la video.

— Ai văzut acest *Dr. 90210*? Nate l-a înregistrat pentru mine.

Mă uit la televizor ca să-i văd cum taie în piele umană.

— În ce este asta?

— Aceasta este emisiunea despre chirurgie plastică.

— Pot face ceva pentru păr? Mă aşez lângă ea.

— Doar dacă îl pierzi. Transplant de păr. Am văzut asta la *Extreme Makeover*[15].

— Vezi, nu este drept. Dacă-l pierzi poţi purta o perucă, dar dacă

---

[15] Frumuseţe pe muchie de cuţit (în limba engleză, în original) (n. trad.).

ai prea mult, nu există nicio modalitate de a-l tăia ca să arate bine fără a te tunde zero. Dacă-l tunzi în scări îl face să iasă şi mai mult în evidenţă, iar dacă-l ţii lung arăţi ca Shaggy din *Scooby Doo*. Fie îl recondiţionezi termal şi-l îndrepţi, fie stai aşa cu el – şi mi-ar plăcea să fie *un pic* ondulat.

Kim se concentrează din nou la televizor.

— Tipa asta îşi face implanturi în fese. Kim arată cu telecomanda spre televizor.

— Glumeşti! Nu se fac implanturi în fese!

— Serios. Vrea să arate ca J. Lo.

Cred că o să mi se facă rău.

— Ieri i-am spus Sarei, când făcea nişte blugi cu buzunare, că nimeni nu vrea un fund mai mare. Sper că ea nu vede asta. Tresar când văd biata fată la televizor. Este dezgustător. Îţi poţi imagina cât de tare doare asta? Mă fac mică în scaunul meu. Pipăindu-mi părul, sunt recunoscătoare că pot sta cinci ore într-un salon de înfrumuseţare ca să-mi rezolv temporar problema fără intervenţii chirurgicale sau extirpări.

— Este hispanică. Spune că asta este important în cultura ei.

— Să înţeleg că vrea un fiind mai mare, dar din motive culturale? Lumea asta este mult prea corectă din punct de vedere politic, dacă dăm vina pe cultură pentru o operaţie estetică ciudată. În timp ce privesc, îmi dau seama de ceva. Kim, am putea face nişte blugi care i-ar rezolva problema. Aceasta este o dilemă a modei, *nu* o dilemă chirurgicală. Doar coasem nişte material de cauciuc în locurile corecte şi…

— Tu chiar ai nevoie de o slujbă, Lilly. Fata asta vrea să apară goală într-o revistă, mă informează Kim. Blugii nu vor rezolva această problemă.

Ridic mâinile.

— Corect. Sincer, mă îndoiesc că va mai putea da vina pe cultura ei hispanică pentru asta. Emisiunea mă dezgustă şi mă ridic înainte să mai vreau să văd rezultatul final. Când voi dori să mă uit la ce se întâmplă „după" în acea zonă a unei tipe, atunci voi avea mai multe probleme decât îmi trebuie.

Cineva sună la uşă, iar eu şi Kim ne uităm una la cealaltă.

— Trebuie să fie pentru tine, Lilly. Partenerul meu nu trebuie să sosească decât peste o jumătate de oră.

— Te rog, fă-l să arate ca tipul din *Alias*, spun eu cu voce tare.

Kim deschide uşa şi-l zăreşte: *Michael Moore la costum*. Abia îşi poate reţine chicotelile.

— Lilly, a venit partenerul tău.

— Bună, spun cu prea mult entuziasm în timp ce închid emisiunea obscenă de la televizor.

— Lilly, îmi întinde nişte flori. Ţi-am adus crini.

În regulă, *un gest frumos chiar dacă aceştia reprezintă MOARTEA în cultura asiatică*. Asta treacă de la mine. Că sunt legaţi de numele meu[16].

— Michael, îmi pare bine de cunoştinţă. Imediat ce-mi iese din gură numele de Michael, Kim începe să râdă din nou cu putere. Chestia este că Robert arăta cam ca un Michael Moore chel, aşa că ai putea să te gândeşti că acesta este genul meu.

— Eşti gata? mă întreabă Michael fără să zâmbească deloc.

— Oh, da, lasă-mă să pun astea în apă.

Iau o cană mare din dulap şi o umplu cu apă, gândindu-mă că lucrul ăsta nu este cea mai bună modalitate de a încerca să impresionezi un tip, punându-i florile morţii într-o cană de plastic. Dar am opţiuni limitate. A fost drăguţ din partea lui Nate să facă asta, tot încerc să-mi aduc aminte. Îl voi ajuta pe Michael cu manierele sale şi apoi îi voi spune noapte bună. Nu este nicio dificultate. Eu sunt Domnişoara Maniere din lumea întâlnirilor.

În timp ce ieşim pe uşă, ştiu că Kim se va duce imediat la telefon ca să-i spună lui Nate impresia ei despre partenerul meu. Se presupune că ar trebui să-l informez pe Nate şi să-i dau un calificativ lui Michael ca să-i spun dacă este pregătit să se întoarcă în lumea întâlnirilor. Cumva, îmi plăcea această putere pe care se pare că o aveam. Mă face să uit că am putea marca amândoi aici.

Ajungem la maşina lui Michael: un Buick Lesabre pe care orice bunic ar fi mândru să-l deţină. Acesta miroase a piele, se manevrează pe drum ca o şalupă şi se laudă cu numere mari pe tabloul de comandă pentru clienţii aproape orbi. Probabil că are şi propriul său cod poştal.

— Mergem la Entrée, spuse Michael, cu o voce mai joasă decât un băţ de limbo. *Probabil că a inventat această voce*.

---

[16] Lily, în engleză = crin (n. trad.).

— Cum ai reuşit să faci rost de o masă acolo? îl întreb, încercând să nu par extrem de impresionată. Ai idee câtă vreme a trecut de când am mâncat salată? Una care să nu aibă câteva bucăţele veştejite plutind în sos? Simt cum îmi lasă gura apă la gândul unei mese adevărate şi în acelaşi timp sperând că mă voi obişnui cu asta.

Credeam că mă pot descurca cu asta. Credeam că pot merge la o întâlnire fără speranţe şi sentimente, să mănânc o cină decentă cu un nou prieten, dar nu pot. Am simţit gustul respingerii întreaga mea viaţă şi, desigur, poate asta sună prea dramatic, dar stând în această maşină, lăsându-l pe Michael să se uite la ţinuta şi la pantofii mei ieftini şi cu urme de uzură, este evident că se întreabă dacă sunt destul de bună pentru Entrée. *Nu mai pot să suport*.

Michael îşi întinde încrezător braţul de-a lungul banchetei. Din fericire, maşina este atât de uriaşă, încât reuşesc să ies din raza de prindere.

— Deci ştii că este aproape imposibil să intri la Entrée? Ei bine, fac rezervare la câte un restaurant în fiecare lună. Asta mă forţează să am o întâlnire şi să nu renunţ la ea, indiferent de ce simt pentru acea femeie.

— Ce drăguţ, spun eu, sperând că nu va dezvolta subiectul. Dar el începe să elaboreze.

— În unele zile simt că nu mai vreau să mai văd niciodată o femeie. Aş vrea să iau acea coastă a lui Adam şi să o calc în picioare înainte să fie create femeile. Michael râde. Nate mi-a spus că eşti o persoană care ţine discursuri despre Biblie, aşa că m-am gândit că ţi-ar plăcea această analogie.

Următorul subiect, te rog!

— Îmi pare rău pentru divorţul tău. Probabil că este greu.

— Îmi pare rău să aflu că eşti şomeră.

Nu prea sună ca şi cum i-ar părea chiar atât de rău.

— Da, mulţumesc. Sper că asta este doar o incursiune spre ceva mult mai măreţ.

— San Francisco este tărâmul întreprinzătorilor. Dacă-ţi permiţi taxele de angajat, poţi reuşi. La ce te gândeşti? Acţiuni? Imobiliare? În ce speri să investeşti?

— De fapt, în acest moment strâng capitalul, spun, curioasă să aflu dacă atunci când nu cumperi căni mari din plastic înseamnă că „strângi capital”. Luând în considerare că tocmai am renunţat ieri la el,

probabil că nu. Pentru creaţii vestimentare, continui eu.

— Pierdere de timp. Ultima chestie de care au nevoie femeile este o altă sutană. Am mulţi prieteni care fac speculaţii comerciale când vei veni cu o idee care se poate vinde uşor.

Sutană? *Ce*, *suntem în 1810*?

Mergem cu maşina până în zona financiară şi spre cel mai nou restaurant ca să fim aclamaţi în oraş. Asta nu este o sarcină uşoară în San Francisco. Oricare ar fi punctul slab al lui Michael, acesta nu este cumpătarea. A plătit valetul de la parcare, iar barca Buick se îndepărtează repede, lăsându-ne în mijlocul claxoanelor şi zgomotelor oraşului San Francisco.

Michael îmi pune o mână pe spate şi mă conduce în restaurant. Este ca şi cum ai fi într-un club dintr-un film din 1960 cu Bond. Decorul este modern, cu linii drepte pretutindeni şi cu nişte neaşteptate lumini portocalii pe tavan. Mici lumini atârnă aşezate la întâmplare prin încăpere, ca un val de baloane strălucitoare, triunghiulare. Sunt şi bărbaţi în smoching. Recunosc, aceştia sunt chelnerii, dar totuşi. Mă cam aştept ca Austin Powers să ni se alăture sub strălucirea portocalie a luminilor de epocă şi aud acea muzică tematică în minte.

Chestia care mă acaparează este mirosul. Este divin, un amestec de usturoi şi coriandru şi pot vedea crabul proaspăt întins pe gheaţă, dar, din fericire, nu-i pot simţi mirosul. Îmi lasă gura apă şi nici măcar nu-mi doresc o murătură! Vedeţi? Sunt ataşată de castraveţii muraţi doar atunci când nu-mi pot permite să trăiesc bine. Aceasta este viaţa pentru care m-am născut!

— Sunt Bond. James Bond, îi şoptesc lui Michael.

— Poftim?

Scutur din cap, ruşinată de tentativa mea de a face glume.

— Nimic. Mă gândeam că localul arată ca un decor din Bond.

Zâmbeşte uşor, apoi reîncepe să cerceteze încăperea ca să vadă cine l-ar putea recunoaşte.

Şeful de sală ne poftеşte să luăm loc pe nişte scaune negre şi cu influenţă asiatică. Cutii din bambus înconjoară mesele, iar portocaliul rustic trebuie că oferă nişte vibraţii minunate de *feng shui*[17].

---

[17] Străveche artă intuitivă asiatică. în traducere „feng“ înseamnă vânt, iar „shui“

Chelnerul îmi pune şervetul de in poală şi mă simt un pic violată. *Cine are nevoie de ajutor cu un şervet*? Vedeţi că există unele avantaje la Denny's – spaţiul tău personal nu este invadat de dragul manierelor.

— Nate mi-a spus că ai studiat la Stanford, începe Michael, în timp ce verifică dacă cuţitul de unt este curat.

— Sunt creatoare de modă, spun, îndreptându-mi umerii de parcă aş vrea să spun: *Ia priveşte jacheta asta*! Rochiile mele pot fi văzute în magazinele Saks din San Francisco sub numele Sara Lang Couture, mă laud eu cu mândrie. Dar ştiţi ce se spune despre mândrie şi decădere.

— Fascinant, spuse el. Spune-mi care a fost specializarea ta de la Stanford. Eu am urmat Berkeley, adaugă el condescendent. *Ah*, *vechea rivalitate Cal/Stanford – ce ciudat*. Oare am fost transportată înapoi în liceu şi la masa celor populari?

Bine, *vrea ceva impresionant*. *Îi dau imediat ce vrea*.

— Am terminat finanţe, mi-am luat masteratul în administrarea afacerilor, dar am urmat cursurile de design la seral. Designul a fost mereu pasiunea mea. Când eram doar o fetiţă…

— Şi ce faci cu diplomele? Mi se pare lipsit de sens să le ai şi să nu le foloseşti.

— Am creat pentru Sara Lang. Ai auzit de ea? Este destul de faimoasă printre cei care merg la operă. De fapt, este o creatoare de prim rang în San Francisco. Îmi folosesc zilnic talentele în afaceri.

— Când lucrai, vrei să spui?

— Da, cred că asta voiam să spun.

— Nate mi-a spus că putem discuta ce fac eu: legea taxelor.

— Este un test?

Este o glumă, dar, evident, nu este deloc amuzantă pentru Michael. Michael este un pic cam absorbit de sine. Deodată, această masă nu mi se mai pare gratuită. De fapt, mi se pare destul de costisitoare. Cam ca studiile mele.

— Sunt curios pentru că soţia mea nu era prea deşteaptă. Cred că asta mi-a dăunat faţă de clienţi şi vreau să mă asigur că nu voi mai trece prin aceeaşi situaţie penibilă. Înţelegi tu.

— Doar luăm cina, corect? La urma urmei, eu nu ar trebui să

înseamnă apă (n. trad.).

îndepărtez prea mulţi clienţi cu cina noastră. *Şi crede-mă*, *tu pari genul de tip pentru o singură întâlnire*. *Asta dacă fata reuşeşte să treacă de prima*.

— Chestia este că femeile se prezintă într-un fel şi se transformă în altceva. Îţi aminteşti filmul *Gremlins*?

— Nu.

— Ei bine, nu puteai să expui acele micuţe creaturi la lumină sau să le hrăneşti noaptea. Existau o grămadă de reguli, dacă nu se transformau în monştri. Simt că aşa era viaţa cu fosta mea soţie. Dacă nu făceam ceva corect, plăteam o eternitate când devenea un *gremlin*[18] urât şi înspăimântător.

— Şi cum s-a întors împotriva ta? *Trebuie să aud asta*. *Doar ştii că nu e vina lui*!

— Tot ceea ce-şi dorea soţia mea era să-mi cheltuiască banii. Era ca şi cum aş fi plecat la muncă şi aş fi lăsat robinetul deschis. Nu ştiam ce dezastru voi găsi la întoarcerea acasă – mai mulţi pantofi, furtunurile aruncate în grădina din spatele casei, alte flori…

— Îi plăceau hainele de firmă? întreb înţelegător. Am văzut multe neveste golind portofelul soţilor la Sara Lang.

— Se ducea la Target de trei ori pe săptămână. De fiecare dată mă costă cincizeci de dolari. Asta înseamnă 150 de dolari pe săptămână.

Cât te-a costat să divorţezi de ea?

— A cheltuit 150 de dolari pe săptămână? în San Francisco? Mult noroc să găseşti pe cineva mai frugal de atât.

Pentru prima dată, Michael zâmbeşte.

— Cu ce se ocupa soţia ta?

— Cu nimic. Tocmai ţi-am spus: îmi cheltuia banii.

Doamne, îmi pare rău pentru tipă. *Câteva drumuri la Target*?

— Poate că se plictisea. Cu ce se ocupa înainte să se căsătorească cu tine?

— Am cunoscut-o într-un magazin. Vindea lumânări scumpe.

Aici era primul tău indiciu, *tipule*. *Se ocupa cu vânzările*.

— Am văzut femei cheltuind mai mult de 10.000 de dolari pe zi

---

[18] Diavoliţă (în limba engleză, în original) (n. trad.).

pentru haine în magazinul Sarei Lang, aşa că, în realitate, 150 de dolari nu mi se pare chiar atât de mult. *Iar eu sunt săracă*.

— Este o chestiune de respect. O femeie trebuie să respecte faptul că soţul ei munceşte din greu ca să câştige bani.

— Femeile pregătesc cuibul. Poate că ea – şi aranja cuibul, pregătindu-se pentru venirea copiilor şi toate cele.

— Nu, fără copii. Nate a spus ceva despre copii?

— Nu ţi-a spus că eu vreau o mulţime de copii? Privesc în sus visătoare. Oh, da, am fost singură la părinţi, aşa că vreau cam şase şi zgomot constant în casă. Vreau să locuiesc în casa din cartier unde se adună toţi copiii, iar copiii altor oameni îmi spun mama J sau oricare ar fi numele meu de familie.

Houston, *am pierdut legătura*. Aleluia! Cred că discuţia despre căsătorie este oficial încheiată! Suntem în mod oficial nelogodiţi.

Îmi ridic privirea şi, spre surprinderea mea, o văd pe Morgan intrând cu un bărbat care trebuie să aibă de două ori vârsta ei.

— Hm, mă scuzi, te rog? Mă ridic.

— O cunoşti? mă întreabă Michael.

— Puţin. Este o cunoştinţă.

O cunoştinţă care este una dintre cele mai bune prietene ale mele, dar vom trece peste asta din moment ce nu sunt dispusă să mai împart ceva cu Michael.

Michael scoate o carte de vizită din buzunarul de la piept.

— Vrei să-i dai cartea mea de vizită? Spune-i că sunt disponibil, iar divorţul meu este final. Michael începe să dea din cap şi să-şi frece bărbia. Morgan Malliard mi-ar ajuta cu siguranţă proiectele de afaceri.

Trebuie… să-l… rănesc.

— Ştii ceva? Nu cred că voi face asta. Îi dau înapoi cartea de vizită. Ea a ieşit să ia masa şi nu-şi caută un partener din câte am înţeles. Nu cred că Morgan duce lipsă de parteneri.

Vedeţi că nu există prânz gratis? *Sau cină*?

Mă îndrept spre Morgan, iar ea are cea mai ciudată expresie pe chip. Probabil uluită.

— Morgan? îi spun.

Ea mă duce departe de tipul în vârstă.

— Vin imediat, îi spune ea partenerului ei înainte de a mă privi de parcă aş fi vinovată de înaltă trădare. Ce cauţi aici?

— Din când în când îmi mai dau drumul pentru că m-am

comportat frumos. Chicotesc. Am întâlnire. Flutur mâna în direcţia domnului Sloan.

Morgan se uită şi întreabă:

— Este fratele lui Robert?

— Nu contează. Tu ce faci aici?

— Prefă-te că nu m-ai văzut, da?

— Dar, Morgan, eu…

Morgan se întoarce grăbită la partenerul ei, iar el îi împinge scaunul în timp ce ea se aşază. Acum stau singură în mijlocul restaurantului şi văd cum oamenii se uită la mine. Mă întorc spre masă, dar pot vedea în ochii ei că vorbeşte serios, aşa că mă întorc încet.

Îmi ridic reverele şi mă uit la una dintre femeile care mă priveşte insistent.

— Haine de firmă, spun, mângâind jacheta.

Mă întorc cu sfială la avocatul taxelor.

— Este ocupată, îi explic eu.

— Bine, hai să comandăm. Traducere: „Hai să terminăm cu asta". *Nu aş putea fi mai mult de acord*.

— Nu-mi prea este foame – pentru mine doar o supă şi o salată.

— Ar cam trebui să mai pui ceva carne pe oase dacă chiar vrei un bărbat.

— Mulţumesc. O să ţin seama de asta.

— Serios, un tip ar crede că suferi de anorexie şi nu poţi duce o sarcină. Presupun că majoritatea celor religioşi sunt interesaţi de asta. Te vor desculţă, însărcinată şi toate cele.

O să-l omor pe Nate, apoi îi voi găsi o fată de treabă care să lucreze pentru Fisc.

Îmi las capul în mâini, încercând să-mi revin, şi mă rog în tăcere ca această întâlnire să se termine odată. Ştiam mai bine, ştiam mai bine, ştiam mai bine…

— Lilly? Robert, fostul meu „perete alb" stă în faţa mea cu Katrina de braţ. *Uite de aia nu am eu prieteni*. *Sunt cu toţii în restaurante elegante pe care eu nu mi le pot permite*! *Şi de ce Robert nu m-a dus niciodată într-un loc ca asta*?

— Robert, spun şi mă forţez să adaug: Katrina.

— Cine este prietenul tău? întreabă Robert, iar eu privesc spre Michael care şi-a băgat o grisină întreagă în gură, iar ceea ce nu a încăput este acum pe partea din faţă a costumului său.

— Michael Sloan, el este Robert şi prietena lui, Katrina.

— Încântat, spune Robert în timp ce întinde mâna.

Michael îşi şterge mâna pe haină şi o întinde spre Robert. Privesc spre Morgan, iar ea – şi ţine mâna în ghearele tipului în vârstă. *Ce naiba*?

— Lilly, mi-a părut bine să te văd, spuse Katrina în timp ce-l ia pe Robert de acolo.

— Da, şi mie, spun absentă, încă buimăcită din cauza lui Morgan şi a tipului fără nume, scos de la geriatrie.

Vine supa şi trebuie să recunosc că mi-am pierdut apetitul, dar am de gând să mănânc tot să nu cumva să primesc din nou prelegerea cu anorexia. Deşi este evident că eu cunosc mulţi clienţi din acest restaurant, nu m-am simţit niciodată mai singură. Mai duc încă o lingură la gură. *Nate*, *vei plăti scump pentru asta*.

9

Când ajung acasă, trântesc uşa cu putere.

— Nate! ţip, ştiind că este acolo. Privesc cum îi sar floricelele de porumb pentru că l-am speriat, dar acum râde. La fel şi Kim în timp ce stau în faţa unei emisiuni siropoase la televizor. Deci amândoi credeţi că este amuzant.

— Întâlnirea ta cu geamănul lui Michael Moore? Hm, da, credem că este amuzant. Este ca şi cum ar fi o paradă nesfârşită de ei care te aşteaptă. Kim îşi vâră nişte pop-corn în gură. În primul rând, când aţi plecat de aici, arătaţi ca Shrek şi beţigaşul său de urechi. Ea râde. Îmi pare rău, tocmai ţi-ai îndreptat părul. Shrek şi scobitoarea lui!

— Încerci să ajuţi, Kim? Credeam că ai o întâlnire.

— Nu a mers, spuse ea misterios.

— Nate, vrei să explici chestia asta? îl întreb bătând din picior. Pentru că Nate ştie că mărimea lui Michael nu are nimic de-a face cu partea lui proastă. Îmi plac bărbaţii ca ursuleţii de pluş. Cei ca grizzly, nu prea.

— Ştiu că tu ai fi mulţumită să stai în această cutie în fiecare noapte, Lilly. Credeam că-ţi fac o favoare ca să mergi mai departe. Pierzi atât de mult timp fiind deasupra întâlnirilor. M-am gândit că vei scăpa de acea primă tensiune după Robert şi vei fi bine. Nate ridică din umeri. În plus de asta, dacă poţi supravieţui unei întâlniri cu Michael Sloan, atunci eşti pregătită! Nate se întoarce spre Kim. Femeile de la birou îl urăsc pur şi simplu. A fost angajat pe post de consultant, iar

femeile se împrăştie care încotro ca şobolanii atunci când el apare în birou. Nate şi Kim încep să râdă cu putere.

— *Ştiai*? Nate, cum ai putut să-mi faci una ca asta? Credeam că faci asta pentru Michael, spun eu cu toată inocenţa. Mi-ai spus că el caută să afle unde greşeşte în legătură cu femeile?

— Michael? Oh, nu, Michael nu face nimic greşit. Femeile sunt mereu de vină. Mai mult de jumătate din populaţia Americii are această problemă, dar nu şi Michael. Michael este perfect. Nate şi Kim izbucnesc din nou în râs. Dar tu eşti o scumpă, Lilly. Ştiam că dacă nu va reuşi cu tine într-o seară, ar putea asculta glasul raţiunii. Femeile de la biroul meu îţi mulţumesc.

— Nu pot să cred că m-ai lăsat să plec în noapte cu acest bărbat! Sunt uluită. Nate nu are nimic meschin în el. Cel puţin aşa credeam, dar acum stă pe canapea chicotind, aşa cum făceau şi toţi ceilalţi puşti din clasa a şaptea.

— Este perfect inofensiv. Nu te-aş fi pus niciodată în pericol şi m-am gândit că vei mânca bine. Poate să ne aduci ceva desert drept mulţumire, spuse Nate. Nu ne-ai adus desert, nu-i aşa?

— Michael ar fi crezut că mă duc acasă să-l mănânc ca apoi să-l vomit. Este convins că sunt anorexică sau bulimică. Am auzit despre beneficiile nutriţiei toată noaptea! Câh, aveam indigestie înainte să ni se aducă mâncarea! Asta a fost ultima mea întâlnire din milă, ai înţeles? Mă aplec pentru a-mi împinge degetul în pieptul lui Nate. Nu sunt disperată! ţip stăruitor. Mă îndrept, lăsând degetul în jos. În plus de asta, trebuie să mă concentrez asupra afacerii mele, nu asupra bărbaţilor. Trebuie să găsesc capital, iar acesta este scopul meu în acest moment. Romantismul mai poate aştepta.

Nu-i aşa că par puternică? Romantismul mai poate aştepta. De parcă aş avea de ales.

— Nu i-ai cerut bani lui Michael? Ne-am gândit că barem vei profita din plin de timpul petrecut acolo, spuse Kim. Eşti atât de patetică, Lilly! Te aştepţi ca banii să pice din cer pentru că tu ai nevoie de ei.

— Michael nu prea înţelegea cum pot fi rochiile de seară o investiţie favorabilă. Avea o mică problemă cu femeile care-i cheltuiesc banii.

— Nu o au toţi? spuse Kim.

Kim arată bine. Este fericită şi radiază, iar culoarea din obraji i-a

revenit la normal. Cu siguranţă că Nate scoate ce e mai bun din ea.

— De ce vă uitaţi aici la televizor când Nate are cele mai bune aparate sus?

— Nate se joacă de-a psihiatrul, spuse Kim. Fără supărare, Nate. Lilly, trebuie să termini noul pat al lui Charley.

— Charley nu se poate abţine, spuse Nate ridicând din umeri. Urechile lui sunt de vină. Tace. Veterinarul spune că nu este sigur că ar supravieţui unei operaţii pentru a le trata. Păstrez antisepticul la uşă. Vrei să cumpăr nişte Vicks Vaporub ca să-l am când treci pe la mine, Lilly?

Da, *nu este deloc un tip drăguţ*. Îi zâmbesc şi văd că aparatul lui de espresso este încă aici.

— Pot să-mi fac unul? întreb, arătând spre maşinăria sclipitoare.

— Eşti invitata mea, spuse Nate. V-am cumpărat cafea proaspătă astăzi. Kim spune că nu-mi pot lua aparatul înapoi. Pot doar să vin aici şi să-l vizitez. Râde. O să regretaţi când o să cobor în boxeri pentru a-mi lua cafeaua java de dimineaţă.

— Oh, crede-mă, ţie îţi va părea rău, spuse Kim. Apropo, Robert a sunat imediat după ce ai plecat. I-am spus că eşti la o întâlnire. A comentat că te mişti repede.

— Glumeşti! L-am văzut în timpul întâlnirii mele. I-ai spus unde sunt?

— Nu ştiam unde eşti, Lilly.

Mă doare să recunosc asta.

— A dus-o la Entrée, spun posacă. Eu meritam doar Lyon's sau Denny's.

Nate se ridică şi mă cuprinde cu braţul.

— Meriţi să mergi la Entrée, Lilly.

— Ce voia? întreb, ştiind că atunci când primeşti veşti de la un ex nu este niciodată de bun augur. Dar să am veşti de la Robert m-a cam scuturat, mai ales după ce m-a văzut în seara asta. Robert mă suna rar atunci când ne întâlneam.

— Robert se gândeşte să se căsătorească cu Katrina. Voia să vorbească cu tine despre asta, dacă tu crezi că ar trebui să o facă. Spunea că are încredere în opinia ta.

Aproape că scap ceaşca din mână.

— Nu cred că mai vreau cafea.

— Ai avut un mare impact asupra lui Robert, Lilly. Este un pic

flatant, nu crezi? Cum că-i pasă de părerea ta?

În timp ce intru după paravan, mă uit la ea.

— Putea să mă întrebe ce cred despre Katrina atunci când ne întâlneam. Acum l-ar fi scutit să mă mai sune.

— Se pare că tu erai cealaltă femeie în timp ce ei aveau o relaţie serioasă. S-a gândit să nu-ţi toarne totul deodată ca să nu te rănească. Tu, de fapt, ai apărut *după* Katrina. S-a gândit că ar trebui să ştii asta.

— Ţi-a spus el asta? Nu l-am auzit niciodată pe Robert atât de vorbăreţ în cele trei luni în care ne-am întâlnit.

Kim încuviinţează dând din cap.

— A sunat ca să afle dacă mai eşti încă supărată pe el şi m-a rugat să-ţi spun că-i pare cu adevărat rău că nu ţi-a spus mai devreme despre Katrina. Doar că nu era sigur dacă este pregătit să-şi ia angajamente faţă de ea. Aşa că testa anumite chestii cu tine. Nu a vrut să te rănească niciodată şi părea foarte sincer.

— Super! O să-i dau binecuvântarea mea dacă de asta are nevoie.

Recunosc, nu am fost distrusă când Robert a trecut mai departe, dar mă simt de parcă mi-ar întoarce cuţitul în rană, nu-i aşa? Nu e ca şi cum ne-am fi despărţit anul trecut! Iar acum îl văd cu Katrina, în timp ce eu stau lângă Michael Sloan/Moore, tipul cu taxele care încearcă să mă convingă că am o boală legată de nutriţie.

— De fapt, vrea mai mult decât o binecuvântare.

Nate vine din nou alături de mine, prinzându-mă de umeri, dar eu mă trag la o parte.

— Încetează, Nate! Spune odată, Kim!

— De fapt sunt veşti bune. Robert vrea ca rochia Katrinei să fie făcută la comandă şi vrea ca tu să o creezi. A spus că ea are glezne mari, iar tu vei şti cum să le acoperi. M-am gândit că ar fi minunat pentru că ai continua să creezi, iar el va trebui să plătească materialul şi timpul tău. Ar fi prima ta comandă plătită.

Dau din cap în semn că nu.

— Bine, ascultă-mă un pic, dar ce logodnică ar vrea ca „cealaltă femeie", fostă iubită, să-i creeze rochia? Asta nu-ţi sună deloc ciudat? Ce se întâmplă dacă mă apucă nebunia şi sfâşii rochia de mireasă pe ultima sută de metri? Sau pun praf de scărpinat în corset?

— El ştie că nu ai face una ca asta.

Rămân cu gura căscată.

— În acest moment, nu știu dacă aș face asta sau nu.

— Probabil că așa este mai bine, spuse Kim cu o voce autoritară. Atunci când femeile pun mâna pe un bărbat, ceva se rupe. Cred că orice altă femeie îl dorește, iar ele au fost singurele care l-au ademenit. Katrina probabil că stă acasă și-i pare rău pentru tine că ești singură, fără dragostea prețiosului ei Robert. Kim își duce mâinile la gât, vorbind pe un ton dramatic și apoi prefăcându-se că-și șterge o lacrimă. A fost o dragoste nerăsplătită… pentru că adevărata dragoste a apărut în calea lui Robert. Și, în cele din urmă, nu poți respinge o dragoste adevărată. Indiferent cine este rănit în toată această poveste.

— Ai terminat? o întreb în timp ce mă îndrept spre tejghea și încerc să bag cafeaua în aparat. Scutește-mă de rutina cu tragedia shakespeariană. El mi-a dat papucii. Nici măcar nu mi-a spus că mi-a dat papucii – asta este cea mai nasoală parte. M-am dus la el căutând simpatie, doar ca să arunce cu și mai mult gunoi în mine. Nu am avut nici măcar șansa de a plânge pentru că ea era acolo: rivala mea. Merită pe deplin o rochie de-a gata când se va căsători și sper ca ea să poarte pantofi cu toc, cu neon înfășurat în jurul gleznelor pentru a arăta tuturor gleznele ei mari. Sper ca tendința lui spre perfecțiune să se concentreze asupra unui fir desfăcut în toiul ceremoniei.

Nate râde.

— Glumești. Lilly, voi ați ieșit la cină poate o dată pe săptămână. Dacă și atunci. Deodată, el este iubitul tău? Așa nu le înțeleg pe femei…! îl numesc angajament atunci când s-a terminat. Care este adevărul aici? Adevărul este că nu-ți păsa deloc ce făcea, unde se ducea. Ești o ipocrită! Rămân singur pentru tot restul vieții.

— Cred că ar trebui să faci rochia, se animă Kim. În primul rând pentru că e vorba de bani în bancă, iar în caz că nu ai remarcat, două cecuri de șomaj nu vor plutea plăti chiria pentru prea mult timp.

— De ce nu o creezi tu? îi spun lui Kim.

— Știi că specialitatea mea este lucrul pe computer. Tu le creezi pe hârtie. Eu le bag în calculator și scot tiparul la imprimantă. Lucru în echipă, așa cum era cu tine, Katrina și Robert – întâlnire în echipă. Kim începe să râdă din nou.

— Și unde ai de gând să faci această muncă de creație, Kim? Nu e ca și cum am avea la dispoziție programe de design și imprimante pentru modele.

— Atunci o vom face în metoda clasică. Vom face noi modelul,

spuse Kim. Of! adăugă ea, dându-şi ochii peste cap. Când Mammy a creat o rochie pentru Scarlett din draperii, crezi că ele aveau programe pe computer?

— Voi investi în partea de computere a afacerii, spuse Nate din senin. Judecând după felul în care se uita atent la televizor, nu mi-am dat seama că asculta ce vorbim.

— Nu, scutur eu din cap. Nate, vom face asta singure. Nu trebuie să ne salvezi. În ceea ce mă priveşte, palmaresul meu în materie de bărbaţi vorbeşte de la sine. Aceasta va fi o afacere doar pentru femei. Acesta va fi titlul articolului meu din *Vogue*.

— Poate că eu nu văd asta ca pe o salvare. Poate că recunosc o investiţie bună când o văd. Asta nu are nimic de-a face cu testosteronul şi, în plus de asta, te pot da în judecată pentru discriminare sexuală dacă nu mă laşi să particip. Unde este avocatul meu?

Telefonul sună, iar eu mă împiedic de scaun în graba mare să răspund.

— Ce bine că nu este manechin, spuse Kim sarcastic.

— Alo?

— Lilly, sunt Sara Lang.

Simt cum stomacul mi se agită, de parcă ar fi devenit deodată cămin pentru sute de fluturi.

— Sara…

— Nu spune nimic, Lilly. Am sunat ca să-ţi spun că am auzit că vrei să începi să lucrezi pe cont propriu şi am decis să investesc în compania ta. Mi-ar plăcea să simt o căldură difuză, dar Sara face ca apelul ei să sune de parcă m-ar contacta ca să mă diagnosticheze de ceva anume. Rămân cu gura căscată nevenindu-mi să cred.

Glumeşti? *Oare visez*?

Acum aşteaptă un răspuns. Doar a vorbit regina. Închid gura şi bolborosesc:

— Sara, nu-ţi va părea rău. Tu… Dar în sufletul meu mă gândesc: *De ce*? *Sara nu a făcut nicio faptă bună pentru nimeni în viaţa ei*; *aici mai este vorba de ceva*. Cu tristeţe îmi dau seama că nici măcar nu-mi pasă. Este oferta pe care o aşteptam, rugându-mă Cerului!

— Desigur că nu-mi va părea rău, spuse ea cu răceală. Acesta este un împrumut şi-l vei plăti înapoi indiferent de eşecul sau de succesul tău.

— Aşa voi face. În întregime. Nu o privi ca şi cum mi-ai face mie

o favoare, Sara. Priveşte-o ca pe o investiţie înţeleaptă. Strâng pumnul, îl ridic în aer şi sar în sus şi în jos în linişte. Kim şi Nate se uită la mine cu gurile căscate.

Sara îmi mai domoleşte din veselie, aşa cum face ea cu o fineţe deosebită.

— Nu ştiu cât de înţeleaptă va fi, dar crede-mă că o văd ca pe o investiţie. Şi vei plăti fiecare cent într-un an. Îţi dau 20.000 de dolari. Ar trebui să fie destul pentru început. Nu-ţi vei putea permite excursii la cele mai rafinate ţesătorii din Europa, dar ştiu că ai fost mereu pricepută la a face economii. Vei găsi tu o modalitatea de a cumpăra materiale mai bune şi probabil că luând în calcul trecutul tău, poate că ar trebui să te gândeşti să aplici mai degrabă idei obişnuite decât exclusiviste. Se pare că a funcţionat pentru Massimo, oriunde ar fi el.

— Target. Massimo este la Target. Cu siguranţă mă voi gândi la asta.

Studiile mele financiare calculează repede că două persoane care trăiesc cu 20.000 de dolari pe an în San Francisco şi încearcă să înceapă o afacere cu ei face ca suma să fie mai mult decât nimic, chiar mai puţin decât sărăcia. Chiar încep să mă simt mai puţin săracă decât acum cinci minute.

Sara încă dă ordine.

— Voi întocmi hârtiile şi voi completa cecul. Nu se va menţiona numele meu în mod public legat de această afacere. Ai înţeles? Sunt bani din propriile mele economii, care sunt puşi pe numele meu de fată, aşa că nu va exista nicio legătură cu Sara Lang Couture.

— Înţeleg perfect. Vrea să spună, fără nicio legătură cu Jeff Lang, pe care probabil că încearcă să-l tragă în piept cu ceva bani la pensia alimentară.

— Dacă aş fi în locul tău, Lilly, aş păstra-o pe Kim pe statul de plată, dar fără acces la conturile afacerii. Liftul ei nu ajunge mereu la etajul de sus, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Mă uit spre Kim, care are nişte ochi cât golful San Francisco.

— Înţeleg, Sara. Şi chiar înţeleg. Kim nu are destul autocontrol cât pentru a se ţine departe de bani şi deşi urăsc asta, este un adevăr, iar o femeie de afaceri deşteaptă pune afacerile înaintea sentimentelor. Cel puţin aşa face Sara, iar acum o să-i urmez exemplul.

— Voi trimite un curier să-ţi aducă hârtiile. Repet, nu vreau să te mai văd pe la Sara Lang Couture. Ai înţeles? Sunt un partener din

umbră.

— Da, Sara. Şi mulţumesc. Nu vei fi dezamăgită.

— Ai face bine să nu fiu. *Ţac*.

— Ahhh! încep să sar în sus şi-n jos. Am intrat în afaceri! Sara ne împrumută banii!

— Nu mă uita pe mine, spuse Nate. Eu voi cumpăra echipamentul pentru computer. Discriminare sexuală, îţi aminteşti?

Râd.

— Bine, poţi cumpăra computerele, dar vor fi primele pe care le voi achita.

Şi uite aşa, viaţa mea nu mai arată complet distrusă. Deşi acum va trebui să-i spun bunicii că visul meu ireal este acum mai mult decât o fantezie argintie plutind prin ceaţa din San Francisco.

Telefonul sună din nou.

— Alo, ciripesc fericită.

— Lilly, sunt Morgan.

— Morgan, nu o să-ţi vină să crezi, dar…

— Nu pot vorbi prea mult, Lilly. Am sunat să-ţi spun că mă mărit în curând. Cel cu care m-ai văzut la restaurant era logodnicul meu. Evident, este o poveste lungă, dar nu pot să-ţi spun acum. Se va întoarce imediat şi nu vreau ca el să-mi cunoască motivele.

— Tipul ăla în vârstă cu care tocmai te-am văzut? îmi duc mâna la gură când îmi dau seama ce am spus. Despre ce vorbeşti? De ce nu vrei să vorbeşti cu mine? Ce te-a…

Ea mă întrerupe:

— Vor anunţa asta mâine în ziare şi nu am vrut ca tu şi Poppy să aflaţi de la altcineva. Roagă-te pentru mine, Lilly, şi sun-o pe Poppy şi spune-i.

— Morgan, ce Doamne iartă-mă se întâmplă? Acum ştiu că ea trăieşte o viaţă total diferită de a mea, chiar dacă suntem în acelaşi oraş. Ştiu că lumea ei constă în a fi strălucitor la petrecerile care contează, dar mai ştiu şi că adevărata Morgan nu este deloc aşa. Adevărata Morgan este blândă şi uşor de rănit. Şi ea s-ar căsători *doar* din dragoste. Cred asta din tot sufletul. Atunci, ce se întâmplă aici?

— Morgan, trebuie să-mi spui adevărul, îi spun îngrijorată. Sunt un pic panicată şi nu-mi pot imagina ce ar apuca-o pe

Morgan să se căsătorească cu un bărbat care are de două ori vârsta ei, aşa, dintr-odată. *E* ca şi cum dr. Emmett Brown din filmul

Back to the Future[19] s-ar căsători cu o Paris Hilton mental, spiritual şi emoţional sănătoasă. Spuneţi-mi cum vine asta? Nu este nevoie de un trecut în lumea finanţelor ca să ştii că acest avantaj nu se balansează.

— Este o poveste lungă, Lilly. Morgan pufneşte. Am nevoie să te rogi pentru mine, bine?

— Morgan, nu mă poţi lăsa aşa în ceaţă. Gâtul mi se strânge şi abia pot să vorbesc. *Morgan nu se căsătoreşte*. Nu fără o discuţie serioasă şi lungă şi posibil criogenie pentru mire pentru a-i permite să-l prindă din urmă. Cum ar fi dacă aş anunţa că mă căsătoresc cu Robert în acest weekend? Tu nu ai pune întrebări?

— Doar ai încredere în mine, spuse Morgan şi aud cum i se frânge vocea. Pe mine nu mă poate minţi. Lilly, aşa este cel mai bine. Dar îi pot auzi suspinele înăbuşite şi sufletul meu suferă. Propriile mele lacrimi sunt pe cale să apară.

— Nu, Morgan, nu te măriţi! M-ai susţinut atunci când am vrut să dau gata un butoi de castraveţi muraţi? M-ai susţinut atunci când am crezut că devenise serioasă relaţia cu Robert? Dacă memoria nu mă înşală, tu chiar te-ai bucurat atunci când s-a despărţit de mine. Prietenii buni nu aprobă deciziile greşite ale prietenilor.

— Vreau ca tu să-mi faci rochia, da? mă informează Morgan, ignorându-mă. Trebuie să fug. Trece-mă în agenda ta şi-ţi explic totul mai târziu. Te iubesc. *Ţac*.

Lumea a înnebunit de tot. Oare este ceva în aer? De ce se căsătoreşte toată lumea? Este vreo reducere de taxe la credite sau ceva de genul ăsta? Poate că ar fi trebuit să-mi întreb partenerul din această seară. Sau nu. Cu siguranţă nu!

10

Morgan, cea care reprezintă tot ce mi-aş putea dori să fiu, se mărită. Am crezut că atunci când astfel de veşti vor ajunge la mine, va trebui să mă lupt cu o invidie enormă, prietenească, pentru că ea a ales un Orlando Bloom incredibil de arătos, bogat şi creştin (tipul cu care nu mă pot mărita din cauza părului său prea stufos şi ondulat, aşa că fanteziile cu el sunt de bine).

Este nefiresc că nu pot fi nici măcar geloasă, văzând cum arată cavalerul ei căruia ar trebui să i se facă mai degrabă lipeala cu Buni

---

[19] înapoi în viitor (în limba engleză, în original) (n. trad.).

decât cu una dintre Fetele Spa. M-am foit şi m-am rugat toată noaptea, dar nu am avut deloc parte de alinare sau somn. Nici măcar nu m-am gândit la afacerea mea. Morgan… se mărită… asta mă consumă.

În această dimineaţă, Morgan nu-mi răspunde pe mobil, nici lui Poppy şi nici când o sun pe fix. Chiar am încercat să vorbim cu tatăl ei, „Bijutierul din San Francisco, Richard Malliard", aşa cum îşi spune. El nu spune niciodată: „Îmi pare bine de cunoştinţă. Richard Malliard". El spune: „Ce plăcere", în timp ce-şi aruncă mâna spre tine, şi fraza: „Bijutierul din San Francisco, Richard Malliard". Dar se pare că, în mod ciudat, Richard lipseşte în această dimineaţă, împreună cu Morgan. Ziarele, contrar prezicerilor lui Morgan, sunt ciudat de tăcute în legătură cu ştirea despre mariajul ei iminent.

În ciuda nunţilor periculos de posibile care mă înconjurau, această nouă afacere riscantă trebuie să fie o veste bună pentru bunica mea. Am simţit nevoia de a îndrepta lucrurile şi ce veste poate acţiona mai bine ca lipiciul pentru ţesături, dar de data asta pentru relaţii, decât să-i anunţ că am primit capital financiar? Cel puţin, stând aici, în faţa uşii ei, sper că este o veste bună pentru ea. (Recunosc, nu sunt sigură că ea a văzut măcar sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial ca pe o veste bună, dar pe nepoata sa în pragul succesului? Zi-mi că sunt optimistă.)

Sunt pe punctul de a suna când uşa se deschide larg. Max se află acolo. Este mai înalt decât îmi amintesc, are cel puţin un metru optzeci şi trei. Cred că până acum nu am mai stat chiar lângă el.

— Bună, Lilly, spune el zâmbind sincer. Ochii săi căprui-închis se încreţesc pe la colţuri, iar chipul lui este foarte expresiv. Este foarte afectuos. Acum îmi dau seama cum de a fermecat-o complet pe Buni. (Şi nu este o treabă uşoară, credeţi-mă.)

— Bună, spun privind spre scara din aluminiu din mâna lui. Ce faci cu asta?

— I s-a ars un bec bunicii tale. Este o conducătoare de sclavi.

Mie îmi spui?

Buni râde veselă în spatele lui.

— Doar încearcă să o vrăjească pe bătrânica asta, Lilly. O să-ţi aduc nişte prăjituri când termini, Max.

Zâmbesc cât pot de mult. Există un pic de animozitate în mine în ceea ce-l priveşte pe Max. El îşi câştigă existenţa uitându-se la televizor şi Buni îl aprobă complet, în timp ce eu am două diplome de la

Stanford şi lucrez pentru cel mai bun designer din San Francisco şi tot sunt văzută ca o ratată. Cu siguranţă că aici e vorba de o nedreptate evidentă. În mod logic, ştiu mai bine asta decât să încerc să-i fac pe plac lui Buni pentru tot restul vieţii. Ştiu asta: sunt o fată inteligentă. Şi totuşi, ceva se rupe în mine atunci când ea – mi aruncă o privire – sau doar dacă pufneşte – dezaprobator. Vreau să fac totul cum trebuie.

— Ce cauţi acasă în mijlocul zilei? se răsteşte Buni la mine.

— Am venit să-ţi spun că mi-am început în mod oficial propria afacere. Am investitori şi comenzi pentru două rochii de mireasă. *Şi ceea ce e grozav*, *culoarea nu reprezintă un factor aici*!

— Investitori? Presupun că te referi la Morgan, ciripeşte bunica mea.

— Nu, de fapt, Morgan nu are nimic de-a face cu compania. Totuşi, investitorii mi-au cerut să rămână anonimi, aşa că nu-ţi pot spune, face parte din contract. Doar că am capitalul şi, în curând, voi avea şi echipamentul pentru a-i da drumul.

Max încuviinţează dând din cap.

— Ce veşti minunate, Lilly! Nu-i aşa că este minunat, Mildred?

— Desigur, pentru tine sunt veşti minunate. Înseamnă că o să ai un chiriaş pentru totdeauna, spuse Buni. Doar dacă nu va putea plăti nici această chirie după acest salt, iar eu mă voi trezi că locuiesc în districtul Tenderloin. Buni începe apoi să mormăie pentru sine. *Evident*, *destul de tare ca să audă toată lumea*. Mereu o visătoare… este exact ca tatăl ei… nu poate fi trezită la realitate.

Zâmbesc patetic. Nu este ca şi cum aceste cuvinte ar însemna ceva. Sunt doar o formă de manipulare pe care o foloseşte pentru a mă determina să fac ce vrea ea. Doar că de data asta, nu mă clintesc. Tocmai am citit cartea *Boundaries*[20], aşa că dă-i drumul!

— Mildred, nepoata ta este uimitoare, spuse Max cu o sclipire în privire. Îl privesc cu suspiciune, aşteptându-mă să mi-o trântească, dar el continuă. Lilly a găsit capital în mai puţin de-o săptămână şi este o luptătoare, ca să nu mai menţionez că este un mare designer. Chiar tu mi-ai spus-o. Max mă priveşte timp îndelungat, apoi se întoarce spre Buni. Şi oricum, ce are locul ăsta? Ai un proprietar nemaipomenit. Gândeşte-te la toate supermodelele care ar muri să locuiască cu un etaj

---

[20] Graniţe (în limba engleză, în original) (n. trad.).

mai jos de mine, sunt un tip foarte atrăgător la nivel internaţional şi critic de televiziune. *A primit zâmbete largi din partea amândurora*.

— Îţi spun eu ce este în neregulă…

Max ridică mâna şi zâmbeşte.

— Nu mai contează. Nu pot face faţă. Aseară am stat treaz până târziu uitându-mă la nişte episoade-pilot groaznice. Plânge-te lui Lilly şi trece totul pe hârtie. Oricum vei avea nevoie de dovezi pentru orice chestiune legală. Dacă mă dai în judecată, o să vrei să ai lucrurile puse la punct. Ştiu un avocat bun. Max râde în timp ce se luptă să scoată scara din apartament.

Îmi dau seama că „*tocilar* a fost o caracterizare prea dură. *Învăţ, Doamne*.

— Buni, sincer, sunt un designer bun, iar investitorii mei cred în mine. Aceasta este o dovadă că şi tu ar trebui să crezi. Chiar am şi două comenzi care mă aşteaptă.

— Nimeni nu a investit mai mult în tine decât am făcut-o eu, Lilly. Doar că nu vreau să ajungi ca tatăl tău. Ai o diplomă în finanţe.

Aşa mi se reaminteşte zilnic. *Vreau să spun că*, *într-un fel*, *mă face să fiu fericită că nu am diplomă în ginecologie*. *Îţi poţi imagina auzind „Lilly*, *ai o diplomă în ginecologie*!*" toată ziua*?

— Buni, tata nici măcar nu a făcut liceul. Eu am două diplome de la Stanford. Nu voi muri de foame, îţi promit. Plus de asta, dacă lucrurile merg cu adevărat rău, mă pot muta la Max. Râd, dar Max se întoarce şi-mi face cu ochiul. Acum corpul meu mă trădează şi deodată mă simt ca şi cum aş pluti. *Ce naiba*?

— Uşa mea este mereu deschisă, spuse Max.

— Nu te-ai săturat să locuieşti cu tipa aia ciudată? mă întreabă Buni. Până acum trebuia să ai casa ta. Nu-i aşa, Max? Şi tu unde crezi că pleci? Buni îşi îndreptă furia spre Max. Trebuie să te uiţi la dispozitivul pentru gunoi.

Deschid gura ca să-i spun că aş avea casa mea dacă nu aş plăti două chirii, dar nici nu sunt gata să sugerez să locuim împreună. Îmi iubesc bunica, dar să fiu cu ea 24/7 este toxic pentru sistem. Aşa a spus dr. Poppy. De fapt, probabil că este mult mai rău decât murăturile şi sucul dietetic.

Cineva se poate întreba de ce îi tolerez atâtea, dar ea mă iubeşte ca nimeni altcineva, de aceea mă şi bate la cap ca nimeni altcineva. Când tata a murit şi mama m-a abandonat, a existat o persoană care a

rămas alături de mine – Buni. Când ai un gol în suflet şi cineva ţi-l umple pentru a opri durerea, atunci îşi câştigă dreptul de a te bate la cap.

— Buni, ne descurcăm bine, nu-i aşa? De ce crezi că aş fi mai fericită dacă aş fi bogată? Morgan nu este mai fericită ca mine şi ea a fost mereu bogată. Numai menţionarea numelui lui Morgan îmi face inima să se strângă. *Sunt foarte îngrijorată*!

Buni ia o mătură şi o duce pe veranda din faţă, măturând podeaua de parcă ar fi tăiat trestie de zahăr cu o macetă.

— Eşti mult prea deşteaptă pentru asta, Lilly. Eşti ca un tăuraş, arând cu toată forţa, dar nu te uiţi niciodată încotro te îndrepţi.

Exact ca tatăl tău. Recunosc, Buni nu a spus-o, dar se gândeşte la asta tot timpul. Evident, tatăl meu nu era un bărbat sclipitor. Sau măcar bărbat. Avea doar optsprezece ani când m-a avut pe mine cu o fată de şaisprezece ani. Chiar înainte de a mă naşte, a fost atras de cursele de stradă şi a ajuns primul, deşi nu la linia de sosire. Direct într-un copac. Buni nu a trecut niciodată cu adevărat peste pierderea fiului ei, ceea ce este de înţeles, dar cred că ea gândeşte că dacă Johnny Jacobs ar fi studiat, ar mai fi în viaţă.

Adevărul este că el şi mama probabil că ar fi divorţat şi cine ştie dacă ar fi putut avea o slujbă stabilă. Mama m-a lăsat la Buni ca să mă crească şi a plecat în lume să-şi caute norocul. Nu am mai auzit niciodată de ea. Cândva, pe la cincisprezece ani, am încetat să-mi mai doresc să am veşti de la ea. Mă gândeam că dacă ar fi fost faimoasă, aş fi citit despre ea în *People*. Din moment ce nu am citit, m-am gândit că Dumnezeu m-a lăsat la mama potrivită pentru mine, la Buni a mea.

Deşi Buni crede cu putere în Iisus, nu este genul care să-L lase să-şi facă treaba fără ajutorul ei. Dar este timpul să lăsăm în urmă moartea tatălui meu şi superstudiile mele. Adevărul este că nu am rugat-o niciodată pe Buni să-şi vândă casa ca să-mi iau eu diplomele.

Li iau mătura din mână şi îi forţez ochii albaştri şi severi să se uite în ai mei.

— Buni, sunt creatoare de modă. Va trebui să te obişnuieşti cu asta. Poate că nu voi fi niciodată Robert Cavalli…

— Cine?

— Este un creator de modă. Unul care face o mulţime de bani.

— Iar tatăl tău era un şofer de curse. Văd o lacrimă sclipindu-i în colţul ochiului. Au trecut aproape treizeci de ani, iar durerea ei este ca

o rană deschisă.

Am vrut să fiu tot ceea ce a sperat Buni. Am vrut să compensez eşecurile tatălui meu, dar cât timp va mai trebui să plătesc acest preţ? Am făcut-o urmând şase ani de colegiu şi doi ani de muncă în finanţe şi simt că pentru mine totul s-a sfârşit. Dar apoi îi privesc lacrimile şi hotărârea mea se veştejeşte ca salata de ieri.

— Buni, spun cu blândeţe, dacă afacerea mea nu înfloreşte într-un an, îmi voi lua o slujbă cu câştiguri adevărate.

Ea-şi mijeşte ochii.

— Şase luni.

Max se întoarce cu o cheie fixă în mână.

— Am un interviu la ziar peste o oră, dar lasă-mă să mă uit la dispozitivul pentru gunoi.

Zâmbeşte în jos spre mine şi-mi dau seama că el ştie exact cum trebuie să se descurce cu bunica mea. Asta mă farmecă extrem de mult şi ne bucurăm de o clipă scurtă. Eu îi zâmbesc uşor, iar zâmbetul său luminează ziua. Max Schwartz, reporter TV liber, pare să deţină un secret atât de ispititor, încât, timp de o secundă, sunt complet dezorientată. Cu siguranţă că el răspândeşte sare şi lumină. Cel puţin asta cred eu că face.

Buni îl conduce în casă, iar eu remarc mirosul copleşitor de anghinare. Apropiindu-mă de chiuvetă, văd o imagine lamentabilă. În dispozitivul pentru gunoi sunt frunze de anghinare. Bunica mea m-a avertizat despre răul provocat de frunzele de anghinare (sunt fibroase) din dispozitivul de gunoi, de când aveam patru ani!

Mă uit la ea, dar ea nu vrea să-mi întâlnească privirea.

— Acesta nu este un dispozitiv de gunoi de calitate, Max, îl acuză bunica mea. Nu vrea să toace nişte simple legume.

Max îi zâmbeşte şi se apucă de lucru. Nu scoatem o vorbă până când el termină, iar când pleacă, mă duc după el, lăsând-o pe bunica în urmă să strângă mizeria din chiuvetă.

— Îţi face asta în fiecare zi, Max?

— Este în regulă, Lilly.

— Nu, nu este. Buni se simte singură, iar eu am fost prea prinsă de propria persoană ca să văd asta. Am abandonat-o, spun ca pentru sine, dar se pare totuşi cu voce tare.

— Ea – mi găteşte destul de mult şi ţine casa curată destul de bine. M-am gândit că Dumnezeu are planul Lui. Îmi place să o am aici.

Eu am timp, iar tu nu ai.

Cuvintele lui mă înţeapă ca un ac în deget. *Când nu a avut bunica mea timp pentru mine*? *Când nu a fost acolo pentru mine când am avut nevoie de ea*? Vinovăţia bolboroseşte în interiorul meu ca ciocolata în calităţi duble din prăjiturile bunicii.

— Lilly, Max îmi ridică faţa spre el cu degetul mare, aceasta este şansa ta. Trebuie să profiţi de ea. Bunicii tale îi este bine aici şi nu mă deranjează. Sunt critic de televiziune şi un burlac incorigibil. Ce altceva am decât timp? Dacă nu ar fi fost bunica ta, aş avea mult prea multe pisici şi aş mânca la restaurantul din colţ în fiecare seară.

Râd.

— Nicio persoană care se întâlneşte cu o femeie care arată ca Valeria nu este un burlac incorigibil.

Max zâmbeşte.

— Nu ştiam că eşti creştin. Eşti, nu-i aşa? îl întreb, sugerându-i răspunsul, pentru că dacă spune nu, nu va fi de bine.

El încuviinţează dând din cap.

— Am devenit creştin prin evrei pentru Iisus. Dar sunt şi celibatar, aşa cum ar spune mama mea – burlac atunci când mă simt macho.

— Cum se înţelege Buni cu mama ta?

— Părinţii mei sunt în Florida, aşa că-mi place să o am pe bunica ta aici. Când îmi face prăjituri şi mă cicăleşte este ca şi cum aş avea un pic din mama aici. Râde. Nu că mama ar fi făcut vreodată prăjituri. Dar bona pe care a angajat-o făcea.

— Pe Valeria nu o deranjează? îl întreb curioasă să ştiu ce simte prietena lui bine dotată când el se autointitulează burlac.

— De ce ar deranja-o? Ştii, fiecare femeie care o cunoaşte pe Valeria devine obsedată. Este doar o prietenă, Lilly.

Ridic din umeri.

— Am crezut că…

— Fă acum asta pentru tine. Du-te şi începe-ţi afacerea. S-ar putea să fie singura ta şansă. Cuvinte mai adevărate ca acestea probabil că nu au fost rostite vreodată, dar asta nu-mi potoleşte sentimentul de vinovăţia. Buni m-a dresat bine.

Telefonul bunicii sună şi o auzim cum răspunde.

— Dacă vinzi ceva, să ştii că am asigurare socială şi sunt în toate facultăţile mintale, aşa că nu cedez.

Max râde cu putere.

— Vrei să mă lipseşti de astfel de momente?

— Doar o secundă, spune Buni în telefon. Lilly, este pentru tine. Este răţuşca aceea ciudată cu care umbli tu.

— Poppy? spun cu răsuflarea tăiată în telefon.

— Cred că mă simt ofensată. Mă consideri o răţuşcă ciudată?

— Nu, doar că o cunosc mult prea bine pe bunica mea. Îmi ţugui buzele spre Buni, iar ea flutură din mână şi pleacă. Ai găsit-o pe Morgan?

— Da, şi n-o să-ţi placă asta.

11

Morgan a fost văzută la centrul spa din Union Square. Cu siguranţă că mi-a trecut prin minte că ar putea fi acolo, dar nu ştiam ce să fac în legătură cu asta. Square One nu este YMCA. Nu poţi intra purtând un trening obişnuit, cu o carte de credit găurită. (Cred că o îmbrăcăminte mai potrivită ar fi un hanorac de firmă şi nişte pantaloni asortaţi – abdomenul plat şi implanturile sunt o necesitate.) Morgan este construită în mod natural ca unul dintre modelele de la Victoria's Secret, aşa că ei i se permite să intre din motive tehnice.

Luând în calcul că abonamentul lunar la Square One este probabil mult mai mare decât chiria mea, am fost un pic intimidată să sun şi să întreb despre una dintre clientele lor. Chiar dacă aceasta este cea mai bună prietenă a mea. Ştiam care vor fi rezultatele. Luând măsurile atâtor cliente ale Sarei Lang, am fost martoră la multe toane cu acces de furie şi să spunem că oricât aş fi de îngrijorată în legătură cu Morgan, nu sunt aşa de nerăbdătoare să intru în bârlogul ei. Oamenii foarte bogaţi au această iluzie, şi anume că lumea se află sub controlul lor. De aceea, probabil mărimea şase a hainelor de lux se potriveşte cu mărimea zece în moda obişnuită. Dacă dai destui bani, rochia este ce mărime vrei tu.

Dar deviez de la subiect. Poppy Clayton este prea prost informată despre graţiile din înalta societate pentru a fi stingherită vreodată de ceva. Nu spun că asta ar fi un lucru rău. Poppy este atât de sigură pe sine, încât nu-i pasă ce cred oamenii despre ea. Aşadar, ea scapă basma curată din multe chestii. Aş fi un designer de frunte la Sara Lang dacă aş avea forţa lui Poppy. Ştiu că aş avea şi o dietă mult mai bogată în fibre!

Poppy se află acum în raza mea vizuală. Aleargă pe bulevardul

California cu faţa roşie şi buclele săltându-i. Primul lucru pe care-l observi la Poppy este părul ei bogat, de culoare roşie. Este, de fapt, de culoarea frunzelor de arţar toamna când se transformă într-un roşu-ruginiu. Al doilea lucru pe care-l observi sunt ochii ei clari, albaştri. Ea poate să te facă să crezi că aruncă cu raze gamma prin tine.

Dar imediat după ce observi fascinanta gamă de culori creată de Dumnezeu, ochii tăi se îndreaptă spre hainele care cu siguranţă nu sunt un dar de la Dumnezeu. Poppy înoată în nişte fuste enorme, transparente, care flutură în vânt şi au destule pliuri încât să falimenteze până şi cea mai ieftină fabrică de ţesături din India. Ţinuta ei are mereu, în partea de sus, un hanorac larg care se pare că nu se asortează niciodată cu paleta de culori de pe fustă. Este un coşmar la modei, eternul „Aşa nu!" de la rubrica din *Glamour* cu „Aşa Da sau Aşa Nu".

Poppy urcă grăbită dealul în mocasinii ei din piele de căprioară legaţi până sus şi trebuie să recunosc că sunt un pic stânjenită că vom intra la Square One. Eu, în blugi şi în tricoul Rebecca Beeson (un schimb parţial pentru una dintre rochiile

Sarei) şi Poppy arătând ca *Dr. Quinn Medicine Woman*. Ce mai pereche! Dacă încă aş mai lucra, poate că aş fi împrumutat ceva mult mai potrivit, dar o rochie de bal la sala de gimnastică nu ar fi mers deloc mai bine.

— Scuze, spuse Poppy fără suflare când ajunse în sfârşit la mine. A trebuit să parchez maşina.

— Unde Dumnezeului ai parcat-o? o întreb, ştiind că e nevoie de mai mult decât de dealurile abrupte din San Francisco pentru ca Poppy să rămână fără suflare.

— În cealaltă… Respiră gâfâind… Parte. Respiră iar. Catedrala Grace. Multiple respiraţii adânci.

— Poppy, asta este la străzi distanţă! De ce nu ai chemat un taxi sau nu ai mers cu tramvaiul?

— Nu era timp. Morgan putea să plece. Ştii cât mi-a luat ca să ajung aici cu maşina? Deschide uşa de la club şi mă lasă pe mine să intru prima. Privesc în urmă şi o văd stând aplecată, cu mâinile pe genunchi, încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Poppy! spun printre dinţii strânşi. Haide!

Ea-şi face vânt în faţă.

— Sunt aici. Se îndreaptă. Să mergem!

— Oh, Dumnezeule! Privesc spre pereţii din sticlă care ne separă pe noi, oamenii de rând, de membrii de elită ai clubului. Sticla lustruită şi încăperea acoperită cu plăci de ardezie sunt ca un muzeu de artă modernă. M-aş simţi stânjenită să transpir aici. Deja mă simt destul de vinovată pentru că inhalez din oxigenul oamenilor bogaţi.

Se aude sunetul apei care curge pe un perete de piatră aflat în spatele bărbatului de la recepţie care ne întâmpină cu dispreţ.

— Doamnelor! Nu avem toalete publice aici.

Poppy întinde mâna cu palma în sus şi-l „scanează".

— Un flux de energie foarte rău. Ai pe cineva care se ocupă de Reiki pe aici? Ar trebui să verifici asta.

Trebuie să-mi pun mâna la gură pentru a mă împiedica să râd cu putere. Exact când reuşeşte, cu vorbăria ei despre vindecarea alternativă, să-i facă pe oameni să simtă că nu au deloc o condiţie fizică bună trece la proverbiala distrugere totală, vorbind despre Iisus care este sursa luminii şi a energiei. Dar cu acei ochi albaştri pătrunzători şi cu un puternic dar al vorbirii, şi-a dus la bun sfârşit discursul către oameni despre Dumnezeu.

Poppy îi dă insolentului tip de la recepţie o carte de vizită.

— Sunt chiropracticianul personal al lui Morgan Malliard. Ea m-a chemat aici. O durere teribilă. Poppy priveşte în jos de parcă ar suferi. O durere teribilă, repetă ea şi mă aştept să apară o scenă cu *Camille* pe patul morţii.

El citeşte cartea de vizită.

— Îmi pare rău, dr. *Clayton*, *domnişoara* Malliard se află în piscina cu vârtejuri sărate. Aveţi nevoie de indicaţii cum să ajungeţi acolo?

— Căldură? Se află într-o căldură clocotitoare? Ai auzit asta, Lilly? Când ea are nevoie de gheaţă! Mă bucur că am venit imediat. Mă trage spre uşa de sticlă, iar tipul de la recepţie apasă pe butonul magic. Am trecut pârleazul.

— Unde este piscina cu apă termală? o întreb pe Poppy.

— De unde să ştiu eu? Nu am fost niciodată aici. Dar nu aveam de gând să-i spun asta tipului cu o energie atât de rea. Suportăm privirile tuturor membrilor. Ne lipsesc hanoracele de lux, iar abdomenele noastre ferme sunt complet acoperite, aşa că este evident că locul nostru nu este aici. Poppy de fapt arată ca şi cum s-ar duce la un bal mascat.

— Scuzaţi-mă, îi spuse Poppy unui bărbat care poartă un costum negru de golf marca Callaway.

Acesta îşi priveşte ceasul.

— Da, înainte de a scoate un oftat adânc ca şi cum această secundă l-ar costa o avere.

— Sunt dr. Clayton şi am o pacientă care mă aşteaptă în piscina cu apă termală pentru femei. Sunteţi amabil să ne arătaţi în ce direcţie se află?

În acel moment, imitatorul lui Tiger Woods observă ochii lui Poppy şi trăsăturile ei uimitoare, iar expresia de pe chipul lui se schimbă imediat. Poate că oamenii nu remarcă prima dată hainele ei!

— Lăsaţi-mă să vă arăt personal, să nu vă rătăciţi.

Ne conduce pe un coridor decorat cu mici pătrăţele de sticlă care alcătuiesc un mozaic colorat, metalic, ca al oceanului. Trecem pe lângă o piscină cu trei culoare, apoi pe lângă încăperea cardio unde oamenii se uită la emisiuni despre piaţa capitalului de acţiuni şi CNN şi lucrează la tot felul de aparate. Ar putea ieşi afară să alerge în sus pe strada Powell şi ar avea parte de mult mai mult exerciţiu gratis. Pun pariu că alegerea locului de parcare făcută de Poppy i-a scăzut presiunea arterială mai mult decât toate aparatele combinate de aici. Afară, chiar au şi obstacole naturale formate din numeroşii oameni ai străzii care se află pe trotuar. Dar este adevărat că alergatul pe strada Powell nu are în dotare şi Internetul – iar rutina lor are.

Callaway se opreşte în faţa unei uşi de sticlă mătuită.

— Nu pot intra – este piscina cu apă termală pentru *femei* – dar mi-ar plăcea să te scot într-o zi la prânz dacă te vei mai întâlni cu clienta ta. El scoate o carte de vizită din buzunar. *Cu siguranţă*, *oamenii au pregătite cărţile de vizită în zilele noastre*. *Neapărat trebui să-mi fac şi eu câteva*!

O împing pe Poppy spre uşă înainte ca ea să răspundă. *O prietenă care se căsătoreşte cu un bărbat destul de bătrân încât să-i fie tată este suficient*.

— Trebuie să ne grăbim, îi spun bărbatului, luându-i repede cartea de vizită. Dar vă mulţumim pentru ajutor.

— Lilly, asta a fost nepoliticos, spuse Poppy după ce am închis uşa. Asta a fost prima dată când mi s-a propus o întâlnire în ultimul an!

— Uite ce el Eu nu am de gând să stau cu voi în spital în timp ce soţii voştri îşi fac al treilea lifting facial. Asta trebuie să înceteze!

— Lilly? Poppy? Morgan iese din piscina cu apă termală purtând un costum de baie marca Tommy Bahama, iar o femeie îi dă un prosop. Ce căutaţi aici?

— Cineva îţi dă prosopul? o întreb neîncrezătoare. Privind în jur la peretele cu cascadă şi simţind mirosul de lavandă amestecat cu clor, sunt un pic şocată. Şi invidioasă. Încep să merg în jurul piscinei. De ce Dumnezeului mergem cu maşina până la Spa Del Mar? Ai acces la aşa ceva şi nu ai împărţit această abundenţă? Morgan, Morgan, Morgan!

— Lilly, vrei să revii la agenda noastră? Poppy îşi încrucişează braţele, încercând să pară furioasă. Morgan, Lilly vrea să ştie de ce te căsătoreşti cu acel bărbat. Vrei să explici?

— Cum aţi intrat aici? ne întreabă Morgan.

Deodată nici Poppy nu mai respectă agenda.

— Aş vrea să-mi fi adus costumul de baie. Această

1 conversaţie ar fi mult mai plăcută în bazinul încălzit. Ar ajuta la calmarea punctelor noastre de stres.

— Ne scuzaţi? îi spuse Morgan femeii cu prosoapele.

Mă întreb cum poţi primi o astfel de slujbă? Are o piele frumoasă, pentru că stă în această cameră cu aburi toată ziua. Femeia cu prosoapele încuviinţează dând din cap. Nu vorbeşte. Exact aşa cum vezi în acel film vechi cu Cleopatra, ea iese asemeni unei sclave egiptene. Cu siguranţă că ar trebui să aplic pentru un aşa post. Aş putea face asta! Exersez privind podeaua în timp ce Morgan vorbeşte.

— Deci m-aţi găsit, constată Morgan.

— Ce fel de prietenă nu răspunde la mobil atunci când

Prietenele ei sunt îngrijorate? o ia la rost Poppy. Dacă aş crede în karma, tu ai fi într-o formă proastă, Morgan. Eşti norocoasă că sunt calvinistă.

— Da! spun, încrucişându-mi braţele, neavând nici cea mai mică idee despre ce vorbeşte Poppy. Ce fel de prietenă îşi ignoră cea mai bună prietenă într-un restaurant? o întreb. Şi dacă aş fi încercat să-mi impresionez partenerul?

— Aveai întâlnire? întrebă Poppy.

— Da, cu fratele lui Robert, spuse Morgan.

— Greşit. Era o întâlnire din milă. Iar lui nu i-a fost deloc milă de mine, credeţi-mă. Acum, Morgan?

— Vă ignor pe amândouă pentru că nu vreau să aud asta. Morgan îşi usucă părul cu prosopul. Mă mărit, iar voi nu puteţi

controla această situaţie. Aşa că reveniţi-vă! Lilly, acest moment este perfect pentru afacerea ta! Rochia mea va apărea în toate ziarele din oraş şi probabil că şi în nişte fiţuici naţionale.

— Cui îi place să i se spună că greşeşte? spuse Poppy, aşezându-se pe banca din tec. Crezi că tu eşti mai altfel? Lui Lilly i-a plăcut să i se spună că Robert era un idiot? Sau că Steve Collins doar voia să se culce cu ea, dar nu voia să cheltuiască bani la o întâlnire?

— Credeam că acum nu e vorba de mine! cârâi eu.

— Nu este! ţipară Poppy şi Morgan în acelaşi timp.

— Atunci putem lăsa deoparte umilinţele din relaţiile mele?

Morgan intră înapoi în piscina cu apă termală, aruncând prosopul spre mine.

— Vezi, exact de asta mă temeam. Amândouă sunteţi deja decise şi nici măcar nu ştiţi povestea din spatele logodnei mele. Presupuneţi că este la fel cu Lilly şi arhiva ei de bărbaţi nepotriviţi.

— Hm! spun eu. Aici nu este vorba de mine, Morgan. Doar explică-ne de ce te căsătoreşti cu cineva de vârsta tatălui tău pe care nu l-am întâlnit şi de care nu am auzit niciodată. Asta-i tot ce dorim. Dacă ar fi ca eu să mă căsătoresc cu vreunul dintre cavalerii bunicii, tu nu ai fi măcar un pic suspicioasă?

— Ştiu adevărul, spuse Poppy. Aşa că nu încerca să-l ocoleşti. Tatăl tău mi-a spus că tipul ăsta are nevoie de cartea verde. Întrebarea este, Morgan, când poţi să te căsătoreşti cu oricine, de ce-l ajuţi pe acest bărbat să-şi facă rost de cartea verde?

Morgan ne aruncă o privire resemnată.

— Mă mărit cu Marcus Agav. Asta este tot ce trebuie să ştiţi. Se bagă pentru o clipă sub apă, iar părul ei se întinde la suprafaţă. *La naiba*, *ce n-aş da să am şi eu un asemenea păr*.

— Cine este tipul ăsta? o întreb când iese la suprafaţă.

— Este un prieten al consulului general al Rusiei, spuse Morgan cu autoritate. Îmi plac la nebunie toate chestiile ruseşti. Ştiţi asta.

Privesc spre Poppy şi ridic din umeri.

— De când asta?

— Morgan, ştim că se ascunde ceva în spatele acestei partide. Aceasta nu este o legătură din dragoste. Poţi avea destulă încredere în noi încât să ne spui. Noi suntem Fetele Spa. Suntem într-un spa. Cât de mai adecvat crezi că poate fi? întrebă Poppy.

Morgan tace preţ de o clipă, ca şi cum ar fi pe punctul de a spune

tot, dar închide gura.

— Nu vă pot spune de ce. Dar este ceva ce trebuie să fac ca să mă pot numi în continuare creştină. Vă va plăcea Marcus, fetelor. Este un bărbat uimitor şi mă tratează frumos. Dragostea va veni. Gândiţi-vă la Ruth din Biblie. Ea s-a îndrăgostit de Boaz când a avut ocazia. Eu am nevoie doar de o şansă.

Îmi încrucişez mâinile. Morgan pare a fi regina cinică de gheaţă, dar are o fire extrem de gentilă şi are nevoie de un bărbat care să o înţeleagă. Am privit cum tatăl ei a făcut paradă prin faţa ei cu nenumăraţi bărbaţi bogaţi, iar ea nu a fost niciodată tentată. Prima ei dragoste, un pastor muzician, a fost poetică şi artistică. Poate un pic prea artistică. Andy a părăsit-o pentru Nashville, sperând să-şi facă un renume pe scena muzicală creştină. O vreme i-a trimis poeme, înainte ca eşecul lui complet şi categoric în lumea muzicii să pună capăt cuceririi de la distanţă a inimii ei.

Bijutierul din San Francisco nu a înţeles niciodată firea amabilă a lui Morgan; el doar a îndemnat-o să devină brandul creat de el. Urmând şcoli potrivite, cu bone şi Şcoala de Afaceri de la Stanford, exteriorul lui Morgan nu seamănă deloc cu artistul din interior. Mereu m-am întrebat când va exploda. Poate că acum.

— Nu voi face această rochie, o anunţ.

— Iar eu nu voi veni la nuntă, o ameninţă Poppy.

Ochii lui Morgan de un albastru strălucitor se umplură de lacrimi, dar nu voia să se uite la noi.

— Vă rog, fetelor! Mă lupt cu tata cu dinţii şi ghearele în legătură cu asta. Voi trebuie să fiţi alături de mine, pentru că asta fac prietenii. Chiar şi atunci când se pare că prietena lor şi-a pierdut minţile. Ne prinde mâinile şi se uită la noi. Stăm acolo cu mâinile strânse, din care picura apă. Nu mi-am pierdut minţile, dar trebuie să fac asta.

Poppy îşi dă părul roşcat pe spate.

— Morgan, ce trebuie să faci?

Mă simt ca şi cum aş vorbi cu un străin, nu cu cea mai bună prietenă a mea din colegiu, nu cu cea care şi-a bătut joc de un tip pentru mine doar ca să-mi demonstreze loialitatea. *Unde este acea Morgan*?

— Ce ştii despre Rusia? o întreb.

— Ştiu totul despre ouăle Fabergé. Tata m-a dus odată să le văd

când erau expuse în New Orleans.

Amândouă ne uităm fix la ea.

— Ei bine, Lilly, tu ce ştiai despre Irlanda? Asta te-a oprit să mai alergi după Steve Collins? ţipă Morgan – *nu-i stă deloc în fire să fie aşa*. Voi învăţa ce trebuie despre Rusia. Nu aşa a fost mereu?

— Ştim că eşti capabilă, nu asta este problema, spuse Poppy calm. Îţi aminteşti cum te simţeai de fiecare dată când primeai o poezie de la Andy?

— Nu vreau să vorbesc despre Andy! Nu aduce vorba de el!

— Marcus te face să te simţi astfel? întrebă Poppy.

— Există mere şi portocale. Marcus este un bărbat cumsecade. Pe bune! Asta-i tot ce vă pot spune. Nu voi simţi pentru alt bărbat ce am simţit pentru Andy. Poezia lui este gravată în mintea mea pentru totdeauna, ca Roxane care tânjea după Cyrano. Morgan cercetează tavanul, apoi ochii ei îi săgetează pe ai mei. Nu este creştin cel pe care ea *a crezut* că-l iubeşte. Morgan ridică din umeri. Totuşi sunt realistă. Dacă am învăţat ceva de la tatăl meu, este să fiu practică. Trăind în preajma diamantelor, am învăţat că atâta strălucirea nu este reală. Cu siguranţă că există patru clase de bărbaţi. Momentan, ştiu clar cum este Marcus.

Morgan ne dă drumul şi o privesc cum se scufundă înapoi sub apă. Nu am mai văzut-o pe Morgan ţipând. Singura dată când am văzut-o exprimând emoţii puternice a fost atunci când Andy a părăsit-o printr-o scrisoare. O scrisoare cu un timbru de douăzeci şi şapte de cenţi! Am crezut că va plânge până ce nu va mai putea. Un lucru este sigur: Morgan se duce la fund. Ceea ce uită ea este că eu şi Poppy vom intra inevitabil în apa cea adâncă după ea. Pentru că *asta* fac prietenii.

12

Nu mai primesc alte informaţii de la Morgan, care a rămas sub apă până când am plecat, după ce am privit-o timp de câteva secunde. M-am gândit că a primi ea oxigen este mult mai important pe termen lung decât ca noi să ştim exact în secunda aceasta de ce se mărită. Poppy ridică din umeri, decide că depinde de noi şi ieşim repede din exclusivistul club de sănătate.

Poppy se îndreaptă spre consulatul Rusiei, dar mă trimite acasă ca să mă apuc de lucru.

— Nu poţi conduce o afacere de design dacă nu creezi.

Încep să o contrazic, dar dacă am învăţat ceva de-a lungul anilor este că atunci când Poppy se ocupă de o treabă este mai mult decât suficientă forţă pentru orice sarcină. Mă simt destul de vinovată pentru că o las singură, dar ne vom reîntâlni în seara asta şi vom compara notiţele. Nu-i aşa că sună ca şi cum am fi în *Alias*?

Aştept la rând pentru a-mi scoate o autorizaţie pentru afacere, iar amploarea a ceea ce fac începe să capete formă. Voi avea o afacere. *Bazată pe talentul meu*. Toată viaţa mi s-a spus că nu sunt destul de bună. Nu exact cu aceste cuvinte, ci prin mici sunete care însemnau acelaşi lucru. Acum, în timp ce stau aici, alături de ceilalţi oameni de afaceri plini de speranţe, acea voce începe să se facă din nou auzită.

Nu poţi crea.

Este o afacere artistică. Tu nu eşti destul de artistică.

Rămâi la matematică. Matematica este o ştiinţă absolută.

O diplomă de la Stanford ca să te joci cu maşina de cusut?

Nu ai ştiut niciodată să-ţi apreciezi cum trebuie propriile abilităţi.

Apoi aud cotcodăcitul şi mă apuc involuntar de păr.

Mă lupt cu propria mea imagine în timp ce aştept la coada şerpuitoare şi birocratică, ascultând cum toţi imigranţii care îşi încep o afacere vorbesc în limba lor nativă cu americanii enervaţi de la ghişee.

„Ei sunt spiritul american!" îmi vine să ţip. Priviţi-i. Abia ştiu cum să spună „da" în engleză şi se suie la bordul unei aventuri de-o viaţă: să reuşească sau să eşueze în lumea de afaceri americană – în noua lor societate capitalistă. Este impresionant! Dar, desigur, nu se primesc puncte în plus pentru că încerci şi eşuezi, iar eu sunt foarte conştientă de asta.

— Începi o afacere? mă întreabă un bărbat din faţa mea.

Încuviinţez dând din cap.

— Creatoare de modă. Fac rochii.

— Ah, drăguţ. El se bate în piept. Pho Noodle House în Tenderloin. Tu vii; uite un cupon.

— Iubesc supa! îi iau cuponul din mână. Mulţumesc mult de tot, îi spun fluturând hârtia. Îl voi vizita.

O altă linie se deschide, iar el pleacă. Sunt un pic uimită de cât de bine pregătit este. Adică, el nu are încă autorizaţie pentru afacere, dar are cupoane! îi dă un alt cupon funcţionarului de la ghişeu. *Doamne*, *sper că ştiu ce fac*. Vocile încep din nou.

În timp ce funcţionara îmi face semn să mă îndrept spre ea,

stomacul începe să-mi chiorăie la simplul gând că *asta este*. Sau poate că îmi este doar foame. Ştii cum se spune că oamenii slabi uită să mănânce? Şi că asta este o prostie mai specială? De fapt, nu este o prostie. Doar că viaţa intervine, iar stomacul meu nu îmi atrage atenţia decât atunci când începe ameţeala. Poate că dacă aş avea şi altceva în viaţă în afară de muncă, mâncarea ar fi mult mai importantă. Dar aşa cum stau lucrurile, supa la conservă cu care voi avea o relaţie în această seară nu prea merită să-mi storc creierii.

— Vreau să încep o afacere, îi spun funcţionarei, o femeie fragilă, de vârstă mijlocie pe care nu o prea interesează moda.

— Scumpo, cu toţii începeţi o nouă afacere. Priveşte la toţi ah-ntre-pre-norii din jur, spuse ea sarcastic. Formularele? întinde palma.

Deci pentru ea nu este o noutate. Şi chiar trebuie să-mi calce sufletul în picioare? îi dau formularele, care se pare că sunt completate greşit, iar în acest moment aproape că mă întorc acasă, dar aştept din nou la coadă – *Ta da*!

— Am o autorizaţie de funcţionare.

Iau hârtia de la „Domnişoara Veselie". Iat-o. Ţin în mână ultima şansă de a-mi face un renume în lumea modei şi totul pe banii altora. Ştiu că asta nu este la fel de înspăimântător ca, să zicem, o moarte iminentă cauzată de şerpii amazonieni sau ceva de genul ăsta, dar oricum aud muzica din *Indiana Jones*. Lilly Jacobs Design şi-a deschis oficial porţile.

Eşecul înseamnă acum că Starbucks nu va mai fi un lux. Să mănânci va fi. Şi totuşi, nu-mi pot şterge zâmbetul larg de pe chip tot drumul spre casă cu autobuzul, care, apropo, am aflat că este la fel de bun ca un spray de gândaci în „combaterea" unor persoane nedorite care să se aşeze lângă tine. Zâmbeşte, iar oamenii evident că vor crede că eşti înfiorător. Dar înapoi la oile noastre: cred că şi mai important decât afacerea este faptul că m-am ţinut pe poziţii! Voi trăi propria mea viaţă! Nu voi privi în urmă la ceea ce ar *trebui* probabil să fac, ci voi privi înainte spre ceea ce cred eu că sunt menită să fac. Acum, dacă o pot determina pe Morgan să-mi urmeze exemplul, să-mi găsesc bărbatul visurilor mele şi să-mi îmblânzesc părul, totul va fi bine.

Aud zgomotul făcut de robotul telefonic în timp ce descui încuietorile şi intru în apartament. Kim doarme sub un morman de pături. *Cel puţin cred că este sub ele*.

Apăs pe butonul care clipeşte. *Bip*.

„Lilly? Cred că ai primit cecul meu astăzi. Lasă-mă să-ţi văd schiţele înainte de a te apuca să cumperi materiale. Vreau să aprob culorile din moment ce ştiu că nu sunt punctul tău forte".

Bip.

„Lilly? Este un concurs pentru viitorii designeri în revista *Vogue*. Vei avea nevoie de zece schiţe cu creaţiile gata pentru prezentare. Termenul limită la care te poţi înscrie este vinerea viitoare. Am încredere că te vei ocupa de asta astăzi. Te voi sponsoriza dacă este nevoie de un sponsor".

Bip.

„Lilly? Cum naiba te aştepţi să conduci o afacere dacă nu eşti acolo să răspunzi la telefon? Ia-ţi un mobil. Este un ordin".

Îmi dau ochii peste cap. Ca şi cum 20.000 de dolari pentru bunuri/servicii şi cheltuielile pentru două persoane mi-ar oferi luxul de a cumpăra un mobil. Nu vreau să fiu nerecunoscătoare, dar încă nu locuiesc la Ritz. În San Francisco, California, banii ăştia înseamnă mărunţiş! Recunosc, mărunţiş pe care nu-l aveam, dar totuşi. Iau cecul cu numele meu pe el şi cu toate acele zerouri. Ce sentiment minunat înainte ca toată munca să înceapă!

— Lilly, închide chestia aia! Kim iese de sub muntele de pături. Credeam că am coşmaruri! Ascultând-o pe Sara Lang invadându-mi somnul e ca şi cum ai auzi muzica lui Freddy din filmele de groază. Femeia aia parcă zgârie cu unghiile pe tablă, ţipând toată ziua la mine când nici măcar nu mai lucrez pentru ea! Este nebună, iar tu ai invitat-o în lumea noastră. Aceasta este afacerea *ta*. Nu uita asta!

Tac ascultându-i sfatul. Este mult mai uşor să-i las pe oameni să-mi spună ce să fac, dar Kim are dreptate. Dacă tot e să sar, mai bine aş sări cu capul înainte.

— Nu ai auzit telefonul sunând? o iau eu la rost, întrebându-mă de ce nu a răspuns Kim.

— Ba da, dar n-am avut chef să răspund când am auzit cine era. Spre deosebire de tine, cea sadică, eu nu mă grăbesc să o primesc pe femeia aia înapoi în viaţa mea. Scăpasem, iar tu ne-ai băgat imediat la loc. Lilly, nici măcar nu ai stat să te gândeşti. Unde îţi vei vinde creaţiile? Cine vrea haine de lux de la cineva necunoscut? Ai nevoie de un plan de afaceri.

O trag jos din pat.

— Haide, Kim. Am intrat în afaceri. Îi flutur autorizaţia prin faţă.

— *Tu* ai intrat în afaceri, Lilly. Kim cade la loc pe salteaua ei şi se acoperă cu păturile.

— Haide. Este prânzul, Kim. Irosim lumina zilei.

— Am fost de acord să intru cu tine în afaceri, nu cu banii Sarei şi nu astăzi. O persoană normală ar permite măcar să primească un cec de şomaj. Tu nu te-ai prins că scăpasem de diavol, nu-i aşa? Trebuie ca această afacere să înceapă acum? Astăzi? Se acoperă cu păturile. Ea este diavolul, Lilly, iar tu ţi-ai vândut sufletul.

Trag pătura de pe ea.

— Nu am făcut aşa ceva. Ea este doar un investitor. Nu are niciun cuvânt de spus în afacere.

— Aprobarea culorilor înainte de a le comanda? Să-ţi iei un mobil? Corect, nu are niciun cuvânt de spus. Nu am făcut nimic altceva decât să o ascult cum *dă ordin* toată dimineaţa. Ce nu am auzit sunt planurile tale.

— Ascultă, nu aveam altă soluţie, Kim. Fără Sara, capitalul nostru include acum cinci conserve cu fasole albă şi un bax de douăsprezece cutii de pepsi dietetic. Nu cred că ne permitem să facem mofturi. Avem o săptămână ca să creăm zece ţinute şi o rochie de mireasă pentru Morgan care nu va fi folosită. Îmi dau ochii peste cap. Să sperăm că vom mai avea una pentru viitoarea mireasă a lui Robert dacă ajung în faţa altarului. Mi-e un pic cam greu să simt dragostea dintre ei.

Kim sare din pat purtând hainele de ieri.

— Nu conta pe mine în această afacere riscantă. Îmi iau cel puţin o săptămână liberă. Dacă nu-ţi place, găseşte-ţi un nou angajat. Fuge în baie şi îmi trânteşte uşa în nas.

Scot carnetul de schiţe, sperând că toanele lui Kim vor trece până când va trebui să transfer schiţele în computer – când vom avea un computer. Cineva bate la uşă. O deschid şi-l văd pe Nate stând lângă milioane de cutii cu piese de computer Dell.

— I-am pus să mi le trimită peste noapte. Sunteţi gata să vă instalaţi? Programul pentru design va ajunge ceva mai târziu. Poate mâine sau poimâine.

— Nate, cât Dumnezeului te-au costat toate astea?

— De fapt, e vorba mai mult de împachetare decât de produs. Nu fi prea impresionată. Spune-mi unde să-l instalez.

De parcă am avea ce alege.

— Pe singura masă pe care o avem aici. O să strâng vasele lui Kim. Mă îndrept repede spre masă şi iau paharele goale de la tăiţeii instant şi furculiţele cu mâncare uscată. Dezgustător.

— Unde este Kim? întreabă Nate un pic mai nonşalant decât de obicei.

— Acum a intrat la baie, se ascunde de mine şi de orice înseamnă muncă.

— Ieri a avut o zi grea, comentează Nate, în timp ce trage cutiile în apartament.

— Ce vrei să spui?

Având în vedere că mie de curând mi s-au dat papucii, am fost concediată, iar bunica mea mi-a spus că sunt destinată să rămân fată bătrână şi cocoşată, nu sunt dispusă să-i acord prea multă simpatie lui Kim în acest moment. Mai ales când îi observ prezenţa prin deranjul de astăzi din apartament. Este evident că nu a stat în pat toată dimineaţa.

— Nu toată lumea este aşa de motivată ca tine, spuse Nate, ca şi cum *ambiţia* ar fi un cuvânt urât. Fac un pas în spate, întrebându-mă ce e schimbat la el, de ce o apără pe Kim şi atitudinea ei. Şomajul nu ar fi o problemă aşa mare dacă nu am locui în zona ţării cu cea mai scumpă piaţă imobiliară.

— Sunt motivată? De ce anume mai exact? Vrei să spui că am renunţat la principiile mele pentru a trăi această viaţă luxoasă? Scuză-mi sarcasmul, dar pentru ce anume crezi că mi-am vândut sufletul? îl întreb cercetând încăperea. Sala de gimnastică a lui Morgan are un foehn care costă mai mulţi bani decât am eu acum. Am urmat Stanford, Nate. Nu ar trebui să am măcar un pic de ambiţie?

— Da, ştim asta, Lilly. Se pare că ne reaminteşti asta destul de des. Eu am făcut MIT. Ştiai asta?

Auzind asta, mă îndrept.

— Ei bine, nu, dar nici nu ai menţionat vreodată.

— Pentru că de fapt nu-i pasă nimănui. Pe tine te impresionează?

— Desigur.

— Exact ce spuneam. Poate că studiile tale înseamnă ceva pentru bunica ta, dar pentru noi nu înseamnă nimic. Suntem în San Francisco şi, la fel ca pe Wall Street, oamenilor le pasă doar de rezultate. Tu nu urmăreşti *The Apprentice*?

Neg dând din cap.

— Vreau doar să-i rad părul ăla pieptănat peste chelie, aşa că nu suport să mă uit.

— Ai puţină înţelegere pentru Kim. Ea nu este ca tine.

— Asta ce vrea să însemne mai exact?

— Spun doar că este evident că visul tău este diferit de al ei. Nu o poţi forţa să simtă ca tine. Te susţin financiar pentru că ştiu că vei reuşi, Lilly. Cred în tine, altfel nu aş fi făcut asta. El se uită la toate cutiile. Dar Kim este diferită. Trebuie să o laşi să fie ideea ei. Ea nu are nimic de demonstrat şi are nevoie să ştie că este valoroasă. Acum trece printr-o perioadă grea.

Scap farfuria pe care o frec în chiuvetă.

— Nu o forţez să facă nimic. Îi ofer o slujbă. Fac pe menajera ei personală în fiecare zi. Cât de valoroasă mă face asta mai exact?

— Kim se simte judecată.

— Ei bine, dr. Phill. Ea îşi iroseşte viaţa dându-şi numărul de telefonul oricărui parazit din barul local şi când a spălat ultima dată rufe? Nu sunt aici ca să o judec, dar nu sunt nici mama ei.

— E viaţa ei cea pe care o iroseşte, Lilly.

Sunt îngrozită. Glumeşte?

— Numai ieri îmi spuneai să o ajut. Ce s-a întâmplat cu dragostea dureroasă, Nate? Te-ai înmuiat chiar înainte de-a începe?

— Am vorbit cu ea şi parcă e un căţeluş pierdut. Ca şi cum ar avea nevoie de timp să se regăsească. Nu este gata să înceapă această afacere.

— Veşti noi: nici eu. Dar nu sunt gata să trăiesc pe stradă sau cu bunica. Asta este. Fie creez, fie găsesc un post de funcţionar făcând plăţi de conturi. Cu C.V.-ul meu acestea sunt opţiunile pe care le am. Ieri, nu aş fi fost deloc de acord să o las pe Morgan să poarte una dintre creaţiile mele. Astăzi? Vreau să-i creez garderoba pentru o lună, pentru că nu am nimic altceva. O paletă şi o rugăciune. Îl sărut pe obraz. Şi, mulţumită ţie, un computer.

Kim iese din baie şi observ că Nate se îndreaptă.

— Kim, eşti bine?

Orice s-ar întâmpla între cei doi nu pare a fi ceva romantic, dar ce anume este mă depăşeşte.

— Mi-e foame. Kim îşi freacă faţa ca un ţânc înainte de ora de culcare.

— Hai să mergem să mâncăm ceva. Nate o ia pe Kim de mână. Mă întorc mâine să instalez astea când va sosi şi programul. Fără să-mi lase timp să răspund, cei doi ies pe uşă.

Vuietul autostrăzii mă deranjează mereu, dar mai ales când sunt singură în această porcărie de apartament. Mă face să mă simt ca şi cum toată lumea are unde să se ducă, iar eu am rămas în urma lor. Zgomotul constant îmi reaminteşte că nu locuiesc lângă ocean, creând ţinute pentru elita de la Hollywood, dar că în curând voi mânca pe singura mea suprafaţă de lucru, pe singura masă pe care o avem, întrebându-mă dacă viaţa mea va ajunge vreodată la următorul nivel.

Telefonul sună şi trebuie să recunosc că sunt prea circumspectă ca să răspund şi să o aud pe Sara cum latră furioasă la celălalt capăt. Poate că soţul ei a părăsit-o, dar mai suntem câteva persoane care avem opţiunea de a o elimina complet din viaţa noastră.

— Alo. Lilly Jacobs Design. Cu ce vă pot ajuta?

— Impresionant, o aud pe Poppy la urechea mea. Am putut simţi vibraţia ta pozitivă. Eşti plină de adrenalină. Eşti un designer de haine de lux! Tu eşti cea mai bună! Tu…

— De fapt, mă simt ca naiba. Nate şi Kim tocmai au fugit de mine de parcă aş fi fost însăşi Sara.

— Ce faci acum?

— Meditez la opţiunile mele culinare: salată cu fasole la conservă sau supă-cremă de ciuperci. Deschid frigiderul. Cu apă în loc de lapte, spun eu descurajată.

— Nu poţi mânca aşa ceva. Au conservanţi, uleiuri hidrogenate şi numai Dumnezeu ştie ce altceva. Ia conserva. Vreau să-mi spui câte chestii nu poţi pronunţa.

Pun conserva jos.

— Cedez, doctore. Voi ţine post şi mă voi ruga în această seară. Aşa este mai bine?

— Când ai fost ultima dată la băcănie?

— Nici măcar nu-mi mai amintesc. În ultima vreme Sara ne-a pus să lucrăm până târziu ca să facem rochiile pentru săptămâna Modei din San Francisco. Comanda mâncare chinezească sau pizza în majoritatea serilor.

— Cum de rămâi atât de slabă este într-adevăr un mister pentru noi ceilalţi cu trupuri normale.

— Vrei să facem schimb? Că tot am ajuns la asta, îmi dai şi părul

tău?

— Ascultă, poţi să ieşi? Am o idee minunată. Vrei să ne întâlnim la biserica lui Morgan? Astăzi este seara celibatarilor. Poţi ajunge uşor acolo sau vrei să vin să te iau?

— Desigur, pot ajunge destul de uşor acolo. Doar că va trebui să mă aduci acasă când se întunecă. Trebuie să ajung devreme acasă. Trebuie să fac cel puţin două schiţe în seara asta.

Dar gândul la biserică mă face să mă simt vinovată. Au trecut aproape trei săptămâni de când nu am mai fost la biserica mea.

— Ne întâlnim la biserică. La şapte. Poppy închide telefonul.

Ah, grupul celibatarilor! Exact de ce aveam eu nevoie azi:

Şi mai multă respingere. De data asta, cu fler creştin.

13

O schiţă. Asta este tot ce am făcut astăzi în afară de a-mi lua autorizaţia de funcţionare. Nu mi-am dat seama niciodată cât de greu va fi să lucrez pentru mine, să găsesc timp să lucrez. Şi totuşi, schiţa este perfectă. Un mănunchi de şifon de mătase, de un roz pal, cu un design foarte delicat şi cu o fundă micuţă, neagră care adună breteaua de opt centimetri din şifon peste inimă. Un contrast perfect. Are o fustă amplă care evocă ceva ce ar fi purtat Ginger Rogers la vremea ei. Este elegantă într-un stil minimalist – şi, în ceea ce priveşte puterea de acoperire – un stil maxim. Eu personal, găsesc formele feminine extraordinar de frumoase. Găsesc că a arăta prea mult din ele este extrem de lipsit de bun-gust. Dar aşa sunt eu. Michael Kors… da. Hooters… nu.

Mă mai uit o dată la schiţă înainte de a mă grăbi să plec să mă întâlnesc cu Poppy şi să-mi încasez primul meu cec de investiţii semnificativ. Telefonul sună şi înainte să ridic receptorul, aud vocea Sarei pe robot.

— Am câteva cuvinte pentru primăvară: catifea cord galbenă ca floarea-soarelui.

— Sau nu, îi răspund eu robotului. Nici măcar nu vreau să menţionez faptul că, sincer acum, ar putea fi trei cuvinte, depinde de cum foloseşti punctuaţia. Mă gândesc că deja catifeaua cord este o lovitură pentru ea pe ziua de azi. S-ar putea ca Sara să fie un geniu al culorii, dar ţesăturile sunt punctul meu forte, iar catifeaua cord nu va

apărea cât sunt eu de gardă. Totuşi, suna ca o emisiune TV excelentă: *Crimes Against Fabric*[21].

Trântesc uşa în urma mea şi mă pregătesc pentru năpasta existenţei creştine: grupurile de celibatari de la biserică. Locul unde cineva se duce ca să simtă dragostea necondiţionată a lui Dumnezeu într-un mod diluat, împărţit. Cel puţin aceasta a fost percepţia mea. Desigur, ţine de partea pesimistă, dar cineva nu ajunge la douăzeci şi nouă de ani, stând alături de două femei care arată ca Poppy şi Morgan, fără să-şi dea seama că şansele de-a fi remarcată cât timp este înconjurată de astfel de prietene ar fi de oh, unu la un se va întâmpla *niciodată*.

Biserica lui Morgan este o frumoasă catedrală din Nob Hill, San Francisco. Grupul de celibatari care se întâlneşte acolo nu ţine de fapt de această biserică, ci de una mai mare din Peninsulă. Ei folosesc această clădire în timpul săptămânii, când toată lumea a muncit peste măsură de mult şi nu poate face drumul până în Peninsulă.

Congregaţia actuală nu prea are cum să se ocupe cu activităţile celibatarilor, dar o sală de bingo, da. Un loc unde să se ţină evenimentele Ligii Juniorilor, absolut. Şi totuşi, este frumos din partea lor să închirieze clădirea oamenilor tineri şi singuri şi să le permită celor absorbiţi de muncă să-şi menţină ritmul, intercalând studiul Bibliei în zilele de lucru. În timp ce mă apropii de biserică o văd pe Poppy aşteptându-mă pe treptele de piatră, uitându-se la ceas.

Mă grăbesc să urc scările.

— Sunt aici. Autobuzul a întârziat.

— Nu face nimic, oricum ai ajuns mai devreme. Eşti pregătită pentru asta? mă întreabă Poppy.

— Să intru cu tine? De fapt m-am obişnuit cu asta. Bărbaţilor le plac roşcatele. *Bărbaţilor le plac femeile cu siluetă frumoasă*. *Nu* că eu *nu aş deţine nişte sutiene minunate*.

— Tu chiar ai nevoie de tehnica de eliberare emoţională. Ţine de acupunctura. Ia-ţi părţile exterioare ale palmelor şi repetă lucrurile negative legate de tine în timp ce le loveşti una de cealaltă. Nu sunt adevărate şi va trebui să te determini să crezi asta. Trebuie să loveşti punctele meridiane în timp ce repeţi minciunile.

---

[21] Crime împotriva ţesăturilor (în limba engleză, în original) (n. trad.).

Poppy începe să bolborosească ceva dând din mâini, lovindu-mi părţile exterioare ale mâinilor una de cealaltă, apoi creştetul capului cu vârfurile degetelor ei, iar apoi fruntea mea.

— Acum repetă după mine: toate prietenele mele sunt mai frumoase decât mine. Eu sunt slabă şi lipsită de farmec.

Îi opresc mâinile.

— Ştii ceva? Voi face voodoo-ul tău când suntem la spa. Nu în public. În public, trebuie să fiu văzută ca un designer care stă alături de o prietenă care poartă doar voaluri. Nu este o tortură suficientă pentru mine?

— Chiar va trebui să ne rugăm ca să scapi de nesiguranţa asta, Lilly. Tehnica de eliberare emoţională…

— Sunt în regulă cu asta. Doar că arată ca şi cum ne-am juca *Ala*, *Bala*, *Portocala*. Nu poate să mai aştepte? Suntem aici pentru Morgan, nu? Eu voi rămâne tot slăbănoagă şi lipsită de farmec şi cu un păr atroce şi după întâlnirea celibatarilor.

— Nu am spus asta. Am spus că opusul este adevărat. Vezi tu, repeţi neadevărul şi atunci…

— Nu mai contează. Morgan?

Poppy încuviinţează dând din cap.

— Să mergem.

Grupul celibatarilor se întâlneşte în spatele bisericii din piatră, iar încăperea este mai rece decât noaptea în Golf, chiar şi în mijlocul verii. Când intrăm, ne întâmpină o examinare sumară din partea mulţimii de chipuri. Hainele lui Poppy sunt primele remarcate, şi probabil că va urma ceva de genul: fata asta slăbănoagă este destul de în vârstă ca să fie aici? Să spunem că dacă nu am fi fost salvate atunci când am intrat acolo, valoarea mântuirii noastre colective faţă de acest grup probabil că ar fi cântărit mai puţin decât o sticlă goală de doi litri. Audienţa noastră îşi pierde repede interesul şi se reîntoarce la pălăvrăgeală.

— Energie rea, spune Poppy fără să vrea. Probabil că-şi are rădăcina în nesiguranţa profundă, şopteşte ea în spatele mâinii făcute cupă înainte de-a ţipa. Bună, suntem prietene cu Morgan Malliard. Întreaga încăpere se întoarce spre noi.

Suntem paşnice. *Duceţi-ne la liderul vostru*.

Încăperea este tăcută. O femeie se ridică, îmbrăcată cu nişte haine numărul nouă de la Chloe. Grupul celibatarilor în haine de lux.

Am nevoie de asta ca de o gaură în cap.

Ne întinde un braţ insuportabil de alb şi-şi dă părul negru pe spate.

— Bine aţi venit! Eu sunt Caitlyn Kapsan. La început a vorbit ca şi cum ar respira greu, cred că ne tachinează şi mă aştept să spună *Glumeam*, *încântată să vă avem aici*. Dar nu, alte cuvinte şuierate. De la Proprietăţile Kapsan.

— Dr. Poppy Clayton. Poppy întinde mâna fără manichiură făcută.

— Lilly Jacobs. Întind mâna. Lilly Jacobs Design.

— O cunoşti pe prietena noastră Morgan, Caitlyn? întreabă Poppy.

Caitlyn chicoteşte şuierând. Jur că parcă ar fi o pisică ce încearcă să aducă pe lume un ghem de blană. *Asta ar trebui să fie atrăgător*?

— Toată lumea o cunoaşte pe Morgan. Dacă n-aş cunoaşte-o ar însemna că locuiesc în vreo gaură. Simţiţi-vă ca acasă, fetelor! Vom începe în curând studiul Bibliei. Tipa îmbrăcată de la Chloe se întoarce şi se îndepărtează repede cu nasul în vânt.

— Ah, emană căldură, nu-i aşa? Râd. Mă simt atât de bine, atât de învăluită de dragostea lui Dumnezeu. Doamne, sper că va fi o chemare la altar în această seară. Ne uităm una la cealaltă şi izbucnim în râs.

— Nu contează. Am venit aici ca să găsim nişte răspunsuri, nu susţinere spirituală. Slavă Domnului! Cineva de aici trebuie să ştie de ce se mărită Morgan cu bătrânul ăla, sau cel puţin cine este.

Dar amândouă ne dăm seama că dacă *noi* nu ştim, probabil că nu există un alt suflet pe planetă, în afară de Morgan, care poate face lumină asupra acestei chestiuni. Dacă a fi bogată a învăţat-o ceva pe Morgan, asta este cum să mimeze aparenţele şi să joace cu cărţile întoarse.

— Cineva de aici poate cel puţin să ştie cine este el. Va trebui să punem noi lucrurile cap la cap – nu avem cum să evităm asta. Poppy se aşază şi-şi întinde fusta vaporoasă în jurul ei. Privirea mea surprinde modelul indian strâmb şi deschid gura pentru a spune ceva obraznic, când ceva mă opreşte. Ceva îmi atrage privirea şi simt cum timpul stă pe loc.

Au existat trei momente în viaţa mea când am simţit că timpul stă pe loc. Primul a fost când am văzut pentru prima dată un exemplar

din *Vogue* într-un coafor şi mi-am dat seama că există şi alte fete la fel de slăbănoage ca mine. (Nu că aş fi fost chiar o slăbănoagă, dar semănăm foarte mult cu o reclamă a celor de la World Vision[22]. Doar că lipsea burta umflată.)

A doua oară a fost la colegiu, când am dat cu ochii de Steve Collins, un jucător de rugbi şi un ticălos irlandez. Era divin să-l priveşti, cu cârlionţi blonzi şi ochi de smarald ca şi insula de unde venise. Cu un nas frumos coroiat, în stil roman (coroiat după ce fusese rupt în timpul unei partide de rugbi, desigur), care-l făcea să fie absolut masculin şi totuşi absolut abordabil, Steve era tipul de bărbat ale cărui trăsături ar fi trebuit imortalizate în marmură. Timpul a pornit din nou când el a întrebat-o pe Poppy dacă sunt genul care „şi-o trage", pentru că se gândea să-mi dea întâlnire.

Acum este a treia oară. Chiar aici, astăzi, în această biserică din piatră, timpul a stat din nou în loc. Iar motivul se află în spatele micuţului podium. *Mai respir*? El are nişte cârlionţi şateni care-i stau la întâmplare pe frunte, ochi pătrunzători de culoarea ciocolatei care par să deţină un secret doar pentru mine şi un maxilar puternic care este pătrat, dar îndulcit de un zâmbet blajin. *Trebuie să-mi reamintesc să respir* – dar simt prezenţa acestui bărbat de parcă aş distra nişte îngeri luaţi prin surprindere.

— Lilly? Eşti bine? mă întreabă Poppy.

Simt cum răspund mişcând repede din cap. Nu-i consider pe mulţi bărbaţi atrăgători. Cred că există mulţi care sunt arătoşi, dar să le simt prezenţa? Mi s-a mai întâmplat doar o singură dată – cu Steve Collins, un bărbat care credea că intimitatea înseamnă să stai o noapte întreagă. Aşa că… nu pot spune că sentimentele mele au fost întru totul corecte… sau că s-ar fi pretat vreodată la altceva decât să mai adauge ceva la suferinţa mea. Şi totuşi, acest moment, care-ţi taie răsuflarea, este magic în felul lui. Te face să crezi că există suflete pereche.

Buni mi-a spus mereu că este periculos să simţi aşa ceva pentru un bărbat. Este mai bine să deţii controlul şi să nu-ţi pese dacă rămâne sau pleacă. Încerc să-mi reamintesc asta în timp ce-i privesc părul des şi ondulat că este un nu – nu definitiv. Vreau doar să-mi trec degetele prin el fără măcar să mă deranjez să mă prezint.

---

[22] Asociaţie internaţională care se ocupă de copiii defavorizaţi (n. trad.).

— Lilly? o aud pe Poppy din nou.

— Sst. Îmi simt degetul pe buze, iar apoi văd cum privirea lui o surprinde pe a mea. Îmi susţine privirea, iar eu las uşor degetul în jos.

— Un călduros bine aţi venit oaspeţilor noştri, spune el, privind direct spre mine. Simt cum acea roşeaţă de fetişcană îmi aprinde obrajii.

Mă aplec spre Poppy.

— Tipul ăla tocmai a vorbit cu accent englezesc?

— Da, sunt din Anglia, spuse el.

Mă uit la Poppy îngrozită. Judecând după expresia de pe chipul ei, chiar am spus asta cu voce tare.

— Din Kent, spuse el. Un mic orăşel de lângă Canterbury. Vreţi să ne spuneţi şi nouă numele voastre, doamnelor?

Se uită direct la mine, iar eu mă tem că gura mea nu va putea să se deschidă.

— P-P-Polly, mă bâlbâi eu.

— Lilly, spuse Poppy. Numele ei este Lilly Jacobs. Este din San Francisco. Eu sunt Poppy Clayton, înainte am locuit în Santa Cruz, iar acum în Cupertino. Suntem bune prietene cu Morgan Malliard şi speram să o găsim aici în seara asta. Pentru a-i face o surpriză.

— Ei bine, este o plăcere să vă avem pe amândouă aici. Morgan nu a mai trecut pe la noi de ceva vreme, dar sunteţi oricând bine-venite. Dacă nu mai avem şi alte anunţuri, v-aş ruga să deschideţi Biblia la Cartea Romanilor.

Nu am adus o Biblie şi dintr-odată mă simt complet expusă stând aici fără nicio Biblie şi fără să pot vorbi. Dar sunt pierdută într-o lume de vis, aşa că nu prea îmi pasă. Cineva de la capătul rândului îmi dă o Biblie a bisericii, iar eu şoptesc un mulţumesc înainte de a da repede paginile ca să ajung la Romani.

Când predica se termină – constat că am reuşit să mă concentrez asupra faptului că a fost despre traiul după voia Domnului, chiar şi atunci când viaţa nu merge aşa cum vrei tu. De parcă a mea ar merge vreodată! Poppy se ridică.

— O predică valoroasă, dar mă tem că în ceea ce o priveşte pe Morgan, seara aceasta nu prea ne-a fost de ajutor. Să mergem să ne amestecăm cu lumea şi să vedem dacă aflăm ceva.

Privesc spre profesorul din seara asta, iar privirea mea o surprinde pe a lui. Ochii lui sunt atât de expresivi şi pot jura că spun:

Nu pleca.

Poppy mă ia de braţ.

— De ce parte a încăperii vrei să te ocupi?

— Partea din faţă, spun eu absentă. Privirea mea nu slăbeşte ochii căprui ca de ciocolată care par să vorbească cu ai mei. Pentru moment, nu mă pot gândi la un fel mai bun de a petrece timpul. Îmi îndrept bluza cu glugă din caşmir roz pe care am făcut-o din resturi de materiale de la Sara Lang. *La naiba*, *îmi place designul*.

— Deci eu mă voi ocupa de partea din spate? mă întreabă Poppy.

— Da, îi spun, şi văd cum îi apare un zâmbet slab în colţul gurii.

— Deci sunteţi prietene cu Morgan? mi se adresează el întinzându-mi mâna. I-o strâng, iar el o pune pe cealaltă peste a mea. Îi strâng mâna, simţind cum pulsul îmi bubuie în gât.

Încuviinţez dând din cap.

— Cele mai bune prietene încă din colegiu. *Am făcut-o*! *Am vorbit desluşit*. *Vă spun eu că este un semn de Sus*!

— Stanford?

— Da. Apropo, o predică excelentă. Eşti un profesor talentat.

— Am crescut la umbra din Canterbury. Bunica mea ar spune că ar cam trebui să fiu.

Pot să-ţi port copiii?

— Sunteţi pastorul celibatarilor? îl întreb într-un final.

El râde.

— Nu, mă tem că viaţa de pastor nu este pentru mine. Mă ocup de vânzări farmaceutice. În mare parte produse care nu au nevoie de reţetă de la medic. Tocmai ne punem la punct vânzările pe piaţa americană.

Poppy ajunge lângă mine exact atunci când el spune asta.

— Ce fel de produse? Ea – şi mijeşte ochii şi mă tem că va urma o predică despre medicina naturistă. Mă crispez gândindu-mă la asta. Jur că-i fac bucăţele fusta ei vaporoasă, preferată, dacă mă face de ruşine.

— Nu urma să te ocupi de partea din spate a încăperii? îi şoptesc stând cu fruntea plecată.

Ea mă ignoră.

— Ce fel de produse? întreabă din nou.

Chipul lui devine de un roşu intens.

— Tocmai ne lărgim piaţa cu produse generice din Anglia până la produse fără reţetă aici, din America.

— Ce fel de produse fără reţetă?

Hm, *începem*. *Medicamentele discursul diavolului*.

— În mare parte teste de sarcină.

O să mor. Îngerul meu britanic este acum roşu ca racul.

— Poppy este chiropractician, îmi scapă mie, sperând să o fac să nu vorbească despre răul antibioticelor şi despre balanţa drojdiei bune/rele. Ea crede în vindecarea naturală. Dar nu este nimic nenatural la un test de sarcină, nu-i aşa, Poppy? o întreb scrâşnind din dinţi.

— Şi eu cred în vindecarea naturală, spuse îngerul meu britanic, atunci când este nevoie de vindecarea naturală. Dar există momente când nimic nu poate înlocui produsele farmaceutice. Mai bine o viaţă cu ajutorul chimiei decât nicio viaţă.

— Corpul meu este o maşinărie de vindecare incredibilă, spuse Poppy, provocându-l clar.

— Şi vânzările merg bine aici în America? *împuşcaţi-mă*! *Oare nu a fost asta cea mai stupidă întrebare*? *Chiar vreau să ştiu cum o duce restul ţării în producţia de moştenitori când eu nu pot face rost de o întâlnire*? *Şi mă mai întreb de ce*? *Întreabă-l cum îl cheamă*, *Lilly*!

— Chiar bine, spuse el. Nu m-am prezentat aşa cum se cuvine. Eu sunt Stuart Surrey. Sper ca voi două să mai treceţi pe la noi.

În acest moment, o femeie îmbrăcată de la Chloe se apropie de noi.

— Văd că l-aţi cunoscut pe *prietenul* meu, Stuart. Nu-i aşa că este un profesor nemaipomenit?

Există momente în care cuvântul *prieten* este folosit ca o armă. Acesta este cu siguranţă unul dintre acele momente. Şi simt cum spatele mi se arcuieşte ca cel al unei pisici care caută ceartă.

Mă uit la Stuart de parcă m-ar fi trădat.

— Este minunat, spun, în timp ce-l privesc, dar acum stomacul meu se agită.

— Ar trebui să mergem la grup în caz că au întrebări, Stuart, spuse Caitlyn, strângând cotul celui care a fost pentru scurt timp îngerul meu. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Salutaţi-o pe Morgan. A trecut multă vreme de când a dispărut şi s-a cuplat cu rusul. Nu o mai vedem deloc.

— Îl cunoşti pe prietenul ei? întreabă Poppy.

— Este un broker care se ocupă cu diamantele ruseşti, corect? Avem atât de mulţi internaţionali printre noi, iar legătura cu diamantele a fost evidentă, ţinând cont cine este tatăl lui Morgan şi toate cele. Cred că eu le-am făcut cunoştinţă. S-au întâlnit şi cred că s-a creat o legătură instantanee.

— Venea la grupurile voastre de celibatari? Nu este cam, hm, ştii tu, bătrân?

— Vârsta este relativă, scumpo, spuse Caitlyn. Un bărbat este pe cât de bătrân se simte.

Poppy se uită la mine cu o expresie taciturnă foarte vizibilă.

— Vă mulţumim că ne-aţi făcut să ne simţim atât de bine-venite aici, în seara asta. O predică minunată, Stuart! Sper că te vom mai auzi într-o zi.

— Vă rog să mai veniţi, spuse Stuart, privind direct spre mine.

— O să mai venim. Îi mai strâng mâna încă o dată şi-i simt degetele pe încheietură.

Poppy mă ia de mână şi mă grăbeşte afară pe uşă.

— Ştiam eu că tatăl lui Morgan este în spatele acestei chestiuni. Omul ăla şi-ar vinde şi sufletul ca să pună un diamant la gâtul cuiva.

— Poppy, nu ştim dacă este vorba de ceva aranjat. Ea a spus că se certa cu tatăl ei. Poate că Morgan îl iubeşte pe bărbatul ăsta. Dar ştiu, chiar şi atunci când spun asta, că Bijutierul din San Francisco probabil că are mult de-a face cu acest mariaj. Morgan nu a putut să se elibereze niciodată din ghearele lui. Dacă această căsătorie va avea loc, probabil că nu o va face niciodată.

— Apropo, Lilly, să nu crezi că nu am observat conversaţia ta intimă cu domnul Surrey. Se pare că şi prietena lui a remarcat-o

Reuşesc să înghit nodul care mi se pusese în gât.

— Probabil lui Stuart îi era milă de mine, întrebându-se când voi ajunge la pubertate. Nu a fost nimic. Dar acum îmi este greaţă. Poate că îmi fac speranţe deşarte despre cum ar trebui să fie dragostea, dar nu ar trebui să te facă să te simţi astfel? Nu ar trebui să fie sălbatic de pasional şi nu ar trebui ca tu să nu poţi să vorbeşti cum trebuie atunci când îl întâlneşti?

— Stuart se întreba cum poate scăpa din ghearele acelei femei şi să rămână singur cu tine. Nu lăsa voalul meu să te păcălească. Văd mai multe decât crezi tu. Doar că nu mă pasionează moda. Nu este nimic în

neregulă cu o fustă care ţine mai mult de un deceniu, spuse ea, învârtindu-şi fusta.

— Este ceva *foarte* greşit cu o fustă veche de un deceniu. De unde să încep? Singurul lucru care este şi mai rău este aceasta vopsită oribil. Arăţi ca şi cum ai fi ieşit direct din Santa Cruz. Cum te aştepţi ca un bărbat, care nu se ocupă de canabis medicinal, să se uite vreodată la tine?

— Nu cred în marijuana medicinală, mă contrazise Poppy. Îşi pot lua beneficiile medicale din pastile şi să nu-şi distrugă plămânii.

— Ştiu că nu crezi, Poppy. Ce vreau să spun este că arăţi cam anapoda în aceste haine.

— Sunt confortabile.

— Sunt ca un semn luminos de avertizare pentru bărbaţii normali.

— Tu vorbeşti, Lilly!

Cuvintele lui Poppy îmi aduc un zâmbet pe chip.

— Trebuie să ajung acasă. Trebuie să termin zece schiţe până săptămâna viitoare sau pot să-mi iau la revedere de la investitorul meu.

— Are o energie rea şi o prietenă! Să nu-mi spui că nu te-am avertizat.

— De unde ştiam că vei spune asta? îi zic ştiind foarte bine că Biserica numeşte acest dar al lui Poppy *discernământ*, iar ea cu siguranţă îl are. Deşi, uneori, nu am chef să recunosc asta şi vreau să trăiesc în lumea mea fantastică unde un bărbat cu accent englezesc se interesează în mod special de *moi*. În plus, probabil că cea care a întrerupt mesajul energiei lui a fost Caitlyn.

Poppy mă duce cu maşina acasă şi opreşte pe bordura roşie.

— Weekend la spa. Nu uita desenele pentru nuntă. Singura noastră speranţă este să o scoatem pe Morgan din San Francisco, cât mai departe de tatăl ei. Bărbatul ăla o va face să creadă că problemele ei se pot rezolva cu un pandantiv potrivit cu diamant.

— Nu putem trage concluzii. *Dar cea mai bună prietenă a noastră a devenit foarte tăcută*. *Ce mai rămâne de făcut*?

Poppy îmi face cu mâna, iar fusta ei vaporoasă flutură în noaptea de vară răcoroasă din San Francisco. Este o viziune hipiotă.

La cât sunt de îngrijorată pentru Morgan, încă plutesc din cauza clipei cu Stuart Surrey, un seducător britanic şi, *oftez*, prietenul alteia.

De data asta nu pot nici măcar să dau vina pe părul meu. Este la fel de drept ca o scobitoare.

14

Eu şi Poppy am pierdut întreaga seară şi sincer nu stăm mai bine decât dimineaţă. Ca detectivi particulari suntem patetice. Slujbele îngerilor lui Charlie sunt, pe moment, în siguranţă. Dar întrebarea este: Oare şi Morgan este în siguranţă?

Mereu am ştiut că ea va fi prima dintre noi care se va căsători. Nu m-am îndoit niciodată de asta. Adică, faceţi şi voi socotelile. Iese la întâlniri. Eu şi Poppy nu. Doar printr-o probabilitate reală, ea este înaintea noastră. Dar cumva, mi-am imaginat-o căsătorindu-se cu un capitalist delicat pe care-l cunoaşte tatăl ei, nu cu un străin în vârstă, care, cel mai probabil, are nevoie de cartea verde.

Când intru în holul apartamentului meu, recunosc, mintea mea nu se îndreaptă numai spre Morgan şi secretele ei. Mă gândesc şi la Stuart Surrey şi simt cum un zâmbet îmi apare pe chip. Închid ochii şi îmi imaginez acei ochi căprui, pătrunzători şi dorinţa lor intensă. Desigur, ştiu că aparţine altcuiva. Asta din punct de vedere tehnic. Dar Caitlyn nu emană căldură şi *ea* i-a spus *lui* prieten. Nu invers. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc că este cu femeia greşită, iar eu trebuie să-l salvez, însă, sunt sigură că multe dintre păcatele muritorilor de rând au început cu un asemenea gând şi încerc să-mi arăt regretul în faţa lui Iisus, fără să mă mai gândesc la acei ochi căprui. *Dar acei ochi*. Era ca şi cum erau doar pentru mine.

Becul de pe palier este stins, dând clădirii un aer şi mai straniu. Nu este suficient că trebuie să locuim în Bernal Heights, dar o facem şi fără ferestre, iar acum mai e şi întuneric. Mă simt ca într-un film de groază înfiorător şi, ca eroina prostănacă din film, intru direct. Aştept să primesc un cuţit de la vreun psihopat – care va fi zugrăvit ca fiind un copil neînţeles atunci când tribunalul va ajunge la un rezultat – în inimă. Avocatul de renume Mark Gerragos va fi prezent acolo pentru a-mi ataca caracterul şi o va folosi pe bunica pentru a spune că nu am realizat nimic.

— Lilly?

Ţip.

— Hei, sunt eu, Nate.

— Nate, de ce te furişezi la etajul meu? încerc să-mi recapăt suflul.

— Încercam să schimb becul înainte ca tu sau Kim să vă întoarceţi acasă. Nu voiam să veniţi acasă pe întuneric. Am coborât să-mi iau espressorul, pentru că-mi era poftă de o ceaşcă de cafea bună, iar voi îl ţineţi ostatic.

— De clădirea asta nu se ocupă nimeni. Este de-a dreptul dezgustător, îi spun ceea ce este evident. *M-ai speriat de moarte*!

— Pe unde ai fost? întreabă Nate, târând scara de-a lungul holului ca unghiile lui Freddy Krueger pe tablă.

— La biserica lui Morgan. Ea nu era acolo, dar oricum a fost interesant. Am o întrebare pentru tine.

— Trage.

Proastă alegere a cuvintelor aici în întuneric.

— Dacă un tip are prietenă, este complet interzis? Şi de unde ştii că el este prietenul ei? Doar pentru că aşa l-a numit ea?

— Era acolo când ea a spus că este prietenul ei?

Îmi încrucişez braţele.

— Da.

— Atunci ai primit răspunsul. Este prietenul ei. Altfel te-ar fi luat deoparte şi ar fi corectat eroarea.

De parcă renunţ eu aşa de uşor.

— Bine, altă întrebare. Se acceptă să vezi încotro se îndreaptă lucrurile? Poate dacă se despart?

— Poate dacă se despart?

— Nu mai contează!

— Spun şi eu.

— Poate că nu voiam să aud adevărul. Poate că voiam să mă minţi şi să-mi spui că dragostea adevărată cucereşte tot. Te-ai gândit vreodată la asta, Nate? *Ţi-a trecut vreodată prin minte că dacă voiam adevărul întrebam un tip creştin*? Poate că aveam nevoie ca romantismul să domnească timp de un minut în viaţa mea? Sunt sătulă ca toată lumea să facă realitatea să sune atât de simplu pentru mine. Nu credeţi că deja trăiesc în această realitate? Doar mă întâlnesc cu bărbaţi misogini care arată ca Michael Moore? De cât de multă realitate crezi că mai am nevoie?

Nate tace timp de o clipă.

— Nu cred că mai ai nevoie de realitate. Şi eu sunt în aceeaşi barcă, corect?

— Cel puţin ne avem unul pe celălalt pentru a fi patetici

împreună. Ce s-a întâmplat cu noul tău scenariu à la George Clooney?

— Am întrebat o fată dacă vrea să iasă cu mine astăzi.

— Da?

— Dar a spus nu. A spus că părinţii ei erau în oraş.

— Poate că sunt.

— Poate că nu sunt. Oricum, nu mai contează. Am făcut-o; asta este tot ce contează. De aceea te-am cuplat cu Michael Sloan. Îţi făceam o favoare, pregătind calea. Cred că trebuie să ies mai mult din casă. George Clooney nu stă ascuns în locuinţa sa.

— Sunt mândră de tine, Nate!

El aşază scara sub instalaţia de luminat.

— Vrei să-mi ţii asta?

— Da. Un bec. Cum se aşteaptă cineva ca un singur bec să lumineze întregul hol? Pun pariu că Morgan nu se confruntă niciodată cu aşa ceva.

— Ea trebuie să se descurce doar cu psihopatul ei de tată. De fiecare dată când o văd în ziar, tatăl ei stă ascuns undeva în spatele ei. El este Hitchcock al ei. Toată lumea are o cruce de dus, Lilly. El înşurubează becul, iar holul este din nou iluminat slab. Ar trebui să-ţi iei o lanternă puternică în caz că se mai întâmplă asta. Poate fi şi o armă bună în caz că ai avea nevoie vreodată.

— Nu mă faci să mă simt mai bine.

— Nici nu încerc. Locuieşti în San Francisco.

— Unde-i Kim?

— Nu ştiu. Se purta cam ciudat atunci când am sunat să-mi iau espressorul. A spus că are nevoie de câteva minute. Când am ajuns aici, plecase.

— Nu este ca şi cum acest cuplu ar fi logodit, îi spun, reîntorcându-mă la subiectul cu Stuart Surrey.

— Tot este greşit. Eşti mult prea bună pentru aşa ceva.

— Dacă ai fi văzut felul în care mă privea, Nate, oftez visător.

— Vrei un răspuns moral, adevărul sau niciunul dintre ele?

Dacă aşteptam un răspuns moral, nu l-aş fi întrebat pe Nate.

— Dacă aş fi crescut într-o familie bogată ca cea a lui Morgan, aş avea o şansă la bărbaţi ca Stuart Surrey, cu accent britanic şi păr ondulat. Oh, Nate, trebuie să-i fi văzut părul!

— Bărbaţii din societatea lui Morgan vor o soţie trofeu. Ea va trebui să fie atentă să nu ajungă una dintre ele. Nate este foarte formal

cu mine. Obişnuiam să ne jucăm de-a flirtul, dar de când l-am privit direct în ochi, mă evită ca pe transportul public.

Nate strânge scara şi o sprijină de perete.

— Acum pot să beau un espresso?

— Doar dacă îl prepari aici ca să pot bea şi eu unul, îi spun, în timp ce descui uşa. Cum de nu pot avea niciodată ce-mi doresc, Nate? De ce mi-a oferit Dumnezeu talentul de a distinge hainele bune de cele rele, dar nu şi bani pentru a le cumpăra? Cât de drept este? Putea foarte bine să mă facă oarbă.

— De ce l-a lăsat El pe Paul să ajungă la închisoare? Sau să naufragieze? Sau să fie bătut?

— Aşa nu mă ajuţi. Dar trebuie să recunosc, mereu mă uimeşte cât de multe ştie Nate despre Biblie şi totuşi neagă că ar fi cartea după care se ghidează viaţa lui.

— Hei, am fost la şcoala de duminică. Există un motiv pentru care nu mai merg.

Privesc în sus spre ochii lui Nate de culoarea alunei şi mi se frânge inima. Aţi cunoscut pe cineva care să fie atât de vertical? Atât de uimitor de politicos şi să fie acolo pentru tine indiferent de ce şi cum? Şi totuşi să-l respingă pe Dumnezeu aşa cum îndepărtează *Off* ţânţarii? Acesta este Nate al meu.

— Sunt sigură că nu trebuie să-l uit aşa pur şi simplu pe Stuart, îi spun, întrebându-mă dacă faptul că eu menţionez numele unui alt bărbat are vreun efect asupra lui.

— Aşa cum erai sigură că o să fii avansată la muncă? Sau că Robert avea să rămână prin preajmă, deşi ţie nu-ţi păsa deloc de el?

— De ce te las în casa mea? întreb eu şi aprind lumina. Casa este un dezastru. Lucrurile mele sunt aruncate peste tot. Masa este dărâmată. Kim? Kim? ţip.

Nate mă trage înapoi.

— Aşteaptă aici.

El intră în cameră şi priveşte în jur. Îl aud cum mută lucrurile şi înjură în bărbie. Când se întoarce, este foarte palid.

— A plecat. Ridică un bilet.

— Cine a plecat? Kim? Ţi-am spus că probabil are vreo întâlnire.

— Lucrurile ei nu mai sunt, Lilly. Dulapul ei este gol.

Alerg frenetic spre masă. Inima îmi bate cu putere şi chiar o simt în gât.

— Cecul. Nate, ajută-mă să găsesc cecul! Scotocesc prin geantă ca să văd dacă l-am luat cu mine.

— Nu cred că este aici. El îmi dă biletul, pe care scrie simplu: „Îmi pare rău. Trebuie să plec de aici. O să găsesc o modalitate de a-ţi plăti".

— Nu ar fi făcut una ca asta. Nu ar fi făcut-o. Dar am un bilet în mână care spune că a făcut-o.

Nate îşi fereşte privirea.

— A împrumutat bani de la mine cu ceva timp în urmă. Câteva mii. Bănuiam că s-ar putea să nu-i mai văd niciodată, dar voiam ca ea să ştie că am încredere în ea.

— Astăzi mi-ai spus că trebuie să-i dau timp, că ea nu e ca mine. *Ceea ce cred că este adevărat, pentru că eu nu aş Jura 20.000 de dolari*.

— Şi nu este, dar nu am crezut niciodată că…

Alunec pe canapea, încă nevenindu-mi a crede că prietena mea ar putea face aşa ceva.

— Cum îi voi explica asta Sarei?

— Va trebui să o suni şi să-i spui să oprească plata ceculuí.

— Dar dacă Kim s-a dus în locul meu la bancă? Dacă cumva îmi face mie o favoare, iar eu sun la poliţie?

— Nu şi-a golit dulapul ca să se ducă la bancă, Lilly. Şi ce rost mai are acest bilet dacă s-a dus în locul tău la bancă?

Îmi cuprind faţa în mâini.

— Nu-mi vine să cred că am putut să fiu atât de proastă încât să las cecul aici. Să nu-l depun la bancă. Mă comport de parcă toate relele mi se întâmplă numai mie, dar uneori chiar nu gândesc. Sara m-a avertizat, iar eu am fost prea mândră ca să o ascult. Nu, dau din cap. Încă nu-mi vine să cred că a făcut una ca asta. Trebuie să existe o explicaţie.

Nate se aşază lângă mine şi mă cuprinde cu braţul.

— Şi eu m-am lăsat dus de nas.

— Ea nu face aşa ceva, Nate. Nu îmi vine să cred că mi-ar face una ca asta.

— Eu cred că a făcut una ca asta, spuse Nate, cercetând apartamentul. Cel puţin nu a luat calculatorul, spuse Nate cu un zâmbet uşor pe buze, iar eu mă opresc şi mă uit la el.

— Las în seama ta să descoperi o rază de soare în orice nor. Atunci îmi dau seama că ochii lui Nate de culoarea alunei nu i-au

părăsit pe ai mei. Mă simt atrasă spre el şi, înainte să-mi dau seama, buzele mele le acoperă pe ale lui. El mă sărută profund şi cu tandreţe. Şi trebuie să spun că-i întorc gestul cu mult prea mult entuziasm.

— Nate! Mă îndepărtez de el. Dar în sufletul meu gândesc: *George Clooney e nimic pe lângă tine*, *scumpule*!

El se îndreaptă repede spre uşă, de parcă ar fi fost altcineva în urmă cu două secunde.

— Îmi pare rău.

— În legătură cu?

— Ascultă, ţi-am luat altceva astăzi. Trebuia să fie o surpriză pentru lansarea oficială a afacerii.

— Care afacere?

— Aşteaptă aici.

Nate iese din apartament, iar inima încă îmi bate cu putere ca vuietul unui cutremur care se apropie. Bărbatul ăsta are un milion de lucruri de oferit unei femei: este sexy, mult prea generos şi lucrează toată noaptea la telefon cu China, dar majoritatea zilelor le are libere. Este ca o păpuşă Ken ambulantă, iar inima mea este neliniştită. *El nu este credincios*. Da, aud iar acea voce, dar în acest moment nu prea sunt deschisă spre ea. *M-am săturat să fiu singură*, *Doamne*! *Mă auzi*?

Nate se întoarce cu o altă cutie enormă, uitând că m-a sărutat ca la sfârşitul unui film cu Cary Grant.

— Nate, ce ai făcut?

— Este o maşină de cusut, spuse el, aşezând cutia enormă pe masa mea înclinată. Transferă desenele din computer şi te ajută să le coşi mai repede.

Îi cad în braţe şi simt cum căldura mă înconjoară. Nu vorbim timp îndelungat, iar mie îmi este teamă să ridic privirea, îmi este teamă că ne vom săruta din nou, iar de data asta nu ne vom mai putea opri să nu explodăm. Dar nu mă retrag. Rămân în braţele lui mult timp, banii lipsă fiind tot atât de îndepărtaţi ca o rachetă care dispare pe cerul dimineţii. Rămâne doar o sămânţă de disperare.

— Te voi ajuta să o instalezi mâine. Nate se îndepărtează.

Eu îl privesc. Ochii mei spun: *Ai de gând să vorbeşti despre asta*?

Îmi dau seama după privirea de căprioară uimită că nici Nate nu este sigur de ce s-a întâmplat.

— Mulţumesc pentru maşina de cusut, spun eu ca o idioată care vorbeşte cu profesorul ei de afaceri. Dar cum se spune: Mulţumesc că

m-ai sărutat ca şi Cary Grant în *Notorious*[23]? Nate ştie ce înseamnă acel sărut pentru mine. Ştie că eu cred că este cel mai bun sărut din istoria filmului, unul care te face să simţi că filmul se va topi în proiector. Cum să-i spun: Mulţumesc că m-ai ajutat să-mi amintesc că nu sunt complet respingătoare pentru specia masculină?

— Sun-o acum pe Sara. Spunând asta, Nate trânteşte uşa, iar eu rămân singură. Mă uit spre masa aruncată într-o parte în toată această harababură. Nu-mi vine să cred că după ce am muncit doi ani alături de Kim, după ce i-am spălat vasele, ea ar face una ca asta. Pare atât de imposibil.

Nate Goddard m-a sărutat.

15

Ridic receptorul, apoi îl pun la loc. Am pierdut 20.000 de dolari în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Dacă asta nu-i va demonstra bunica că mă descurc lamentabil cu finanţele, atunci nu sunt sigură ce altceva o va face. Din păcate, asta o să-i demonstreze Sarei că temerile ei erau corecte. Ea chiar m-a avertizat în privinţa lui Kim. Cum de am putut să fiu atât de proastă să las cecul? E ca şi cum ai lăsa un pliculeţ cu narcotice în faţa unui dependent.

Mă uit prin apartament, la tornada de materiale aruncate pretutindeni, la masa înclinată. Kim trebuie să fi fost ajutată să facă nelegiuirea asta. Nici măcar *ea* nu putea face o asemenea harababură şi mă bucur că nu am nimic de luat. De ce ar lăsa ea totul în dezordine? Ştia unde este cecul. Nu-mi pot imagina cum de a lăsat computerul. Poate ca ofrandă de pace. Observ că espressorul lui Nate a dispărut. El nu a spus nimic despre asta. Dar a dispărut, împreună cu tot ce conţinea dulapul lui Kim şi cu banii mei.

Ridic receptorul şi formez numărul Sarei. Aud cum sună şi apoi vocea Sarei:

— Alo. Alo! spuse ea mai insistent.

— Sara?

— Cine este?

— Sunt Lilly, Sara. Am veşti proaste.

— Ar fi bine să nu aibă legătură cu banii mei. De ce suni atât de târziu? Lina doarme şi nu apreciez faptul că-şi iei asemenea libertăţi cu

---

[23] Notoriu (în limba engleză în original) (n. trad.).

linia mea privată.

Oh, Doamne, de unde voi face rost de atâția bani ca să îi dau înapoi?

— Mă tem că are legătură cu banii tăi. Vocea îmi tremură.

— Nu mai sunt banii mei. Citeşte bine, Lilly. Îmi datorezi 20.000 de dolari, plus dobândă la sfârşitul anului. Indiferent de ce şi cum. Asta era tot?

— Îmi dau seama de asta. Ţi-i voi da înapoi, dar aş vrea să încerci să opreşti plata ceculuı. Te implor.

— Lilly, unde este cecul?

Urăsc din tot sufletul că trebuie să spun asta:

— Cred că s-ar putea să-l fi luat Kim, deşi nu sunt sigură de asta şi nu vreau să o acuz pe nedrept. L-am lăsat în apartamentul meu, aşa că…

— Îmi voi suna contabilul, dar nu-ţi promit nimic. Kim probabil este deja în Mexic cu ce a mai rămas din compania ta. Nu te-am avertizat, Lilly?

— Ai făcut-o, spun ca un copil care se căieşte.

— Crezi că eu vorbesc ca să mă aud vorbind? Ţi-a trecut vreodată prin minte că eu conduc o afacere de succes de ani de zile şi că aş putea şti mai multe decât tine? Poate că am observat anumite lucruri la Kim.

— Îmi pare rău, Sara. Ai dreptate. Este evident că ştii mult mai mult decât mine.

— Tocmai de aceea te-am vrut la finanţe.

Nu mă pot abţine. Auzind asta râd.

— Am pierdut 20.000 de dolari într-o zi. De ce Dumnezeului m-ai fi vrut la finanţe?

— Pentru că eşti din cale afară de cinstită şi este atât de greu să găseşti un angajat căruia să-i încredinţezi registrele contabile. Nu am putut avea încredere în propriul meu soţ, aşa că atunci când ţi-am spus să fii atentă la Kim, nu te-ai gândit că s-ar putea să vorbesc din experienţă?

— Nici măcar nu mi-a trecut prin gând. Locuiesc cu ea de doi ani de zile. Credeam că suntem partenere de afaceri.

— Vezi? Cinstită din cale afară. Inocenţii nu recunosc niciodată cât de dură este cu adevărat lumea. Îţi fac o favoare.

Lilly. Dă-ţi jos ochelarii ăia roz sau vei ajunge să fii mereu cea

care pierde. Oamenii de succes văd lumea aşa cum este ea.

Un alt discurs despre realitate.

Sper că nu voi vedea niciodată lumea prin ochii Sarei, să nu poţi avea încredere în nimeni, iar lumea vrea doar să te distrugă. Adevărul este că, da, Kim m-a furat, dar, în acelaşi timp, Nate mi-a adus o maşină de cusut nou-nouţă şi un computer pentru a-mi crea tiparele. Poţi vedea lumea prin ochii ameţiţi ai Sarei sau poţi vedea raza de soare. Eu aleg raza de soare.

— Te rog, încearcă să opreşti cecul, o implor. Dacă banii au dispărut, au dispărut. Mă voi descurca eu, îi spun, de parcă aş avea vreo idee cum aveam să fac asta.

— Îţi dai seama că asta nu este problema mea, spuse Sara.

— Da. *Dar măcar o dată – bine*, *a doua oară – în viaţa ta*, *fă ceva decent*, *vrei*? Am făcut o greşeală. Oamenii greşesc. *Din fericire*, *Dumnezeul meu este mult mai iertător decât tine*.

— Eu nu fac greşeli. *Ţac*.

Dar o cunosc pe Sara. Va face tot posibilul să oprească cecul. Dacă Sara ştie ceva, atunci ştie cum să deţină controlul. Va controla unde se duc banii ei, cu orice preţ.

Banii s-au dus, iar eu nu am nicio slujbă. Dar am tot ce-mi trebuie în faţa mea pentru a porni o afacere. Trebuie doar să fac rost de ţesături. Uitându-mă prin casă, văd ţesături peste tot şi, deşi din aceste combinaţii aş putea crea o fustă foarte colorată pentru Poppy, mă gândesc că lumea hainelor de lux se poate lipsi de ea.

Frământările acestei zile m-au epuizat şi simt cum pleoapele mi se îngreunează când mă gândesc că trebuie să strâng harababura asta. Cad pe canapea şi privesc fix spre strălucirea portocalie a luminilor stradale de dedesubt. *Nate Goddard m-a sărutat*. *Mă întreb ce a fost asta*.

Mă trezesc în lumina nemiloasă a soarelui care trece prin ferestrele mele aşezate sus, luminând măcelul a ceea ce a mai rămas din cariera mea. Se aude un ciocănit în uşă. Mă uit la ceas şi văd că este nouă şi jumătate dimineaţa. Nouă şi jumătate!

Mă uit prin vizor şi văd un bărbat de la UPS cu un clipboard în mână. Deschid uşa.

— Bună dimineaţa.

— ’Neaţa şi dumneavoastră, domnişoară. Am un pachet pentru Lilly Jacobs.

— Eu sunt.

— Semnaţi aici.

Semnez, iar el îmi dă un pachet enorm de la Bijutierul din San Francisco. Desfac pachetul şi văd că înăuntru sunt metri de mătase chinezească de culoare crem. Sub ea se află altă hârtie creponată şi o altă cutie. Atârn materialul în dulapul meu şi privesc cutia. Este un uscător de păr ionic italienesc nou-nouţ ca cel pe care l-am văzut la sala de gimnastică. De cutie este prins un bilet.

Lilly.

Sper că acest uscător de păr va face ca iernile viitoare să fie mai suportabile pentru părul tău superb şi des, pe care trebuie să încetezi să-l mai îndrepţi. Mătasea este pentru rochia mea de mireasă. Ştiu că vei face ceva incredibil, iar tatăl meu îţi va da orice perlă de cultură sau cristale de care ai avea nevoie. Dar să fie ceva foarte simplu, în regulă?

Cu dragoste.

Morgan.

Nu pot să cred că vrea să-i creez rochia de mireasă înainte de-a vorbi mai întâi cu ea. Scot foehnul argintiu şi strălucitor. *Aleg raza de soare*, gândesc în sinea mea. Îl bag în priză şi-i simt puterea, în timp ce până şi mopul meu gros flutură sub el. Las foehnul deoparte şi încep să fac curat în apartament.

Când termin, tocmai sunt pe punctul de a da cu antiseptic, când mă gândesc la Morgan mergând spre altar cu un miros subtil de dezinfectant cu miros de briză montană în mătasea ei chinezească. Telefonul sună, iar eu răspund, rugându-mă să fie Sara cu vestea cu a recuperat cecul.

— Lilly, sunt Buni.

Oftez.

— Oh, bună Buni.

— Aşa se vorbeşte cu bunica ta?

— Îmi pare rău. Credeam că era altcineva.

— Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Este o poveste lungă, Buni. Ce s-a întâmplat?

— Max a căzut de pe scară de dimineaţă. Are piciorul rupt şi mă întrebam dacă mă poţi ajuta să-l aduc acasă de la spital.

— Cum ai ajuns acolo?

— El a condus cu piciorul rupt. Desigur, încă nu ştiam că este rupt, deşi dacă mă gândesc mai bine, era îndoit destul de ciudat. Sunt

sigură că *el* ştia că este rupt.

— Buni! Stop! La ce spital sunteţi?

— Mercy General.

— Vin imediat. Max are maşină, aşa-i?

— Desigur, cum crezi că am ajuns aici?

Îmi trag blugii pe mine, modelaţi după Sevens, care îmi vin atât de bine. De fapt, chiar par să am forme în ei. În partea de sus pun un tricou din mătase, cu mâneci lungi, pe care l-am făcut din resturi de materiale şi sunt foarte elegantă, îmbrăcămintea pentru spital nu a arătat niciodată atât de bine. Desigur, sunt neliniştită de ce era Max pe scară, dar bănuiesc cine l-a pus să se suie pe scară. Poţi spune, *proces*? Veştile bune? Sunt la pământ din cauza celor 20.000 de dolari şi nu mai am nimic altceva care să mi se ia.

În timp ce ies pe uşă, dau nas în nas cu Nate care era pe cale să ciocănească.

Starea mea de spirit se mai înveseleşte şi mă simt un pic jucăuşă.

— Bună, Nate, spun eu ca o fetişcană. Ai dormit bine?

— Puţin. Am discutat cu China mai toată noaptea, dar voi trage un pui de somn înainte să sun la Londra.

— Ştiu cum te simţi. Eu am vorbit cu San Francisco aseară şi probabil că astăzi o voi suna pe Poppy în Cupertino. Doar că uneori este copleşitor. Să formezi codul cu 408 este epuizant.

— Ascultă, voiam doar să-ţi spun că nu vreau să existe resentimente în legătură cu seara trecută, da? El nu zâmbeşte.

— Poftim?

— Ştii tu. Eram amândoi copleşiţi de emoţiile serii. Eu eram supărat că plecase Kim. Nu voiam să crezi că nu putem rămâne prieteni după ce s-a întâmplat. În regulă?

— În regulă. Desigur. Încerc să râd, dar iese mai mult ca un ţipăt de gâscă. Am avut parte de acest sărut, de acest sărut magic la care chiar am visat, iar astăzi mi se spune că nu a însemnat nimic. Nu a însemnat nimic. Aşa nu înţeleg bărbaţii!…

— George Clooney, iată-mă că vin, corect?

— Nu, nu este aşa. Doar că noi suntem prieteni. Nu vreau să schimb asta. Aş face orice pentru tine, Lilly, dar nu în felul ăsta.

Credeam că deja am schimbat asta, *dar aşa sunt eu*.

— Prieteni. Îi întind mâna. Trebuie să prind autobuzul. Max şi

Buni aşteaptă să-i duc acasă cu maşina.

— Vrei să te duc eu cu maşina?

— Nu, de fapt ai făcut deja destule. Mă priveşte îmbufnat. Cu computerul şi maşina de cusut. Chiar ai făcut destule.

— Corect. El stă în pragul uşii.

— Scuze, încerc să-l ocolesc, dar ne lovim piept în piept. Priveşte în jos spre mine şi pot jura că era pe punctul de a mă săruta din nou, dar îl ocolesc. O să te anunţ dacă aflu ceva de la Sara legat de cec.

— Ar fi minunat.

— Ne vedem mai târziu.

— Hei, Lilly, am luat *A Fish Called Wanda*[24]. Ştiu că este unul dintre preferatele tale.

— Mersi, dar trebui să lucrez. Apreciez totuşi oferta. Încerc să fiu cât se poate de calmă, dar evident că nu mă simt aşa. Mă simt frivolă, folosită şi o proastă de zile mari.

După ce încui uşa (toate cele şapte încuietori de data asta), mă îndrept spre hol. Privind în urmă la Nate, îmi vine să izbucnesc în lacrimi. *Asta primeşte o fată pentru că oferă laptele pe gratis*, aud dojana bunicii.

Dar cred că Nate a avut mereu o parte din inima mea. Iar eu nu am ştiut niciodată. Oh, ştiu argumentele: nu este creştin, nu-mi împărtăşeşte credinţa, nu avem o fundaţie solidă. Ştiu adevărurile, dar spune-le inimii mele. Pentru că după sărutul acela tot ce vreau este să uit cine sunt pentru Iisus şi să fiu cine vreau să fiu pentru Nate Goddard. El îmi face cu mâna şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc la replica din Shakespeare pe care mi-o amintesc: *O*, *despărţire*! *O*, *griji dulci şi amare*!

16

În autobuzul care mă duce la spital sunt doar câţiva oameni ai străzii şi eu. Acum poate vă întrebaţi unde este compasiunea mea creştinească? Nu ar trebui să împart sandvişuri şi haine folosite? Dar aceste întrebări nu sunt relevante, pentru că, desigur, voi nu puteţi simţi acel miros. Şi nu ai voie cu antiseptic în autobuz. Am mai încercat. Nu-mi imaginez că în Calcutta miroase mai bine, dar Maica

---

[24] Un peşte numit Wanda (în limba engleză în original) (n. Trad.).

Tereza a fost o femeie mult mai bună decât mine.

Odată ajunsă în tramvai, lumea arată – ei bine, miroase – un pic mai bine, iar acesta mă lasă chiar în faţa spitalului Mercy General. Îmi pun carnetul de schiţe sub braţ şi mă îndrept spre camera de gardă.

Am folosit timpul petrecut în transportul în comun şi am făcut nişte schiţe care cred că vor merge în colecţia mea. În subconştient, mă gândesc la silueta mlădioasă a lui Morgan şi cum ar arăta cel mai bine într-o rochie de mireasă. Ea poate purta orice stil îşi doreşte, dar eu vreau ca rochia să fie perfectă. Mai mult decât atât, vreau ca mirele să fie perfect, iar la acest aspect cu siguranţă că mai trebuie lucrat.

Intru la urgenţe unde este ca la grădina zoologică, ca ceva ieşit din filmul *Animal House*[25]. Aproape că mă aştept să aud: Bătaie cu mâncare! Este atâta forfotă! Copiii urlă, mamele le dau cu palma la fund, soţii şi soţiile se ceartă, pacienţii ţipă la infirmiere. Este ca într-unul dintre acele filme cu dezastre unde tocmai au anunţat că lumea va fi bombardată în cinci minute şi că mai sunt doar patru locuri rămase în buncăr.

O văd pe Buni stând cam timidă într-un colţ, alături de Max care are un ghips până sus la coapsă.

— Aş fi putut conduce eu, spuse Max când mă vede. Probabil că este mult mai periculos decât să stăm aici ca nişte momeli. Dar, desigur, a trebuit să te aşteptăm odată ce ai plecat.

— Cu plăcere, îi spun. Ce-ţi face piciorul?

— Rupt în trei locuri.

Mă crispez.

— Nu-mi mai spune. Stai să te ajut.

— Pot să mă ridic. Max se împinge cu braţele, ridicându-se de pe scaunul din sala de aşteptare. Priveşte în jos spre mine, enervat că trebuie să fie atât de atent. *Hei*, *ştii ceva*, *nu eu m-am oferit voluntară pentru chestia asta*.

— Unde-i Valeria? îl întreb şi o văd pe Buni scuturând din cap.

Max îşi dă ochii peste cap.

— Să mergem la maşină! Nu vreau să stau prea mult pe piciorul ăsta.

Ne îndreptăm spre maşină, pe care mi-o imaginez ca fiind un

---

[25] Casa animalelor (în limba engleză, în original) (n. trad.).

Pinto sau un Escort sau ceva de acelaşi gust îndoielnic, dar îl văd oprindu-se lângă un Jaguar veritabil, argintiu.

— Asta este maşina ta? *La naiba*! *Meseria de critic TV e bine plătită*.

— Nu eu am ales-o, dacă la asta te gândeşti, mârâie Max, în timp ce încearcă să se aşeze pe bancheta din spate.

— Buni poate sta în spate, Max. Este maşina ta. De ce să nu mă gândesc că tu ai ales-o? Eu am luat autobuzul şi sunt complet responsabilă pentru această alegere.

— Valeria a ales-o, mă informează Buni în timp ce încearcă să se strecoare pe ceea ce se numeşte bancheta din spate. Mâncarea italienească şi mersul pe bancheta din spate a unui Jaguar nu este un amestec prea bun. Într-un final, Max se satură să o vadă chinuindu-se şi nu ştiu cum se bagă cu tot cu ghips în spate.

— Nu mai pronunţa numele acelei femei, spuse Max despre Valeria, coborându-şi ameninţător sprâncenele.

Eu mă aşez pe locul şoferului.

— Să ştii Max că şi celor mai buni li se dau papucii. Bine ai venit în lumea reală. Oricum era prea tânără pentru tine. *Unora dintre noi ni se dau papucii fără să ne dăm seama că aveam o relaţie şi nu-i aşa că te simţi bine*?

— Nu mi s-au dat papucii, izbucneşte el.

Dar în sinea mea gândesc: *Da*, *ţi-a dat papucii şi la ce se aşteaptă bărbaţii atunci când au dublul vârstei ei şi sunt cu un pic mai buni decât un trol*, *iar femeia este un model care prezintă costume de baie*? *Adică*, *spune-mi că-s naivă*, *dar DAH*!

— Cum este şomajul, Lilly? întreabă Buni.

— Eliberator.

Acum Max râde, iar bunica este cea care îşi drege glasul.

Pornesc maşina, iar aceasta toarce ca o pisicuţă. Recunosc, o pisicuţă puternică, la fel ca un leu, dar totuşi o pisicuţă. Mă întreb dacă acum ar fi momentul să-i spun lui Max că nu am mai condus niciodată o maşină care să valoreze o avere. Văzându-i privirea posomorâtă în oglinda retrovizoare, mă gândesc că probabil mai bine nu.

Păstrăm tăcerea pe drumul spre casă. Presupun că Max nu vrea să vorbească despre faptul că a fost părăsit, sau cum s-o numi asta în termeni macho, iar eu nu sunt prea înclinată să vorbesc despre şomaj sau cum am pierdut 20.000 de dolari, aşa că tăcerea este cu siguranţă

de aur. Când ajungem la casa lui din port, este evident că Max are timp să aibă grijă de locuinţă. Nu ştiu de ce nu mi-am dat seama până acum, dar acest loc trebuie să valoreze cel puţin două milioane de dolari datorită locului. Faţada este mult mai mare decât celelalte din cartier, are porţi de fier ornate care duc spre intrare şi plante atent poziţionate cu siguranţă de un designer. Chiar şi zugrăveala este elaborată, ca în epoca victoriană a oraşului.

Din locuinţa sa are o privelişte superbă asupra golfului, deşi ţine jaluzelele dinspre golf trase ca să vadă mai bine la televizor. Are şi o bucătărie complet remodelată cu blaturi din granit, dar nu observi niciodată nimic din toate acestea pentru că televizorul este atât de disproporţionat faţă de restul locuinţei. Asta mă face să mă întreb cum de toată lumea din oraş pare să aibă bani, cu excepţia mea. El stă şi se uită la televizor şi câştigă mai mult decât mine! Evident că mult mai mult! Este clar că diploma mea în finanţe se traduce printr-un eşec total când priveşti înjur la succesul din zona golfului.

Buni vorbeşte prima atunci când ajungem la aleea micuţă.

— Merg înăuntru să pregătesc nişte supă. Tu asigură-te că Max se instalează comod, Lilly. Vin şi eu sus imediat.

Eu şi Max ne încruntăm unul la celălalt.

— Desigur, Buni.

Recunoscătoare că maşina este încă întreagă, ocolesc spre locul pasagerului pentru a-l scoate pe Max şi să-l salvez de la a mai sta strivit pe bancheta din spate. Ai încercat vreodată să scoţi primul castravete murat din borcan? Hm, da, cam aşa este.

De data asta Max acceptă ajutorul meu, pentru că Jaguarul are o caroserie foarte joasă, iar cu un picior întins pe care trebuie să-l manevrezi este mai mult decât suficient. Îşi pune braţele în jurul gâtului meu, iar eu îl ajut să se ridice în picioare. Se sprijină de mine, iar eu îi dau cârjele.

— Poftim. Valeria ar putea face aşa ceva?

— Ea are centura neagră la karate.

— Vrei să încetezi? Este o fetişcană, spun eu furioasă. Ştii ce se întâmplă cu astfel de fete? Ajung la treizeci de ani, se maturizează şi se gândesc: *Ce caut eu cu tipul ăsta bătrân*? I s-a întâmplat lui Rod Stewart, cu siguranţă că ţi se poate întâmpla şi ţie.

— Nu era prietena mea.

— Nu am spus nicicând că era. Dar, de obicei, când o femeie

petrece timpul cu tine, se uită la televizor şi-ţi pregăteşte cina, este în general prietena ta. Doar dacă nu cumva se întâmplă să fie Buni a mea.

— Valeria a fost sponsorizată de tatăl meu ca să vină în America şi să lucreze într-unul dintre hoteluri. Tatăl meu este evreu rus. Încearcă să facă multe pentru bătrâna sa patrie.

Ca de exemplu să-i aducă fiului său femei care arată superb?

— Nu e nevoie să mai spui nimic, îi zic, rugându-mă în tăcere că el o va face. Aşteaptă un minut. Ce vrei să spui cu hotelurile tatălui tău? *Accentuare pe plural*.

— Ea a aflat cine sunt şi a încercat să ajungă la căsătorie. Eu nu m-am lăsat prins, dar am ajuns să pic oricum de prost. Poate că a ştiut tot timpul. Nu ştiu. Buni a ta şi-a dat seama de asta.

— Cine eşti tu? îl întreb în timp ce se sprijină de mine pe alee. Ochii lui sunt atât de expresivi. Par a vorbi fără nicio urmă de zâmbet pe chipul său.

Este evident că nu vrea să vorbească.

— Sunt critic de televiziune.

Cumva, nu cred deloc că asta este tot, dar mă gândesc că o pot întreba mai târziu pe Buni ce vrea să însemne asta. Tatăl lui are hoteluri? *Mare scofală*! Dacă este moştenitor, este asta o crimă? Eu aş ţipa asta de pe acoperişuri şi mi-aş aştepta pomana lunară!

Să urci pe scările acoperite cu plăci este şi aşa destul de greu şi, de mai multe ori, am crezut că amândoi ne vom rostogoli până jos.

Max ajunge la uşă şi o deschide fără să o descuie.

— Nu-ţi încui uşa? în San Francisco?

— Încui poarta.

— Lasă-mă să te ajut să te instalezi.

— Ai făcut destul. Vrea să-mi închidă uşa în nas, dar, urmând exemplul bunicii, o împing deschizând-o.

— Nu fi aşa de dificil. Nu ai niciun motiv să urăşti toate femeile din cauza Valeriei. Oricum, ea mai întâi trebuie să mai crească înainte de a o numi femeie din punct de vedere tehnic.

— Nu urăsc toate femeile, nu fi ridicolă. Şi nu mi-a dat papucii. Ţi-am spus.

— Nu mi-ai spus nimic. Tipic masculin.

— Nu ştiu ce aşteptaţi voi, femeile! Vă daţi la noi, bărbaţii, folosindu-vă de şiretlicurile voastre şi, odată ce am muşcat momeala, tăiaţi aţa şi fugiţi cu următorul tip.

— Eu nu fac asta. Niciuna dintre prietenele mele nu face asta. *Fetele* fac asta. Tu te întâlneai cu o fată.

— Bunica ta a plăcut-o o vreme. Şi nu ne întâlneam. Ţi-am tot spus asta.

— Buni place pe oricine cu ambiţie, mai ales dacă o pot transforma în bani lichizi.

— Este o evaluare cam dură a bunicii tale. Max se aşază pe canapeaua de piele.

— E spusă cu dragoste, răspund sincer. Dacă nu aş fi iubit-o, în primul rând că nu aş fi încercat să studiez finanţele. Nu aş avea o diplomă inutilă de la Stanford. Nu cred că a fi bogat îmi curge prin vene pentru că nu-mi prea pasă, înţelegi?

— Toate femeile spun asta.

— Asta cam aşa este. Aş vrea să cumpăr ţesături mai bune pentru hainele mele, să am un loc care să aibă puţin mai mult decât un singur bec pe palier. Dar nu vreau să fac calcule pentru ca să am aşa ceva. Are vreun sens? Sunt capabilă să fac bani, Max. Doar că eu vreau mai mult decât atât.

— ÎI aştepţi pe Făt-Frumos să-ţi îndeplinească visele şi să-ţi pună bani în cont pe viaţă.

Râd cu putere.

— Nu poţi să crezi că eu gândesc *asta* locuind în San Francisco. În caz că nu ai observat, majoritatea bărbaţilor de pe aici nu caută o domnişoară aflată la ananghie.

— Deci vrei să trăieşti aşa pentru totdeauna? într-un apartament deprimant pentru care abia poţi să plăteşti chiria? Ai terminat Stanford. Trebuie să ai puţină ambiţie.

— Nu crezi că-s ambiţioasă? Sunt uluită după ce Nate şi Kim m-au acuzat practic că aş fi nemiloasă.

— Spun doar că înţeleg punctul de vedere al bunicii tale, dar, ca cineva care a refuzat să intre în afacerile familiei, înţeleg mai mult decât crezi.

— Am irosit opt ani, în total, cu şcoala şi munca în acea industrie. Tu ce ai urmat? îl întreb, fiind curioasă să ştiu cum se pregăteşte cineva pentru o viaţă de vizionare profesionistă la televizor.

— Jurnalism.

— Pot să le deschid? îl întreb cocoţată peste obloane.

— Atâta timp cât le închizi tot tu, mormăie Max.

— Ţi-au dat nişte pastile vesele pentru durere? îl întreb. Ai nevoie.

Deschid obloanele şi apare o imagine magică asupra golfului din San Francisco, de un albastru-safir datorită soarelui de după-amiază.

— Oh, Max, spun cu nostalgie. Ai cea mai uimitoare privelişte! Nu aş putea face nimic dacă aş locui aici. Cum de poţi ţine ferestrele astea închise?

— Nu sunt închise tot timpul, Lilly. Doar noaptea. Nu am apucat să le deschid de dimineaţă.

— Buni ştie că tatăl tău are acele hoteluri?

— Da, de ce?

— Sunt doar surprinsă că nu a încercat niciodată să mă cupleze cu tine. Cu siguranţă te place.

— Ai fi vrut să te cupleze? El ridică dintr-o sprânceană.

Hmmm! O întrebare interesantă. Mă gândesc la asta cam o secundă.

— Nu, sunt doar curioasă cum de are un moştenitor autentic în prezenţa ei şi nu i-a dat aşa ceva prin minte. Se pare că nu sunt destul de bună pentru tine.

— Nu am spus niciodată aşa ceva.

— Tu nici măcar nu ai mult păr, Max! Ai fi perfect. Aşa că nu pricep. Cu siguranţă că o s-o întreb pe Buni.

— Vrei să spui că sunt chel? Şi ar trebui să-ţi mulţumesc? spuse întrebător.

— Ei bine, mai bine aş pleca. Închid obloanele. Va fi cam greu să prind autobuzul la ora asta. Urăsc Muni în mijlocul zilei.

Max se ridică.

— Nu mergi cu autobuzul acasă.

— O să fiu bine. Am un pic de Vicks să-mi pun sub nas. Scot borcănaşul din geantă ca să i-l arăt.

— Ia maşina mea până acasă. Oricum eu nu pot să conduc. Max îmi aruncă cheile.

— Max, nu poţi parca un Jaguar nou-nouţ în cartierul meu şi să te aştepţi să-l mai găseşti acolo dimineaţa. Râd gândindu-mă la asta. Sunt obişnuită cu Muni. Tu o să fii bine? Mă aşez alături de el pe canapea şi deodată el îşi pune piciorul rupt în poala mea.

— Este în regulă. Nu doare aşa de tare. Spuneau că va trebui să fac nişte fizioterapie. Aşa că este bine că îmi câştig existenţa

uitându-mă la televizor.

Mă uit direct în ochii lui.

— Sper că nu te urcaseşi pe scara aia pentru Buni.

Max îşi fereşte privirea.

— Nu.

— Mai bine aş pleca acasă, îi spun, aşteptând ca el să-şi ia piciorul.

— Lilly, ia maşina. N-o să te duci cu autobuzul după ce ai făcut atâta drum până aici!

— Dacă ţi-aş lua maşina, nu ai mai avea-o mâine dimineaţă când va sta pe butuci fără roţi sau sistem stereo. Deja am pierdut 20.000 de dolari azi.

— Poftim? Max râde. Cum ai făcut asta, dacă nu te superi că întreb?

— Colega mea de apartament mi-a furat cecul, pentru că se pare că eu sunt din cale afară de cinstită. Ai nevoie de ceva înainte să plec? îi lovesc uşor piciorul, încercând să-l fac să priceapă.

— O să-ţi dau eu cei 20.000 de dolari.

Eu râd.

— Vorbesc serios.

— De unde ia un critic de televiziune o asemenea sumă? Credeam că nu lucrezi pentru tatăl tău.

— Nu sunt idiot, deşi ştiu că aşa îţi place să mă consideri. Poate că nu sunt excepţional de inteligent când vine vorba de femei, dar am punctele mele forte.

Acum îmi dau seama că el este foarte serios.

— Nu, Max, nu aş vrea să te încurc.

— Vorbesc serios, spuse Max. Lilly, vreau să fac asta pentru tine. Am fost şi eu ca tine. În viaţă, trebuie să-ţi urmezi pasiunea, îmi plac imobiliarele, dar nu am avut niciodată o pasiune pentru afacerile hoteliere. Prea multă presiune în ceea ce priveşte locurile ocupate. Ştiai că ai nevoie de un grad de ocupare de 50 la sută în fiecare seară pentru a reuşi? Şi că restaurantul din hol este un sac fără fund?

— Interesant, îi spun, lovindu-i uşor piciorul din nou. Tot nu pot lua banii. Nu pot lua maşina. Mai vrei să-mi dai şi altceva? Pentru că aş putea fi mai receptivă în legătură cu o casă cu privelişte. Ai putea locui jos. Îi fac cu ochiul, dar el nu zâmbeşte deloc. Deodată mă simt foarte vinovată că am acceptat cadourile lui Nate. Se pare că toată lumea

crede că sunt complot proastă, altfel nu ar vrea să aibă grijă de mine în felul ăsta!

— Nu-ţi cer nimic în schimb, spuse Max.

Ei bine, *asta se înţelege de la sine*!

— De ce vrea toată lumea să-mi dea bani? Sunt chiar atât de patetică? M-am băgat singură în încurcătura asta. Nu vreau banii tăi. Vreau să fiu o persoană matură. Este timpul să ies singură din încurcături şi nu să-i las pe alţii să mă salveze. Şi de ce toată lumea din oraşul ăsta are bani, mai puţin eu?

— Poate că îţi este dat să-i iei. Te-ai gândit vreodată la asta? Ştii acea veche poveste cu Dumnezeu care a trimis elicopterul, iar omul s-a înecat pentru că nu s-a urcat în el? Max se foieşte pe canapea până ce ajunge să stea exact în faţa mea. Apropierea lui este caldă şi foarte înspăimântătoare. *Ce-i cu mine*? M-am molipsit de ceva? Vrea şi el să mă sărute şi să se prefacă apoi că nu s-a întâmplat nimic? Să-mi ofere cadouri pentru a-şi calma sufletul torturat? *Mă întreb dacă Vicks are un efect afrodiziac*.

— Uite ce e, îi spun, mişcându-i uşor piciorul şi sărind în sus. Trebuie să mă întorc acasă ca să-mi instalez computerul şi maşina de cusut. Apreciez oferta, Max, dar faptul că ai grijă de Buni este o donaţie mai mult decât suficientă pentru cauza mea.

— Mi-i vei da înapoi. Eşti o bună platnică. Dacă există un singur lucru la Mildred care nu se schimbă deloc, acesta este cinstea ei constantă şi văd această trăsătură de caracter şi la tine.

— Doar nu vrei să spui că sunt ca Buni?

— Mai mult decât îţi dai seama.

— Dacă ai nevoie de ceva îţi las numărul meu ca să-l ai la îndemână. Mă aplec spre un carneţel de lângă telefon şi-mi scriu numărul cu creionul meu de cărbune. O să-mi iau un mobil astăzi, aşa că o să te sun de pe noul număr imediat ce-l iau. Te rog, nu o lăsa pe Buni să te pună la treabă. Odihneşte-te!

— Lilly, nu pleca încă. Trebuie să-ţi spun ceva. Vino şi stai jos. El loveşte cu mâna locul de pe care tocmai m-am ridicat.

Solemnitatea de pe chipul lui mă face să-mi înfrânez dorinţa de a ieşi pe uşă.

— Trebuie să ştii că nu-ţi voi accepta banii. Eu şi Buni suntem oameni mândri.

— Nu este vorba de bani. Mă aşez lângă el pe canapea şi trebuie

să recunosc că tonul vocii lui are ceva afectuos. Îmi acoperă mâna cu a lui. Nu am fost la spital pentru piciorul meu. Mi l-am rupt acum două zile. Bunica ta a condus până la spital, iar eu am jurat că nu mă va mai duce cu maşina niciodată, nicăieri. De aceea te-am sunat pe tine. Trebuia să mă gândesc la altceva, dar voiam doar să o aduc acasă.

— Ce vrei să spui?

— Bunica ta nu e bine. Nu ştiu exact ce este în neregulă, dar o duc cu maşina la spital o dată la trei zile.

Simt că nu mai am aer. E ca şi cum cineva a absorbit tot oxigenul din aer.

— Nu Buni a mea. Ea este puternică mai ceva ca un taur. Mă aud râzând, dar mă opresc imediat ce văd chipul lui Max.

— Nu este, Lilly.

— De ce îmi spui asta? Mă ridic în picioare.

— Pentru că vreau să ştii că bunica ta vrea să te ştie aranjată. Asta-i tot ce-şi doreşte. Ia banii de la mine. Mi-i vei da înapoi. Ştiu că o vei face. O fac pentru ea. Asta te ajută?

— Minţi! Eşti un om crud, Max Schwartz.

El continuă să vorbească, dar nu mai rămân să aud niciun cuvânt. Alerg jos la Buni, nerăbdătoare să o văd aplecată deasupra aragazului, mirosul de supă de pui umplând apartamentul. Lacrimile îmi întunecă privirea atunci când ajung lângă ea care stă aplecată, dar faptul că o văd mă calmează. Ea este acolo, aplecată peste cratiţă.

— Buni? o strig cu ochii încă în lacrimi.

— Lilly, ce s-a întâmplat? Ea lasă polonicul şi se grăbeşte să mă îmbrăţişeze. S-a întâmplat ceva? spune ea în părul meu. Buni a mea poate trece drept cea mai insensibilă persoană pe care o cunosc. Până când ai nevoie cu adevărat de ea. Atunci, adevăratul ei caracter iese la suprafaţă ca soarele într-o zi noroasă.

Îmi dau seama că Buni este bolnavă, ultimul lucru pe care-l pot face este să-i spun că ştiu. Dacă-i spun, va începe să ascundă adevărul. Înghit nodul din gât.

— Max are dureri aşa de mari, Buni.

— Aşa este, dar o să fie bine. Este tânăr şi are o condiţie fizică bună. Desigur, probabil că va fi scos de pe piaţa întâlnirilor o vreme. Ea – şi loveşte bărbia. Deşi, cu banii lui, îmi imaginez că o să aibă parte de destule infirmiere. Ar trebui să te duci să stai cu el.

Asta mă face să râd printre lacrimi.

— O să renunţi vreodată? îi spun, deşi, de fapt, sunt recunoscătoare pentru că ea crede că sunt destul de bună pentru mult iubitul ei Max.

— Este la fel de uşor să te îndrăgosteşti de un bărbat bogat, ca şi de unul sărac.

— Dar chiar nu este aşa, Buni.

— Rămâi la cină?

— Mi-ar plăcea.

— Doar noi fetele. Mă ia de mână. Lasă-mă să-i duc asta lui Max. A trecut ceva vreme de când ai avut timp ultima dată pentru fetişcana asta bătrână.

— Prea multă.

Iau un pumn de prăjiturele făcute în casă şi primesc avertismentul familiar legat de pierderea apetitului. Max nu poate avea dreptate. Probabil că deliră din cauza medicamentelor contra durerilor. *Te rog*, *Doamne*, *nu o lăsa să fie bolnavă*. *Oricât de severă ar fi*, *Buni înseamnă totul pentru mine*.

17

Nu am întrebat-o niciodată pe Buni dacă este adevărat ce a spus Max. Adevărul este că nu pot suporta că aşa ceva să fie adevărat, aşa că nu va fi. Viaţa unui struţ uneori este destul de satisfăcătoare. Totuşi mintea mea nu mă lasă să uit. Nu-mi pot imagina că prin orice încercare ar trece Buni, ea nu îl va speria doar aruncându-i acea privire cu care se uită la mine când este dezamăgită.

Dacă am învăţat ceva astăzi, este faptul că mândria mea trebuie să cedeze locul realităţii sau sărăciei, depinde din ce punct priveşti. A venit timpul să mă maturizez. Timpul să-mi câştig existenţa şi să încetez să trăiesc pentru ceea ce-mi *doresc*. Dacă este adevărată chestia despre sănătatea ei, Buni are nevoie ca eu să fiu acum adultă, iar timpul pentru scuze jalnice a expirat de mult. Am pierdut 20.000 de dolari? O scuză. Face parte din provocare.

Este zece seara când ajung într-un final acasă. După o vizită la un magazin cu stofe îngrozitor de scumpe, a urmat transportul cu numeroase autobuze. Apartamentul este rece şi gol atunci când descui uşa. Chiar dacă eu şi Kim eram complet diferite, trebuie să recunosc că-mi lipseşte prezenţa ei. Oh, aş putea argumenta că momentan îmi lipseşte mai mult cecul, dar chiar îmi lipseşte valoarea ei distractivă. Ce poartă în seara asta? Cum de reuşeşte să le asorteze atât de bine când

nu poate distinge albastrul de verde? Oare Nate chiar o dorea aşa cum pretindea ea? Ultima întrebare mă uimeşte în timp ce pun un pliculeţ de ceai în apă, apoi la microunde.

Ce or fi făcut fetele sărace ca mine înainte să fi apărut cuptorul cu microunde? Nu cred că aş fi putut fi vreodată săracă lipită pământului înainte de era saltelei extensibile şi a microundelor.

Pentru că este atât de târziu, mă gândesc de două ori înainte de a o suna pe Sara şi de a afla o altă ştire senzaţională despre preţioasa sa fiică adormită („bebeluşul" ei de douăzeci şi şapte de ani). Dar Sara nu mi-a spus dacă a oprit cecul şi poate sunt eu optimistă, dar nu-mi pierd speranţa. *Aminteşte-ţi*, *ai ales raza de soare*!

Formez numărul. Telefonul sună şi nu ştiu din ce motiv în urechile mele sună excesiv de tare, ca şi cum liniştea Sarei ar fi distrusă de ucenica ei neajutorată. Trump nu ar suporta o asemenea mizerie.

— Sara Lang. Aud muzică clasică în fundal.

— Sara, îmi pare rău că sun atât de târziu. Sunt din nou eu, Lilly. Mă întrebam dacă…

— Ţi-ai luat un mobil azi, Lilly?

— Nu, de fapt am…

— Nu vreau să-ţi ascult scuzele. Nu te-am rugat să-ţi cumperi un mobil astăzi?

— Da, dar…

— Trebuie să înveţi să respecţi autoritatea. Dacă nu poţi zâmbi investitorilor şi să faci aşa cum spun ei, nu vei reuşi niciodată în această afacere. Încerc să-ţi fac nenumărate favoruri şi simt că mă lovesc cu capul de pereţi. Mai întâi, ţi-am împrumutat 20.000 de dolari, pe care ai reuşit să-i pierzi încă din prima zi. Apoi, încerc să te sun toată ziua şi să-ţi spun că am recuperat banii şi nu pot da de tine? Nu. Nu ţi-am spus că trebuie să fii disponibilă în această afacere?

— Banii sunt încă acolo? bolborosesc eu. Nu-mi mai simt degetele. Sunt atât de încântată. Vreau să dansez şi să cânt, dar stau cuminte, ştiind că momentan Sara nu are nevoie de alte emoţii.

— Kim a încercat să încaseze cecul la unul dintre centre. Are carnetul tău de conducere la ea, în caz că nu ştii. Ai făcut bine că m-ai sunat şi mi-ai spus că cecul lipseşte. Am fost norocoşi că a aşteptat atât ca să încerce să-l încaseze.

— Ea unde era? Poţi să spui că sunt o fraieră, dar îmi fac griji

pentru Kim. Nu are bani şi îmi fac griji pentru ce ar putea face dacă deja a furat 20.000 de dolari. Sincer, nu-i stă deloc în fire să fie aşa.

— Era în Emeryville. *De partea cealaltă a golfului*. Contabilul meu nu va fi disponibil pentru o săptămână şi nu vreau să scriu acest gen de cec fără aprobarea lui, mai ales după ce tu ai făcut lucrurile de mântuială de prima dată. Voi avea banii pentru tine marţea viitoare. Între timp, încă aştept zece ţinute la timp pentru concursul de design. Voi alege cel mai bun model al tău pentru a defila la săptămâna Modei alături de al meu.

— Sara, ai face tu asta?

— Astăzi mă simt foarte jovială. Fostul meu soţ se îndreaptă spre faliment. De fapt, ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta, Lilly.

— Mie?

— Tu eşti cea care mi-a spus să mă asigur că numele lui nu mai este legat de corporaţie şi să lămuresc asta cu el înainte de divorţ. Acea zi a fost costisitoare, dar s-a dovedit că nu este la fel de costisitoare pe cât ar fi putut să fie. Aşa că investesc 40.000 de dolari în compania ta. Eu am nevoie de o amortizare, iar tu sunt sigură că ai nevoie de bani.

— Oh, Dumnezeule, Sara! Promit să nu te dezamăgesc! Iar de data asta, vorbesc serios. Probabil că nu este bine să i te alături Sarei în răzbunarea pe soţul ei, dar tipul trebuia să ştie mai bine ce face când şi-a trădat soţia care îi oferea cecul de salariu. Şi toate astea pentru a se vedea cu o femeie mai tânără decât fiica lui? Oh, da, din această cauză nu simt nicio simpatie pentru el.

Închid telefonul şi sar în sus de bucurie. *Sunt din nou în afaceri – aproape*! Alerg sus pe scări spre apartamentul lui

Nate. Abia aştept să-i spun. Putem instala computerul, iar eu pot cumpăra mâine alte materiale. Va fi nemaipomenit. Bat la uşă.

— Nate, deschide!

El o face, iar pe canapea se află o fată frumoasă brunetă, cu părul lung, bogat şi drept. Are buze pline à la Jennifer Lopez, printre alte calităţi, şi simt cum îmi slăbesc puterile şi cum îmi cad umerii. Nu-mi mai pot simţi membrele.

— Bună, reuşesc să spun. Sunt vecina lui Nate, de jos. Am venit doar să-i spun ceva despre afacerea mea în care a investit, în timp ce-mi bag capul înăuntru, primesc lovitura finală. Se uită *A Fish Called Wanda* oprit la partea mea preferată, iar ea stă cu Charley (câinele cu urechi curgătoare) în poală. Fata asta nu are simţul mirosului? Nici

măcar nu se simte miros de dezinfectant. A găsit femeia perfectă.

— Scuză-mă, Christina. Nate iese pe palier. Afacerea? întreabă el vesel, de parcă nu ar trebui să-mi fac deloc griji în legătură cu Miss Şampon din apartamentul lui.

Ridic din umeri, vântul mi-a zburat de tot din pânze.

— Da, afacerea. Sara îmi împrumută şi mai mulţi bani şi a recuperat cecul. Cine e tipa? încerc să întreb cât mai lejer posibil.

Aş vrea să-i spun despre bunica mea, dar el este neliniştit, evident îngrijorat că a supărat-o pe frumoasa femeie care-l aşteaptă înăuntru. Şi eu mă simt un pic rău. Nu stau lângă telefon aşteptând ca el să mă sune, dar doar ieri m-a sărutat, nu?

— Doar o prietenă. Este extraordinar că s-a rezolvat cu cecul, Lilly. Mă bucur atât de mult pentru tine. A spus asta pe un ton de genul: *Mă gândesc la tine ca la o amică*, *Lilly*. Dar eu aş vrea să-i strig: *Cum ai putut să mă săruţi astfel*?

— Ei bine, distracţie plăcută! O iau înapoi pe palier şi-mi dau seama că ceea ce-mi lipsea cu adevărat la Kim nu era deloc

Kim, ci Nate care era acolo aşteptându-mă. Am nevoie de tot autocontrolul pentru a nu şopti: Dă drumul clanţei şi vino cu mine, Nate. *Dar el nu este genul meu*, îmi reamintesc. Şi este evident că eu nu sunt genul lui. Este aşa greşit.

— Noapte bună, Lilly. Nate îmi face cu mâna.

— Noapte bună. Inima îmi bate cu putere. Probabil că ea are extensii de păr şi capsule pe dinţi, iar atunci când le dai jos este ca o „lebădă" înainte de transformare. *Uită-te la mine*, *Nate*. *Ştii că sunt sută la sută naturală*, *pentru că nimeni nu ar falsifica asta*.

— Te sun mâine, spuse Nate ca o ofertă de pace.

— O să fiu la magazinul de stofe, spun cu mai multă duritate decât plănuisem.

— Este în regulă. Spune-mi doar când pleci ca să pot instala computerul. Nu trebuie să fii şi tu acolo.

Dau din cap în semn că nu.

— Mă descurc. Culoarea de la Dell nu e codificată, iar dacă culoarea nu necesită un expert, nu sunt complet pe dinafară. Pot diferenţia movul de verde. Cobor scările şi dau un pumn în perete. *Nemernicule*!

Antrenament. Poate că asta am fost pentru Nate seara trecută. Un sărut de antrenament, ca să nu o dea în bară cu Miss Şampon!

Cobor apăsat până la apartamentul meu şi-mi dau seama că nu vreau să intru acolo, dar aud telefonul sunând. Dacă este Nate, am să-i spun unde-şi poate conecta computerul!

— Alo?

— Lilly, sunt Morgan.

— Oh, Morgan, am uitat să te sun astăzi. Simt un pic de vinovăţie, dar aceasta este repede îngropată sub gândurile legate de Buni şi Nate. Mulţumesc pentru foehn. Materialul tău pentru rochie este perfect.

— Mersi, asta înseamnă mult dacă-ţi place şi ţie. Vom lucra la model în weekendul acesta, bine?

— Vii la spa? o întreb surprinsă.

— Nu aş lipsi, dar am în vedere o schimbare.

— Sper că una fericită.

— Nu vom merge la Spa Del Mar.

— De ce nu? o întreb, deranjată că micul meu univers este dat peste cap. *Altceva*?

— Nu pot să merg atât de departe de San Francisco. Aşa că ştiu un loc liniştit în Napa Valley. Mă gândeam că trebuie să facem o îmbunătăţire. Avem aproape treizeci de ani. Ne putem permite un spa mai bun. Ea tace timp un minut. Oh, nu am vrut să spun…

— Morgan, treci peste asta. Deja m-am obişnuit cu faptul că sunt singura persoană fără bani din zona golfului din San Francisco. Ştii câte persoane mi-au oferit astăzi 20.000 de dolari? Ce mai e şi asta? Oamenii au 20.000 de dolari stând degeaba.

— Nu are nimic de-a face cu banii, Lilly. Voiam să spun că în curând o să fii măritată şi cine ştie cât de des vom face aceste excursii. Este timpul pentru o îmbunătăţire.

Enervarea mea a dispărut.

— Max spune că Buni a mea nu se simte prea bine, aşa că mă bucur că nu vom fi departe.

— Ce are? întreabă Morgan.

— Nu am avut curaj să o întreb. Nu ştiu sigur care este adevărul, dar dacă o întreb, ştii că nu mi-ar spune dacă ea ar crede că mi-aş face griji. Ştiu că trebuie să fie ceva destul de important, altfel s-ar fi folosit de asta ca prin vinovăţie să-mi iau o slujbă adevărată. Mai ştii când a făcut chestia aia cu guta? *Oh*, *Lilly*, *am gută*. *Sper că vei avea o slujbă până ce mă va doborî de tot*. Am crezut că guta era mai rea decât

cancerul până când m-am apucat de lucru şi am căutat pe Google!

— Va trebui să o întrebi ce este în neregulă.

— Iar tu trebuie să-i spui tatălui tău că meriţi mai mult decât să fii un manechin pentru diamante, dar amândouă avem probleme cu graniţele, Morgan. De aceea mergem la spa, ca să ne putem plânge şi să ne compătimim legat de cât de incapabile suntem.

— *Touché*. Ai de gând să faci şi rochiile pentru tine şi Poppy, nu-i aşa?

— O s-o îmbrac pe Poppy? Oh, frate, dă-i drumul! O să-i spun că am nevoie de o fustă vaporoasă pentru dimensiuni, iar apoi o s-o fac bucăţele pentru plăcerea mea personală. Îmi imaginez o Nicole Kidman înainte şi după, de la o anorexică cu părul vâlvoi la o regină încântătoare.

— Apropo, am auzit că l-ai cam impresionat pe Stuart Surrey la biserica mea şi nici măcar nu voi comenta de ce tu şi Poppy eraţi acolo. Sunt sigură că vă vedeaţi de treburile voastre.

Pentru moment, gândurile legate de Nate şi Miss Extensii de Păr rămân în urmă.

— Cine ţi-a spus asta? Stuart a vorbit despre mine? Sunt un pic ameţită. Tipul m-a ţinut minte!

— Am sursele mele. Mereu ţi-au căzut cu tronc genul ăsta de tipi. Trebuia să ştiu. Sincer, Lilly, englezii sunt atât de lipicioşi. Pe placul tău. Chicoteşte.

Chicotesc şi eu gândindu-mă la asta.

— Să-ţi reamintesc că cei care-mi cad mie cu tronc nu sunt membri în Asociaţia pensionarilor şi nici nu pot cere reducere la meniul pentru seniori de la Denny's?

— Nu, tu doar cazi pradă genului cu accent îngâmfat.

— Nu părea îngâmfat.

— Se întâlneşte cu Caitlyn Kapsan. Ai cunoscut-o? Presupun că ai făcut-o, pentru că nu-l prea lasă să-i scape de sub privirea de un albastru fals. A încercat să-l aducă la magazinul tatălui meu de un milion de ori, dar el nu muşcă niciodată momeala. Oricum sunt sigură că nu şi-ar permite. Dacă va reuşi să-l care după ea undeva, va fi la magazinul de bijuterii de la mall unde se cumpără pe credit sau cu banii ei. Ascultă la mine.

— De ce se întâlneşte cu ea? întreb visătoare, ignorând evaluarea situaţiei lui financiare, amintindu-mi doar privirea lui

incandescentă și cât de puțin mă gândeam pe atunci la Nate.

— Lilly, ai cele mai ciudate gusturi când vine vorba de bărbați. Sincer. Stuart Surrey este cu siguranță cel mai înfumurat tip pe care l-am întâlnit vreodată și crede-mă că am cunoscut egoiști de toate naționalitățile în afacerea tatălui meu. Vrea să urce pe scara socială, altfel nu l-ar interesa deloc Caitlyn. Dar faci cum vrei, iar eu voi fi acolo să adun bucățelele.

— Serios acum, este un bun predicator al Bibliei și…

— Sunt mulți propovăduitori ai Bibliei care predică bine, dar nu trăiesc conform ei. Pricepi mesajul?

— Foarte clar. Oricum, Nate a spus că este interzis pentru că are prietenă.

— Nate, vecinul tău? Mi-a plăcut mereu de el.

— Vrei să-ți fac lipeala? Se pare că a devenit peste noapte George Clooney. Cred că are liber pe la zece.

— Ești supărată, Lilly?

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Ascultă, Morgan, trebuie să-ți cer o favoare. Știi că nu te-aș ruga dacă nu aș fi disperată, dar cu siguranță sunt disperată.

— Dă-i drumul.

— Am nevoie să împrumut niște bani pentru materiale. Doar până va veni noul cec și…

— Care nou cec?

— Kim, colega mea de apartament, a cam fugit cu banii mei pentru început, dar nu a scăpat cu ei. Cecul o să fie în curând înlocuit. Dar acum, am timp și îndemânare, dar nu am materiale.

— Nu-mi vine să cred! A locuit cu tine doi ani de zile!

— Da, dar lucrurile nu au mai fost la fel odată ce Jen s-a mutat și ne-a lăsat singure. Eram ca uleiul și apa încercând să ne amestecăm. Ea era o neglijentă și nu a înțeles niciodată nevoia mea de curățenie și nici antisepticul.

— Asta pentru că fetișul tău cu antiseptic este ciudat. O să-ți trimit banii mâine. O să sun și o să-mi pun cartea de credit la dispoziție la depozitul de stofe care-ți place atât de mult. De acolo mi-am cumpărat mătasea.

Aș putea să mă simt mai mizerabil de atât?

— Mulțumesc, Morgan. Încep să-i spun cum îi voi da banii înapoi, dar îmi imaginez că asta deja s-a cam învechit.

— Ascultă-mă, motivul pentru care te-am sunat este că nunta este programată de duminică într-o lună. Este *top secret*. Tatăl meu le dă de înţeles tuturor că este o seară de vânzări pentru clienţi speciali. Când or să vină se vor aşeza în linişte, iar nunta va începe.

— Trei rochii de seară cusute în mai puţin de o lună? Adică, nu ar fi o problemă dacă nu ar fi pentru noi. Vreau să fie perfecte, Morgan.

La Sara Lang e nevoie de patru sute de ore de muncă pentru a face o rochie de lux. În general se fac trei probe şi se acordă o atenţie deosebită la detalii. Poţi spune că rochia este mai mult o piesă de arhitectură sau de artă rafinată decât o haină. Nu vreau nimic mai prejos pentru Morgan, dar evident, nu mă voi putea încadra în timpul ei limită.

— Trei rochii, plus fetele cu flori. De aceea plecăm departe pentru weekend, Lilly.

Weekend?

— Ştii că am tot evitat acest subiect, Morgan, dar trebuie să-ţi spun că-mi fac griji în legătură cu acest mire. Tipul ăsta este prea bătrân pentru tine şi parcă ai ieşi cu tatăl tău. Sincer, te face să arăţi ca şi cum nu ai fi în toate minţile…

Ţac.

Mi-a închis!

Mă ridic şi ating cu degetul mătasea chinezească scumpă din dulap. Dacă Morgan crede că nu o cunosc destul de bine încât să comentez despre logodnicul ei, este pe cale să afle adevărul. În plus, se înşală în privinţa lui Stuart. Englezii sunt superbi. Nimeni nu se uită la altă femeie în acel fel atunci când au gânduri serioase în legătură cu altcineva. Stuart nu este atât de prins de ea. Hei, exact la fel ca toţi prietenii mei! Poate că eu şi Caitlyn ar trebui să stăm de vorbă. Închid ochii şi încerc să-mi amintesc cum m-am simţit când Stuart s-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost singura femeie din încăpere. Asta mă face să uit că Nate este sus în apartamentul lui cu altă femeie.

Ştiu ce ar trebui să gândesc. Nate nu este creştin. Nu este o opţiune. Ştiu toate astea, dar nu mă pot abţine să nu simt că poate Nate a fost ultima mea şansă de a avea un soţ, iar Dumnezeu a uitat de tot de mine.

18

Am sunat-o mai întâi pe Buni înainte de a pleca, dar nici ea, nici Max nu erau acasă. Ăştia doi parcă ar avea propria lor lume ascunsă! Şi

cu siguranţă că au parte de o viaţă socială mai activă decât am eu. Încerc să-mi scot din minte că ar putea fi la spital.

Am cheltuit 7.000 de dolari în această dimineaţă pe materiale. Aceasta este vestea rea. Vestea cea bună este că sunt complet pregătită pentru nunta lui Morgan şi pentru concursul din *Vogue*. Fac rochii asortate pentru nuntă care vor fi complementare, dar nu ca într-un catalog prost JCP – enney. Mă deranjează întotdeauna atunci când miresele îşi aleg rochia fără să se gândească la silueta prietenelor lor. Ştiu că nu trebuie să te gândeşti la multe, având în vedere silueta fabuloasă a lui Poppy, dar a mea cere un pic de creativitate. În regulă, şi de nişte umplutură strategic poziţionată.

Şi încă ceva: ştii cum e atunci când îţi imaginezi o siluetă băţ a unei domnişoare de onoare stând alături de o tipă grăsuţă, amândouă purtând haine din satin aderent, care atârnă aiurea pe corp? Cu siguranţă că asta îţi mută privirea de la mireasă pentru că oamenii nu se pot abţine să nu se gândească: *Oh*, *fata aia nu ar trebui să poarte o astfel de rochie*. *La ce se gândea*? Ca şi cum ar fi vina domnişoarei de onoare că a fost vârâtă ca un cârnat italienesc într-un înveliş de satin, sau că domnişoara de onoare slăbănoagă chiar şi-a *ales* un corset cu tăietură adâncă, cu push-up fără să aibă nimic de ridicat! (Cea mai urâtă amintire pe care o am de la nunta unei verişoare planează încă asupra mea. Când dansam cu partenerul care mersese cu mine spre altar, sutienul apretat, croit în rochie s-a încreţit. Aşa că m-am retras ca să mă uit, iar forma mea concavă a apărut acolo unde ar fi trebuit să fie sânii mei. Atât de umilitor!) Nu şi de data asta. Acum controlez universul modei, iar când voi coase umplutura, scumpo, va sta acolo unde trebuie să stea.

Rochia lui Poppy va fi dintr-o mătase chinezească, liniştitoare (adică nu strălucitoare şi/sau de prost-gust), de un verde-smarald pentru a se juca cu părul ei roşcat şi pentru a se asorta cu rochia lui Morgan prin intermediul ţesăturii. A mea va fi o nuanţă subtilă de verde, coral şi fildeş pentru ca rochia lui Morgan să unească cele trei rochii. Acum, tot ce avem nevoie este mirele potrivit şi am terminat.

Ştiu că unele femei visează la Făt-Frumos, dar, pentru mine, acest vis pare atât de îndepărtat! Visul meu este să creez rochia prinţesei. Oricum, Făt-Frumos probabil că nu-şi strânge nici lenjeria.

Că tot vorbeam despre Făt *nu* Frumos. Când ajung acasă, observ că Nate mi-a instalat computerul, iar noua mea maşină de cusut se află

chiar lângă el. Este ca şi cum ar fi trecut spiriduşii Crăciunului, dar au plecat de mult, iar singura dovadă este fapta sa bună şi un strat proaspăt de antiseptic. Mica mea masă patetică se înclină într-o parte din cauza greutăţii noului echipament, iar eu îmi dau seama că, în afară de un telefon mobil, mai am nevoie şi de o masă adevărată de lucru chiar astăzi.

Îmi setez computerul cu acces ieftin la Internet. *Ah*, *Lilly*, *bine ai venit în secolul douăzeci şi unu şi alături de acest nou concept*: *e-mail*. Caut şi cumpăr câteva mese mai mici de la IKEA pentru a le uni şi găsesc cea mai bună ofertă de mobil pentru mine. Chiar există un site care face asta pentru tine. Tehnologia este cel mai bun prieten al meu.

Totuşi, aceasta este problema cu cumpărăturile online: există mereu nevoia de îmbunătăţire care pare absolut necesară şi care să nu coste chiar atât de mult. Asta pare atât de important în timp ce navighez pe net. Adică, un telefon care face poze m-ar ajuta mult atunci când fac cumpărături la Bloomingdale pentru a-mi amintit ce pune la cale concurenţa. Dar stai un pic! Apare o altă alternativă: un Blackberry chiar m-ar face să fiu organizată şi să fiu contactată atât pe Internet, cât şi pe telefon. Sarei i-ar plăcea asta! Dar se întrevede realitatea datoriei, aşa că aleg cea mai ieftină opţiune. Fără cameră foto, fără Blackberry, doar un pic mai avansat faţă de tehnologia cu rotiţă a telefonului clasic. Îl voi lua din Market Street în seara asta, după şase, programat şi gata pentru a fi inaugurat.

Telefonul sună, iar eu răspund cu cea mai bună voce pentru afaceri:

— Lilly Jacobs Design, Lilly la telefon. Cu ce vă pot împodobi dorinţele vestimentare? *în regulă*, *ultima parte – este un pic cam exagerată*. *Cu siguranţă că mai trebuie lucrată*.

— Lilly?

Hmm! O voce masculină. Cu accent englezesc. *Ţine-mă să nu cad*!

— Da? spun cât pot de calm, în timp ce-mi strâng pumnul şi sar în sus şi-n jos, încercând să nu respir prea greu din cauza efortului.

— Sunt Stuart Surrey. Ne-am întâlnit la slujba de la biserică seara trecută.

— Corect. *Corect*? *Pot avea un pic de personalitate*? îmi reamintesc să nu pălăvrăgesc ca o maimuţă, aşa că mi-am redus şansele de a mă face complet de râs. *Lipsa de personalitate este cu siguranţă o părere mai bună decât prea mult*.

Stuart continuă cu acel accent baritonal divin:

— De vineri într-o săptămână vom avea o seară a celibatarilor la biserica cea mare din peninsulă. Voiam să-ţi faci loc în agendă pentru asta.

Oare agenda mea socială poate fi mai liberă de atât? *Pentru că dacă ar fi avut o gaură mai mare*, *cred că ar fi fost o gaură neagră şi m-ar atrage pentru eternitate*.

— Chiar aşa? Vrei să vin şi eu? Calmează-te. *Probabil vrea ca tu să aduci chiflele*.

— Sper că nu te deranjează că te-am sunat, Lilly.

— Să mă deranjeze?

— Îmi dau şi eu importanţă, spune Stuart ca prin vis. Vrei să vii – cu mine?

Dacă am aflat ceva din sărutul lui Nate, este că nu trebuie să joc cu cărţile la vedere.

— De fapt, mi-ar plăcea să merg la întâlnire. *O vei aduce şi pe prietena ta îmbrăcată de la Chloe*? Dar mă tem, Stuart, că în prezent nu am maşină. *În regulă*, *fără maşină pentru totdeauna*, *dacă nu pun afacerea pe roate*!

— Aş fi foarte fericit să vin să te iau. Dacă nu te deranjează asta. Ştiu că abia ne-am cunoscut.

Tac pentru a lăsa accentul să mă cuprindă.

— Morgan te cunoaşte, iar eu voi lua amprentele de pe uşă, glumesc eu. Cam prost. Cred că ar fi drăguţ, mulţumesc. Avertismentul lui Morgan îmi sună în minte pentru, oh, cam o secundă, iar apoi puterea accentului preia controlul. Fii atent, Nate!

— Ai fi atât de amabilă să-mi trimiţi pe e-mail cum să ajung acasă la tine?

E-mail. Sigur că acum pot trimite e-mail! *Desigur*, *poţi spune asta din nou*, *ca să mai pot saliva încă puţin*?

— Cu siguranţă. *Cu siguranţă*? Parcă sunt în *Three Stooges*. Care este adresa ta de e-mail? Şi poţi să-mi spui cât de formal trebuie să mă îmbrac pentru această ocazie? Ce crezi că ar purta Caitlyn? *Oooh*, *asta cu siguranţă a fost subtil*. *Şi pisicesc*. *Mi-au*! *Rea*, *rea*, *Lilly*.

— Caitlyn nu va veni cu noi. Am hotărât să luăm o pauză, iar în acea seară va lucra la o strângere de fonduri. A sugerat ca eu să-mi fac alte aranjamente.

Acum, poate că sunt naivă când vine vorba de bărbaţi, dar le

cunosc pe femei. Şi ştiu că dacă Caitlyn i-a sugerat să facă alte aranjamente, cu siguranţă că nu sugera aranjamente feminine. Dacă eu şi Caitlyn, regina gheţii, avem ceva în comun, este că nu lăsăm bărbaţii superbi să iasă cu alte femei decât dacă am terminat cu ei. Şi, chiar şi atunci, vrem ca ei să sufere un pic, nu-i aşa?

— Îmi pare foarte rău pentru Caitlyn. Şi chiar reuşesc să par că aşa este.

— În caz că te întrebai, Lilly, ţi-am luat numele şi numărul de telefon din registrul bisericii seara trecută. Sper că nu te deranjează.

— Nu mă deranjează. *Vrei să ştii şi ce grupă de sânge am*?

— Deci, ne vedem săptămâna viitoare la biserică, iar dacă nu, atunci vineri.

— Grozav. *Grozav*? *câţi ani am*, *doisprezece*? Abia aştept, încerc să salvez momentul şi să nu mă comport de parcă tocmai am terminat de văzut *Sabrina*, *the Teenace Witch*[26].

Închid şi hotărăsc că sunt chiar elocventă la telefon – ei bine, poate că nu ca asistentul meu administrativ, ci legat de restul conversaţiei. Nu am spus prea multe. Mi-am ştiut numele. Asta este mereu un lucru bun. Dar, desigur, aşa stă treaba în lumea întâlnirilor. La un moment dat, va trebui să stai faţă în faţă cu tipul respectiv. Chiar şi la întâlnirile de pe Internet, ziua socotelii vine într-un final. *Ce se va întâmpla când voi sta faţă în faţă cu el şi va trebui să vorbesc coerent*? *Un cuvânt cu acel accent şi sunt sigură că mă va da gata*.

Cineva bate la uşă şi mă pregătesc să mă prefac faţă de Nate. Va fi ca şi cum nu l-am sărutat niciodată, la cererea lui. *Asta da confortabil*. Oricum, după ce a sunat Stuart, sunt un pic mai pregătită pentru asta. Vreau să spun că adevărul este că am venit acasă entuziasmată după ce l-am întâlnit pe Stuart. Probabil că era sărutul pentru Stuart pe care i l-am dat din greşeală lui Nate, pentru că eram atât de prinsă de acel moment.

Îi voi mulţumi pentru că a instalat computerul şi-i voi arăta materialele pe care le-am cumpărat. Vom reveni la normal, îi voi spune că superbitatea englezească a sunat şi Miss Reclamă la Şampon îl poate face foarte fericit pe Nate Goddard. *După ce va scuipa un ghem de păr*.

Îmi îndrept umerii şi deschid uşa pentru a o vedea pe fosta mea

---

[26] Sabrina, vrăjitoarea adolescentă (n. trad.).

colegă de apartament, Kim. Simt cum umerii mi se înmoaie. Arată ca naiba. Părul ei este lipit într-o parte a capului, hainele îi sunt în dezordine şi cară o faţă de pernă plină cu numai Dumnezeu ştie ce. Nu este deloc machiată, pielea ei tatuată şi înţepată este pământie şi are o nuanţă distinctă de galben în privire.

— Kim? îi spun, un pic nesigură cum ar trebui să întâmpin pe cineva care tocmai mi-a furat 20.000 de dolari şi jumătate din chiria pe luna asta când a dispărut.

— Uite ce e, ştiu că ce am făcut a fost nasol, dar am nevoie de ajutorul tău.

— Doar nu vrei să stai *aici*?

— Ba da. Sunt nevoită, Lilly, spuse ea printre lacrimi şi spune-mi că sunt o fraieră, dar nu-i pot suporta lacrimile. Dacă Kim ar fi ţipat la mine, aş fi bine şi puternică, dar lacrimile ei mă afectează pentru că ea nu este din fire o plângăcioasă.

Totuşi, *mai întâi*, *am câteva întrebări*.

— Kim, tu ai vrea să adormi noaptea lângă cineva care ţi-a furat tot ce aveai?

— Te rog, mă imploră ea. Am umblat pe străzi şi sunt obosită şi flămândă. Aveai dreptate în legătură cu tipul ăla. Îmi pare rău, dar m-am temut de ce ar putea face. Gând a văzut acel cec pe masă – ştii că l-ai lăsat la vedere – ceva s-a rupt în el. Kim continuă să se uite peste umăr şi nu ştiu dacă o face pentru binele meu sau face parte din această poveste spusă printre suspine.

— Doar nu l-ai adus aici?

— Nu, l-am lăsat în Berkeley. Era un toxicoman, Lilly. El ţi-a furat cecul. Eu nu am făcut prea multe să-l opresc, dar eram depăşită de situaţie.

— Lasă-mă să spun asta: Am avut dreptate?

— Ai avut dreptate, bine? Am vrut doar să-i dau ceva ca să nu mai fie atât de furios. Am crezut că îi vor da un fel de avans din cec şi m-am gândit că Sara va fi acoperită. Ştiam că nu vor încasa întreaga sumă.

— Mi-ai luat carnetul de conducere. Aşa că este evident că te-ai gândit ceva la asta.

— Asta a fost ideea lui, spuse Kim şi-mi dau seama că această conversaţie o epuizează de tot. Eu nu m-aş fi gândit la vreun act al tău. Ştii asta. Fruntea lui Kim e plină de sudoare, iar paloarea ei pare să se

accentueze în faţa ochilor mei.

— De ce naiba aş avea încredere în tine? îmi fixez privirea intens asupra ei, încercând să-mi dau seama dacă mă minte.

— Nu-mi vine niciun motiv în minte, dar nu vreau să mă întorc acolo. Crezi că Nate mă va lăsa să stau la el? Kim începe să se îndepărteze de uşă.

— Nu am nici cea mai mică idee, dar Nate pare foarte ocupat în ultima vreme. Eu ce aş fi făcut dacă ai fi scos banii? Nu aş fi putut plăti chiria. Nu am o slujbă şi ştii că numele meu este trecut în contractul de închiriere de aici. Ştiai asta când m-ai lăsat baltă. Ai crezut că Sara ar trece cu vederea o datorie de 20.000 de dolari?

— Ţi-am spus că nu am crezut că vor încasa cecul. Suntem prietene de mult timp, Lilly. Am judecat prost, bine? Doi ani şi o decizie cu adevărat nasoală. Asta nu pare atât de cumplit, nu-i aşa?

Oftez cu putere. Mai ales pentru că ştiu că o voi ierta. Nu suport să o văd în halul ăsta.

— Nu am vrut să dau greş din nou, Lilly, iar tu nu mă ascultai. Exact ca Sara. Tu mergeai cu toată puterea înainte, făcând ceea ce voiai să faci. Dacă rămâneam, m-ai fi călcat în picioare ca să faci rost de ceea ce ai nevoie pentru ca bunica ta să te aprobe, îmi pare rău că Buni a ta nu te susţine, dar nu este problema mea.

Îmi cam pierd din compasiune în timp ce vorbeşte.

— Tu chiar încerci să arunci asta asupra mea?

— Nu, nu fac asta. Te rog, Lilly, lasă-mă să intru. Ştii că nu m-aş fi întors aici dacă aş fi avut unde să mă duc. Îmi pare rău.

Deschid uşa un pic mai mult, ştiind că probabil voi regreta această decizie.

— O singură noapte. Şi mergem la cumpărături la şase. Tu vii cu mine, pentru că nu am de gând să te las singură aici cu computerul şi maşina mea de cusut.

— Nu ţi-aş fura aceste lucruri. Am luat doar banii pentru că el avea nevoie de o doză. Dacă voiam să fur lucrurile alea, le-aş fi luat de prima dată.

— Asta nu prea mă linişteşte, înţelegi?

— Doar spune-mi cum pot începe să mă revanşez faţă de tine. Nu am unde să mă duc. Ştii că nu-mi stă în fire să fac asta.

— Mai întâi, îmi vreau actul înapoi. Ţin palma întinsă, iar ea scotoceşte ascultătoare prin buzunar şi-mi dă carnetul de conducere

din California. Apoi vreau să te duci sus şi să-i laşi ceva important lui Nate. Drept garanţie.

— Ca de exemplu? Nu crezi că dacă aş avea ceva nu aş mai fi aici?

— Medalionul de la mama ta. Privesc spre singurul lucru de valoare care-i este foarte drag. O camee de fildeş care nu poate fi mai deplasată pe pielea ei tatuată, dar o poartă mereu pe un şnur negru. Nu am văzut-o niciodată dând-o jos.

Ea scutură din cap.

— Nu, te rog, Lilly.

— Nate are un seif, Kim. Sau o pui acolo, sau nu rămâi. Poţi sta în Theater District, cum fac şi ceilalţi oameni fără adăpost.

Ea oftează şi se întoarce, trăgându-şi părul de pe ceafă.

— Nu, o s-o las. Am nevoie să ai din nou încredere în mine, dar sunt sigură că îmi vei cere şi primul născut.

— Nu, doar o şuviţă din părul lui. Mă strâmb spre ea şi mă întorc să-mi termin schiţele, simţind presiunea rochiei de mireasă cum îmi atârnă deasupra capului. Fără cele patru sute de ore de muncă de care am nevoie, va trebui să fie foarte simplu.

La naiba cu asta! Arunc caietul cu schiţe deoparte. *Unde mi-a fost mintea când am trimis-o pe Kim singură sus*? Ca şi cum îi va preda cea mai de preţ posesie fără ca eu să urmăresc tranzacţia.

Alerg sus pe scări şi o văd pe Kim în pragul uşii lui Nate. Ea – şi târşâie picioarele în timp ce el ţipă la ea.

— Lilly a avut încredere în tine, Kim. Ar fi trebuit să-i fi văzut faţa când şi-a dat seama că ai dispărut. Nu-i venea să creadă!

— Nu am mai vrut să fac parte din lumea modei, Nate. Nu ştii cum e să nu poţi distinge culorile într-un grup care are nevoie de culoarea perfectă. Este ca şi cum eram conştientă de handicapul meu în fiecare clipă a zilei. Tipul ăsta mi-a oferit un bilet de plecare din California. Cel puţin, asta credeam.

— N-o să mă faci pe mine să cred asta. Ai avut de ales. Lilly nu te-a lăsat niciodată fără posibilitatea de a alege. Credea că ai nevoie de o slujbă, aşa că a creat una pentru tine. Şi tu cum o răsplăteşti?

— Uite ce e, nu am venit aici ca să fiu judecată.

— Dar de ce ai venit aici? izbucneşte Nate.

— Lilly spune că trebuie să las ceva garanţie la tine. Kim îi dă fără să se împotrivească medalionul. A fost al mamei mele.

— De unde știu că mama ta nu este în Topeka cu o grămadă din astea? Sau că nu este vreo porcărie cumpărată de pe ebay?

Vocea lui Kim se frânge.

— Nu este în Topeka, da? Presupun că trebuie să ai încredere în mine. Lilly are; m-a trimis aici sus singură.

Hmm, *ups*!

Nate ia cameea din mâna ei.

— Dacă o mai rănești pe Lilly, îi spun Sarei Lang unde ești și, crede-mă, ea nu va fi la fel de înțelegătoare ca Lilly.

Dacă *ea* o rănește din nou pe Lilly? *Alo*! *Oare cavalerul meu în armură strălucitoare nu mi-a străpuns inima cu propria lui spadă*?

— Încerc să o iau de la zero. N-o s-o mai rănesc.

— Ea merită mult mai mult, dar îi voi striga adevărul de pe acoperiș Sarei Lang dacă o mai rănești pe Lilly.

— S-a făcut. Kim întinde mâna spre Nate, iar el i-o strânge.

Cobor încet scara întrebându-mă ce să mai cred despre

Nate Goddard. Nu, nu mă gândesc deloc la asta. Tot ce mă preocupă acum este cum să-l fac să mă sărute din nou. Și cum fac ca Miss Reclamă la Șampon să coboare de pe calul peste care a dat deodată? Și apoi, desigur, mă simt vinovată pentru că știu mai bine ce și cum. *Da*, *Doamne*, *știu mai bine*. *Dar sunt și eu un biet om*.

19

O sun pe Buni, dar nu este acasă, așa că încerc la Max. Vreau să le dau numărul meu de mobil.

— Max Schwartz, răspunde el, mult prea profesional pentru un scriitor de televiziune.

— Max, sunt Lilly. Buni este acolo? Voiam să-i dau numărul meu de mobil.

— Nu. Tace. Dar eu sunt aici. Notez eu numărul, toarce el flirtând. *Oare ce am mâncat săptămâna asta*? Sau poate că de vină este simțul libertății și al șomajului care-i face pe toți tipii ăștia să flirteze.

— Ea unde este?

— Buni?

— Nu, Valeria.

— Asta a fost răutăcios, spune el și are dreptate.

— Îmi pare rău! Săptămâna asta m-am specializat în răutăți și nu sunt mândră de asta.

— Am un pix.

— Pentru?

— Numărul tău.

El îl notează.

— Mildred este afară, grădinăreşte. Vrei să o chem?

— Tu eşti suferind. Ea se simte bine?

— Pare a fi bine, Lilly. Ce o face să se tot ducă la spital se pare că s-a terminat.

Oftez.

— Oh, mulţumesc, Iisuse, şoptesc eu. Spune-i să mă sune când vine în casă, vrei?

— Aşa voi face. Hei, Lil… îl aud pe Max spunând, dar este prea târziu. Deja am închis. Mă întind spre telefon de câteva ori pentru a-l suna iar, dar într-un final decid că discuţia noastră fusese de ajuns.

Este vineri după-amiaza şi a venit timpul pentru un weekend furtunos al Fetelor Spa. De obicei nu facem asta – grupăm weekendurile noastre la spa atât de aproape – dar de obicei nici nu avem parte de atâta dramă. Căsătorii grăbite, crize de modă şi nevoia subită de rochii couture. Oh, Doamne!

În timp ce privesc prin apartament, mă uit la Kim ştiind că nu am puterea să o dau afară din casă. *Sunt o bleagă*. Nate tot nu vorbeşte cu mine. Mai precis, mă evită ca pe ciumă. Miss Reclamă la Şampon nu s-a mai întors, aşa că am tendinţa de a crede că amintirea sărutului meu l-a făcut să nu-şi poată continua planurile cu acele onduleuri castanii. Îmi place ideea ca el să stea acolo sus tânjind, dorindu-şi să aibă puterea să vină jos şi să mă sărute din nou.

În altă ordine de idei, Kim a decis să se simtă un pic vinovată şi lucrează pentru mine la modele pe computer până când îşi găseşte o „slujbă adevărată". Sunt foarte mândră de rochiile pe care le-am schiţat. Sunt mai bune decât orice am făcut pentru Sara Lang, aşa că sunt recunoscătoare că are cine să mă ajute. Când voi găsi timp să le şi cos, asta este încă un mister.

Kim este aplecată deasupra computerului urmărind *The View* şi ţipând la televizor, fiind de acord cu nişte femei care iau atitudine împotriva masculilor.

— Kim? Nu vreau să-ţi întrerup petrecerea între fete, dar ţi-am lăsat toate modelele şi materialele numerotate, care cu ce eşantioane merg.

Ea încuviinţează dând din cap şi nu-şi ia ochii de la televizor.

— Bărbaţii sunt nişte javre.

— Eşantioanele sunt în dulap, aşa că nu pune nimic acolo. Nu vreau să atingi materialele. Am nevoie ca tu să bagi modelele în computer, îi spun lui Kim în timp ce depozitez ultimul material. Desenele sunt în carnetul de schiţe, lângă computer.

Nu tăia niciun model. Ştiu că ai intenţii bune, dar materialul m-a costat o avere şi încă nu am plătit pentru el. Voi coase cu frenezie când mă voi întoarce.

— O să fiu bine, Lilly. Tu du-te, da? Poţi avea încredere în mine.

De fapt, *nu pot*, *nu-i aşa*? gândesc eu, apoi ridic din umeri. Este prea târziu pentru a îndrepta asta acum şi-mi ţin carnetul de conducere bine ascuns în portofel şi nu mai are de unde să ia bani. Îmi împachetez noul meu carnet de schiţe şi materialul pentru nunta lui Morgan, plus materialul ales pentru Poppy şi pentru mine. Sper că vom avea o rochie pentru domnişoara de onoare până la sfârşitul acestui weekend şi aprobare pentru modelul şi materialul rochiei de mireasă. Dacă totul merge cum trebuie, o să tai materialul şi o să-l prind cu nişte ace cât timp fetele îşi fac tratamente.

— Mă găseşti pe mobil. Numărul e chiar aici, deasupra telefonului, îi arăt eu. Nu răspunde la telefon. Este redirecţionat spre mobilul meu, iar Sara nu trebuie să afle că faci parte din asta, altfel nu-mi va mai da niciodată banii. Fă-mi o favoare şi lucrează pe computer, da?

— În regulă. Totul este în regulă. Tu pleacă odată!

Ies cu spatele pe uşă cu o singură ţinută pentru tot weekendul, pentru că geanta mea este plină cu materialele pentru nunta lui Morgan. Ultimul lucru de care am nevoie este ca obiectele mele obişnuite să se amestece cu materialul ei potrivit pentru o regină. Aşa că lucrurile mele – resturile – sunt într-o pungă de plastic strivite printre materialul lui Morgan.

— Ai nevoie de ajutor? Nate stă deasupra mea în timp ce încerc să închid uşa.

Ei bine, *priveşte ce a adus pisica*.

— Mă descurc, mulţumesc.

— Ai de gând să mai vorbeşti vreodată cu mine?

Oh, *nu este tipic pentru Nate să facă pe inocentul*.

— Am fost aici. Ridic din umeri. O să-ţi dau banii pentru asta, fac semn cu capul spre maşina de cusut. Şi pentru computer. Voi avea

banii săptămâna viitoare. Vom discuta atunci. Este politica mea de a nu vorbi cu investitorii până ce nu vor fi plătiţi integral. *Vedeţi*, *asta este cea mai bună parte când ai propria ta afacere*. *Tu faci regulile aşa cum îţi convine*. Ne mai vedem, Kim!

— Lilly, este o prostie!

Nate ia valiza, un Samsonite vechi, verde, cu carcasa dură care i-a aparţinut cândva bunicii mele. El ridică şi maşina de cusut. Eu rămân doar cu puloverul meu de caşmir aruncat pe braţ. Cel pe care l-am făcut din resturi de materiale de la Sara Lang. Coborâm scările.

— Va trebui să vorbeşti cu mine într-o zi. Nu ar fi trebuit să te sărut, în regulă? îmi pare rău.

— Eu nu ar fi trebuit să te sărut. M-ai prins cu garda jos, îi spun. Eu doar am fost prea politicoasă ca să te refuz. Cred că, de fapt, îl sărutam pe Stuart Surrey, iar tu s-a întâmplat să fii între noi.

— Eşti prea politicoasă, altfel nu ai fi primit-o înapoi pe Kim în casa ta. Nu-mi vine să cred! Ştiu ce şi cum despre a face ceea ce este creştineşte, dar voi nu aveţi misiuni pentru aşa ceva?

— Sunt înţeleaptă ca un şarpe, blândă ca un porumbel. *Proastă ca o oaie*. Alegerea mea! Problema mea! Ajungem la capătul scărilor şi o văd pe Morgan că mă aşteaptă în BMW-ul ei. Deschide portbagajul fără să se dea jos din maşină. Nu mă uit deloc la Nate. Mulţumesc pentru ajutor. Ne vedem luni.

— Câh! strig eu odată ajunsă în maşină, privind înapoi spre Nate.

— Drăguţ din partea lui Nate să te ajute să cobori astea, spuse Morgan, făcându-i cu mâna.

O prind de mână şi o forţez să o lase jos.

— Opreşte-te! Este un nemernic, în regulă?

— O fată poate nimeri unul şi mai rău decât el, spuse Morgan.

— Nu chiar, nu poate, îi spun, în timp ce ea mă priveşte aşteptând o explicaţie. M-a pupat ieri-seară. Nu, m-a sărutat în toată regula, rectific eu. De fapt, m-a sărutat, apoi, în următoarea seară, avea o întâlnire confortabilă în apartamentul lui. Apoi a spus că speră că înţeleg că suntem doar amici. Desigur, asta a fost după ce l-am văzut cu tipa aia.

Bine, poate nu a fost după ce l-am văzut. Doar că nu-mi amintesc exact. *Simt* ca şi cum ar fi fost după Fata Şampon.

— Oh, spuse Morgan. Ei bine, nu este creştin. Morgan începe să-i

facă semn cu mâna implicând doar un singur deget, când îi trag din nou mână în jos. Că tot vorbeam de nemernici, continuă ea, Stuart m-a rugat să-ţi dau asta. A venit la magazinul tatii ieri. Lilly, trebuie să stai departe de tipul ăsta. Mă gândeam să nu ţi-l dau. A intrat în magazinul tatii ca şi cum aţi fi fost cei mai buni prieteni.

Morgan îmi dă un pachet micuţ şi albastru. Desfac un strat de hârtie fină şi găsesc cartea de vizită a lui Stuart şi o bomboană englezească cu un bilet pe care scrie: „Ceva dulce pentru cineva dulce. Abia aştept să te cunosc mai bine".

— Morgan, priveşte! îi arăt biletul şi ea – şi dă ochii peste cap.

— Nu mai spune! Este dezgustător. Te rog spune-mi că nu eşti mişcată de aşa ceva. Este un linguşitor, Lilly! Morgan aruncă bomboana pe jos, iar eu o iau ca un bun câine de vânătoare. Stuart conferă un prost renume britanicilor de peste tot cu asta. Căminul lui Dickens şi Thomas Hardy, iar el îţi oferă asta? Mă surprinde că nu a început cu „*Trandafirii sunt roşii*".

— Ce naiba ai împotriva lui Stuart?

— Nimic. Doar cred că meriţi ceva mult mai bun, în regulă? Şi eşti prea în vârstă ca să foloseşti cuvântul *pupat*. Pune-l la păstrare, da?

— Morgan, îţi spun că atunci când m-am uitat la Stuart, s-a întâmplat ceva. Vei fi stânjenită când vei fi domnişoară de onoare la nunta mea cu el, aşa că nu mai spune nimic. Nici dragostea ta pentru Marcus nu are niciun sens.

— Aş lăsa-o baltă, dar el chiar pare genul care vrea să se căsătorească pentru bani. Ştie că tu nu ai deloc?

— Ştie că nu am maşină şi că locuiesc în California. Poate deveni mai patetic de atât?

— Probabil că el crede că ai şofer. O luăm pe Poppy de la gara BART.

Privesc în jos spre bomboana mea în folie aurie şi zâmbesc prosteşte. *Viaţa este cu siguranţă frumoasă*.

— Lilly?

— Da, te-am auzit. Poppy… gara BART.

Conducem o vreme şi un telefon mobil sună.

— Cred că este al tău, spune Morgan.

— Oh, aşa-i, nu l-am mai auzit niciodată sunând. Iau telefonul, dar îmi dau seama că nu ştiu să răspund la el.

— Oh, Lilly, pentru numele lui Dumnezeu. Morgan ia telefonul şi-l deschide. Lilly Jacobs Design.

— Dă-mi-l. Îi iau telefonul.

— Lilly? întreabă o voce profundă, masculină.

— Eu sunt, îi răspund.

— Sunt Max.

— Max? S-a întâmplat ceva? Este vorba de Buni? Inima începe să-mi bată cu putere.

— Nu, doar voiam să te invit la cină pentru că m-ai salvat zilele trecute. Te-aş invita să ieşim, dar va trebui să conduci tu şi m-am gândit că ar fi mai uşor aici. Voi comanda ceva, ceva bun.

Trebuie să recunosc, sunt complet luată prin surprindere. Este singura explicaţie pe care o pot da pentru ceea ce urmează să spun.

— De ce ai vrea să iei cina cu mine?

Max tace.

— Max?

— Mă gândesc la întrebare. De ce *nu aş vrea* să iau cina cu tine, Lilly? Ai vreo problemă cu mâncarea sau ceva de genul ăsta? Ştiu că Mildred spune că nu mănânci, dar eu cred că arăţi minunat, aşa că trebuie să mănânci ceva.

Primul meu gând se îndreaptă spre Stuart Surrey şi spre relaţia noastră iminentă.

— Dacă mă vede Buni, poate începe să plănuiască căsătoria noastră, glumesc eu, dar Max este ciudat de tăcut din nou. Eşti pregătit pentru asta? Ai fost vreodată la o nuntă italienească? El încă tace. Dansul găinii? Acordeonul? îi spun, sperând să-l pot speria ca să creadă că este o idee proastă. Buni are nevoie de apartamentul ei. Nu pot să mă întâlnesc cu proprietarul lui, oricât de lipsit de importanţă ar spune el că este.

— Deci rămâne pentru duminică seara? întreabă el, într-un final.

— Nu sunt aici în acest weekend. Este un weekend al Fetelor Spa. Am avut partea noastră de crize anul acesta. Înţelegi tu. Duminică seara îl cam întrerupe.

— Corect. Atunci este *nu*? întreabă Max.

Mă uit la Morgan şi deodată mă gândesc: *Dacă îl supăr oare o va da afară pe Buni*?

— Este vorba de o întâlnire? îmi şopteşte Morgan. Eu ridic din

umeri. *Nu sunt sigură cum să o numesc*. O să o aduc acasă la timp! ţipă Morgan.

Max râde. Eu mă încrunt la ea.

— La ce oră să fiu acolo?

— Mă gândeam să trimit o maşină să te ia.

O maşină să mă ia? *Ce sunt eu*, *bona*?

— Nu, pot veni singură. Morgan o să mă lase acolo, îi spun lui, şi scot limba la ea.

— Minunat. Ce spui de şapte? Este destul de târziu pentru tine ca să ai un weekend complet? întreabă Max.

— Da. Cum se simte Buni astăzi?

— Este bine, Lilly. Nu s-a mai dus la doctor şi nici nu mi-a mai cerut să o duc cu maşina. Nu că aş putea-o duce undeva, dar aş vedea dacă ar veni vreun taxi. Oricare ar fi fost criza ei, se pare că s-a terminat.

Răsuflu uşurată. Încântată că nu va trebui să am o discuţie cu Buni despre sănătatea ei. Poate fi ca un urs cu lucrurile care ţin de viaţa ei personală. De parcă ea m-ar lăsa să am viaţa şi afacerea mea personală!

— Vorbeşti serios în legătură cu chestia asta de duminică? De ce deodată mă simt ca şi cum ar fi vorba de un mare mister?

Poate că Buni are de gând să-mi facă o petrecere surpriză pentru că am lăsat lumea finanţelor în urmă! S-a prefăcut că este nemulţumită, dar de fapt pregăteşte un festin italienesc pentru weekend. Toată lumea va fi acolo şi mă simt ca o prostănacă, pentru că am crezut că era vorba de o întâlnire.

— Ne vedem duminică, Max.

— Cine era? întreabă Morgan. Ştiu că nu era Stuart pentru că nu am auzit accentul arogant. Scumpa, spune ea cu un fals accent englezesc arogant, mea Lillian, dacă ai dori să-mi faci plăcerea de a-mi oferi compania ta, am atâta nevoie de cineva care să-mi ţină oglinda.

— Era Max, proprietarul casei unde stă Buni. Nu mai spun nimic. Nu vreau să se ştie că am aflat despre petrecere.

— Ar trebui să fie distractiv. Mai ales dacă îl place Buni. Probabil are ceva farmec!

— Max Schwartz îşi câştigă existenţa uitându-se la televizor, îmi reprim un chicotit.

Zâmbetul lui Morgan dispare.

— Max Schwartz? *Max Schwartz* este proprietarul casei unde locuieşte bunica ta?

— Da. Şi-a rupt piciorul săptămâna asta urcându-se pe o scară. Îmi dau ochii peste cap. Când bărbaţii sunt interesaţi de mine, îţi spun eu, este ca şi cum ai da drumul la contorul pentru ciudaţi…

— Ia ziarul de pe bancheta din spate, spune Morgan.

— Nu pot citi în maşină, mi se face rău.

— Ia ziarul. Mă aplec peste scaunul din piele, luxos şi iau ziarul. Dă la pagina mondenă, îmi ordonă Morgan.

Îmi ridic mâinile.

— De parcă aş avea idee unde se află pagina mondenă. Dacă Sara Lang apare acolo, ea o scoate.

— La secţiunea cu evenimente. Pe spatele paginii.

Găsesc pagina corectă şi rămân uimită când văd o fotografie cu Max Schwartz zâmbitor îmbrăcat în costum. *La naiba*, *arată cam sexy în costum*!

— Ce naiba?

Citesc titlul.

— „Moştenitorul milionar al hotelurilor cade şi-şi rupe piciorul”. Articolul scurt continuă: Max Schwartz, moştenitorul lanţului hotelier Union Square Sisters, şi-a rupt piciorul în trei locuri când a căzut printr-o conductă de aer din tavan în faimosul hotel Starlight. Se recuperează acasă. Schwartz scrie un articol săptămânal legat de televiziune în ziarul nostru pereche, *The Peninsula Times*.

— El îşi câştigă existenţa uitându-se la televizor. Nu a spus nimic niciodată despre faptul că ar fi moştenitor. Tatăl lui are câteva hoteluri, dar el nu se implică în afacerile familiei, explic eu în timp ce Morgan doar zâmbeşte conciliant.

— Lilly, ca moştenitoare a unei afaceri cu diamante, pot spune în mod oficial că nu port pe frunte o broşă cu diamant pe care stă scris „Moştenitoare”. Max s-a certat cu părinţii lui, pentru că nu a vrut să se ocupe de afacerile familiei. Mă întreb ce căuta la hotel.

Uitându-mă la el în ziar, stând acolo îmbrăcat la costum cu ciocul său aranjat, sunt complet enervată.

— Este un mincinos de primă mână! Dacă voiam un mincinos, mă puteam duce la etaj să-l maltratez pe Nate. *Din nou*. Îmi dau ochii peste cap şi pipăi cu degetul bomboana în folie aurie. Citesc din nou biletul de la Stuart şi zâmbesc. *Un gentleman*. *Exact de ce am nevoie*.

— Eşti ridicolă! îţi mulţumeşte că l-ai dus acasă de la spital, nu te întreabă „Vrei să te căsătoreşti cu mine?”

Ridică bomboana.

— Este timpul să fiu părăsită de un gen de bărbaţi dintr-o rasă mai nobilă. Dacă e să mi se dea din nou papucii, vreau să conteze. Vreau să mi se spună cu un accent britanic sexy că sunt bună doar pentru amiciţie. Cel puţin Stuart va face să *sune* bine. În plus, am de lucru. M-am săturat de oamenii cu bani. Poate că trebuie să mă mut într-un stat din mijlocul ţării.

— Eşti atât de ciudată! Nu se prea cumpără haine de lux în Wyoming.

— Dar în Jackson Hole da. Aş putea face haine de lux pentru cowboy.

Restul drumului până la gara BART mergem în tăcere, iar Poppy ne face semn cu mâna de pe platformă. Poartă fusta ei de culoarea neonului, vopsită natural.

— Poartă intenţionat chestia aia oribilă. Ştie că o urăsc! îi spun lui Morgan.

— Pentru ea este confortabilă.

— *Nu o să* aperi fusta asta.

— Johnny Cochran[27] este cel care nu ar putea să apere fusta asta.

Poppy îşi pune geanta, o chestie oribilă din pânză, în portbagaj şi ocoleşte maşina.

— Hei, fetelor, sunteţi pregătite? Ai adus modelele, Lilly? Abia aştept să văd ce o să port.

— Am adus modelele, toate materialele, tot. M-am gândit că o să perfecţionez modelele şi o să vă iau măsurile cât timp vă faceţi tratamentele.

— Lilly, te-am înscris la masaj şi la un tratament cu papaya, spune Morgan, dându-şi părul pe spate. Este un weekend al Fetelor Spa. Nu vei lucra tot weekendul.

Dau din cap.

— Nu voi avea timp, Morgan. Chiar trebuie să mă ocup de rochiile astea dacă vreau să termin până la termenul tău limită. De

---

[27] Avocat american de succes (n. trad.).

obicei lucrez mai mult de o lună la o rochie atât de specială cum e rochia ta de mireasă, iar tu vorbeşti despre trei în foarte scurt timp. Apoi mă uit la ea. Nu cumva eşti însărcinată?

— Desigur că nu sunt!

— Asta va crede toată lumea pentru că te căsătoreşti atât de repede: nuntă forţată.

— Are dreptate, Morgan, spuse Poppy.

— Atunci nouă luni mai târziu vor afla că nu sunt.

La naiba. *Ne-a înfrânt din nou*. De data asta nimic nu o clinteşte.

Mă las pe spate în scaunul din piele şi închid ochii. *Trebuie să se întâmple ceva pentru a opri această nuntă*.

20

Există femei care atrag bărbaţii, au o esenţă magică care-i atrage spre ele ca un fuior de fum răsucit deasupra capului. Eu nu sunt una dintre acele femei. Eu sunt genul de fată cărora bărbaţii îi spun că vor doar să fie amici. Fata „dintre relaţii", până când ei o întâlnesc pe cea cu care vor să se căsătorească.

Mai întâi, asta s-a întâmplat cu Robert.

Apoi s-a întâmplat, destul de repede, cu Nate. (Momentan aştept să-mi anunţe nunta sa.)

Dar nu se va întâmpla cu Stuart Surrey.

M-am născut pentru a fi soţia unui britanic – cu moştenirea mea italienească? Soţia lui Colin Firth[28] este italiancă. Vedeţi, e destinul! Eu şi Stuart va trebui să discutăm despre adopţie, iar capul său acoperit cu cârlionţi minunaţi cu siguranţă că va fi o problemă pe care nu i-o voi transmite copiilor noştri. Dar poate că Poppy are dreptate. Poate că el are o mamă cheală sau vreo genă regresivă, iar copiii noştri vor fi în regulă. O să vedem. Ce vreau să spun este că nu voi fi amica lui. Îi voi spune deschis lui Stuart: Dacă eşti în căutarea unui amic, du-te la un pub. Eu sunt o femeie care trebuie luată în serios. M-am săturat să fiu cea la care apelează toţi „rătăciţii" când sunt deznădăjduiţi şi nu au unde să se ducă – cum este Kim… sau chiar Max, revenindu-şi după Valeria, în ciuda a ceea ce spune el. Nu sunt Maica Tereza. Sunt o creatoare de modă serioasă, iar dacă nu poţi face faţă, atunci taci – sau ceva de genul ăsta. Oricum, am terminat să mai fiu mama tuturor.

---

[28] Actor englez (n. trad.).

— Am ajuns, Lilly. Morgan opreşte maşina pe o alee circulară înconjurată de viţă-de-vie şi de un teren de golf. *Este divin*.

Clipesc de câteva ori în timp ce încerc să asimilez tot. Este magnific! Aleea duce spre o clădire uriaşă cu pietre impunătoare şi câteva lucarne. Valeţii îmbrăcaţi în uniforme de culoarea vinului cu nasturi aurii ocolesc maşina noastră ca o echipă la standurile NASCAR. Unul dintre ei îmi deschide portiera şi-mi întinde mâna pentru a mă ajuta să cobor. *Uau*! *Este super*! Simt cum zâmbesc larg, gândindu-mă că Morgan nu realizează ce înseamnă asta pentru mine. Poate că nu am o dorinţă puternică de a fi bogată, dar să fiu răsfăţată astfel din când în când nu este un lucru rău.

Unul dintre valeţi umblă în portbagaj pentru a scoate de acolo bagajele şi trebuie să spun că geanta de pânză a lui Poppy nu se compară cu vechiul meu Samsonite cu suprafaţa dură. De fapt, *vechi* este un cuvânt prea bun. *Respins cu bunăvoinţă* este mult mai potrivit. Mă aşez în faţa geamantanului şi fac un fel de dans cu valetul încercând să nu-l las să-l ia.

— Mă descurc, mulţumesc. Am chestii foarte importante aici. Lovesc uşor cu mâna suprafaţa tare. Apoi mă aplec şi-i şoptesc valetului, făcându-mi mâna căuş: Nu vrei să pui niciodată lucruri valoroase într-un geamantan scump. Te dă imediat de gol.

Valetul doar aprobă dând din cap, de parcă aş vorbi într-o limbă străină.

— Nu este nicio problemă, coniţă.

Coniţă? câţi ani crede că am? Recunosc, în curând voi avea treizeci de ani, dar asta nu este o scuză să mi se spună *coniţă*, nu-i aşa? Mă aşez mai aproape de valiză până ce mă aflu exact în faţa ei, dar Superboy încearcă totuşi să o ia. Mă întind după geamantan, dar în timp ce fac asta îl lovesc cu piciorul, şi privesc cum acesta se rostogoleşte cu încetinitorul într-o fântână joasă.

— Nuuu! mă aud tânguindu-mă, dar este prea târziu. Hainele mele şi, mult mai important, materialul pentru rochia de mireasă al lui Morgan fac acum bule pe fundul fântânii. Stau deasupra cadavrului genţii Samsonite încercând să-mi recapăt răsuflarea. Îi datorez deja 7.000 de dolari lui Morgan. Cât o fi costat materialul?

Un grup de valeţi aleargă repede şi cu colţul ochiului o văd pe Morgan rămânând cu gura căscată. Închid ochii. Sunt devastată. Viitorul meu se afla în acea valiză, iar vanitatea mea prostească tocmai

m-a costat o mică avere!

Ţăcănitul tocurilor lui Morgan se apropie şi ea se uită la mine de parcă ar vrea să-şi dea seama dacă am făcut asta intenţionat. Nu este niciun secret despre ce simt în legătură cu măritişul ei cu purtătorul de cuvânt al Asociaţiei Pensionarilor. Dar o singură privire în ochii mei şi ştie. Mă înconjoară cu braţul.

— Este în regulă, Lilly. Vom cumpăra alt material.

Începem să vorbim repede şi să ne îmbrăţişăm. Valeţii sunt uimiţi că ceva din acea valiză uzată poate merita atâta trăncăneală. Dar privind rămăşiţele care picură în timp ce sunt scoase din fântână, mă gândesc că ele cam oglindesc viaţa mea.

Poppy vine în spatele nostru şi se uită la geamantan.

— Ei bine, până la urmă nu vei lucra în acest weekend. Ce bine că avem programată masca cu papaya, nu crezi?

Toate trei ne uităm una la cealaltă şi începem să râdem.

— Nu este amuzant, spun printre râsete şi lacrimi.

Morgan ridică din umeri.

— Într-un fel este.

— Nu este un semn bun, inteligenţa energiei, spune Poppy, scuturând din cap. Poate că Dumnezeu încearcă să-ţi spună ceva, Morgan. Cel puţin nu ar trebui să te grăbeşti cu asta.

— Haideţi să mergem în camerele noastre! Morgan ne conduce la intrarea din travertin, iar măreţul zid din piatră oferă un punct focal în spatele biroului masiv de granit de la recepţie.

— Bine aţi venit la Laurwood, domnişoară Malliard. Este o onoare să vă avem aici. Apoi fata în uniformă coboară tonul. Am auzit prin radio că a avut loc un accident în parcare. Dacă sunteţi atât de drăguţă să notaţi măsurile colegei dumneavoastră de cameră, vom trimite un vânzător personal care să se ocupe imediat de ce are nevoie. Va avea nevoie şi de o nouă valiză?

— Porţi mărimea patru? se întoarce Morgan şi întreabă.

— Doi, spun eu cu sfială. Trebuie să ai şolduri ca să ai patru.

— Are doi. Va avea nevoie de ceva pentru dormit şi câteva treninguri lejere pentru restul weekendului. Morgan se uită la mine apoi se întoarce cu faţa la angajată. Este o nostalgică. Nu-ţi face griji legate de geamantan. Cred că-l putem înlocui singure.

Angajata scrie totul pe hârtie, iar eu mă simt ca un copil cafe are pe cineva care-i face cumpărăturile. Eu, o creatoare de modă, fără

haine şi fără venituri. Exact atunci când cred că am ajuns la fund, podeaua cedează şi eu mă scufund în noi adâncuri.

— Oh, aproape că am uitat! anunţă Morgan şi se pare că întreg foaierul se întoarce cu privirea spre noi, de parcă ar vorbi însuşi Alan Greenspan. Va avea nevoie de ceva de purtat la o întâlnire duminică seara. Nu prea sexy, dar destul de sexy. Poate ceva pe negru.

— Morgan! protestez.

Ea se apropie mai mult de angajată.

— Se întâlneşte cu Max Schwartz, moştenitorul lanţului hotelier.

Angajata mă examinează sumar, întrebându-se probabil ce ar putea vedea Max Schwartz la mine. Sunt sigură că dacă ar şti că cina este pentru a o linişti pe Buni ca să-l lase în pace pe Max şi să fie convinsă că eu încă mai am speranţe să evit să ajung fată bătrână – sau că Max este doar un şiretlic pentru petrecerea mea surpriză „Mă bucur pentru tine, Lilly" – funcţionara nu ar fi deloc atât de impresionată. Eu una ştiu că nu sunt.

— Să mergem! O trag pe Morgan de braţ, care ia cheia şi ne îndreptăm spre cabana noastră. Terenurile sunt perfecte. Vegetaţia verde atârnă dezordonat deasupra aleii care duce spre cabana Winecar.

— Este frumos, Morgan. Te-ai întrecut pe sine, spuse Poppy.

— Este minunat, nu-i aşa? Proprietarul locuieşte în Nob Hill. Vine şi cumpără cadouri pentru soţia lui din când în când. Tata i le dă la preţuri de angro, iar noi stăm aici pe mai nimic. Trebuie să plătim mesele şi tratamentele. Cazarea este din partea casei, aşa că încerc să nu profit de asta şi nici să o folosesc prea des.

Eu şi Poppy încuviinţăm dând din cap, fără să menţionăm că ne simţim complet ieşite din elementul nostru. Odată ce aleea se termină, văd cabana Winecar care nu este deloc o cabană aşa cum apartamentul meu nu este un mod luxos de a locui în San Francisco!

Cabana se află deasupra copacilor şi are un balcon imens.

— Deschide uşa! spun entuziasmată.

Încăperea este luxoasă, cu o plapumă pufoasă, albă aşezată pe patul magnific şi podele din lemn acoperite cu un covor ţesut manual. În jurul perimetrului livingului se află lambriuri albe şi toate ferestrele dau spre grădinile plăcut parfumate. Chiar ne dă senzaţia că locuim într-un copac. Alerg în baie şi văd o cadă modernă cu picioare în formă de gheare cu o instalaţie în stil vechi, victorian.

— Perfecţiune absolută, spun.

— Este frumos, nu-i aşa? întreabă Morgan. Doamna Kapsan are mult stil şi cred că asta se vede.

— Doamna Kapsan? întreb, înghiţind cu greu la auzul numelui familiar.

— Aşa este. Aţi cunoscut-o pe fiica lor, Caitlyn. Ea este cea care se întâlneşte cu Stuart, Lilly, spune Morgan, sugerând *târâtura avidă de bani* când îi rosteşte numele.

Lucrurile momentan glorioase s-au dus pe apa sâmbetei şi totul în mijlocul unor locuri atât de frumoase şi luxoase. Este atât de aiurea!

Ieşim din baie după ce mirosim săpunurile şi gelurile de duş şi văd că lumina de la mesaje clipeşte. Cad pe patul enorm aflat în fundul camerei şi-mi sprijin capul în mâini.

— Lumina de la mesaje este aprinsă. Îţi zic eu, punându-mi podul palmei pe frunte, fanii mei nu mă lasă să respir. Ştiind că acel apel nu este pentru mine, aşa cum nu este Johnny Depp cel care sună.

Mă întind spre noptieră şi iau Biblia. O deschid la Faptele Apostolilor şi încep să citesc. Îmi linişteşte sufletul atunci când mă gândesc la puterea lui Dumnezeu şi-mi reaminteşte că, deşi am tendinţa de a trăi fiecare zi în parte, El are un plan pentru mine.

Morgan se apropie, mereu atât de elegantă, şi sună după mesaje cu o atingere a butonului.

— Probabil că sunt hainele tale, Lilly. Poate că este vreo problemă. Cine ştie unde vor găsi mărimea doi în acest oraş ca vai de el. Ea râde uşor, ca un clopoţel.

Cuvintele ei mă ajută să-mi reamintesc că nu am distrus doar materialul ei pentru nuntă, ci şi singura mea creaţie de designer plătită. Inima mi se frânge atunci când îmi dau seama de ce am făcut. Morgan nu ar spune una ca asta, dar trebuie să-i fie greu. Ştiu că a căutat mult timp acest material şi nu este uşor de înlocuit. Cel puţin nu în această ţară. Se va usca, dar nu va fi niciodată la fel.

O slujbă în finanţe începe să sune din ce în ce mai rezonabil. *Indiferent de ce se va întâmpla*, jur eu, *îi voi crea lui Morgan cea mai frumoasă*, *plină de pasiune rochie pe care a văzut-o vreodată San Francisco*. *Nu*! *Pe care a văzut-o vreodată Parisul*!

Morgan ascultă mesajul şi zâmbetul îi dispare. Privesc cum îi tremură pleoapele, apoi se închid încet, iar Poppy se uită îngrijorată la mine. Morgan se lasă jos pe podea, sprijinindu-se de pat.

— Morgan? spune Poppy. Dar Morgan ne face semn cu mâna să tăcem.

Aşteptăm parcă o eternitate, iar Morgan scapă în sfârşit telefonul cu zgomot pe podea şi-şi cuprinde faţa cu mâinile. Suspine uşoare, înăbuşite se aud de sub degetele cu manichiură franţuzească.

— Morgan? Ce este?

Ea trage adânc aer în piept şi într-un final se uită la agonia de pe chipurile noastre. Apoi se îndreaptă şi, Morgan cea formală, rezervată pentru evenimentele caritabile ale tatălui ei, reapare.

— Nu va mai fi nicio nuntă, spuse ea sec. Ai avut dreptate, Poppy. Geamantanul a fost de rău augur.

Totuşi, Morgan nu poate păstra aparenţele şi izbucneşte în lacrimi, îngropându-şi din nou faţa în palme.

— Eu chiar nu cred în piaza rea. Am ales prost cuvintele, spuse Poppy. Ce vrei să *spui* cu – nu va mai fi nicio nuntă? Tatăl tău a vorbit cu mirele? Pentru că dacă a făcut…

— Nu, nimic de genul ăsta. Morgan fonfăie. Chipul ei este umed şi roz, cu rimelul conturându-i ochii ca la un raton.

Nu am mai văzut niciodată machiajul lui Morgan în dezordine. Este neliniştitor. Acum mă gândesc că aş fi vrut să o susţin mai mult. Ea chiar arată complet devastată. Credeam că nu ştie ce face, dar acum, văzându-i durerea, mă simt ca o ticăloasă care nu a ascultat atunci când prietena ei avea nevoie de ea.

Doamne, *iartă-mă pentru că nu am sprijinit-o şi*, *în schimb*, *am judecat-o*.

— Îţi voi face cea mai frumoasă rochie, Morgan. Nunta va avea loc, îi spun eu hotărâtă. Orice ar fi, se poate repara.

Ea scutură din cap şi zâmbeşte trist.

— Să fii binecuvântată, Lilly, dar chiar nu va mai fi nicio nuntă. Marcus a murit în această dimineaţă.

Eu şi Poppy rămânem stană de piatră. Corect. *Asta nu o putem îndrepta*. Mă simt ruşinată. *Era bătrân*, *dar nu era chiar aşa de bătrân*. Eu doar glumeam.

Morgan ne ia de mână.

— Marcus avea probleme cu ficatul, fetelor. Aştepta un transplant. De aceea a venit aici. M-am gândit că dacă facem o nuntă rapidă, vom învinge termenul limită.

— Îmi pare rău. O îmbrăţişez, iar ea ne strânge în braţe pe mine

şi pe Poppy vreme îndelungată.

— A fost un om minunat. Îmi pare rău că nu aţi apucat să-l cunoaşteţi. În acea seară, la restaurant, nu se simţea bine, Lilly, altfel v-aş fi prezentat. Nu am crezut că putea face faţă şi s-ar fi prefăcut, iar asta ar fi înrăutăţit lucrurile.

— Nu înţeleg, spuse Poppy.

Morgan zâmbeşte.

— Marcus credea că are şanse mai mari să fie trecut pe lista de transplanturi dacă se căsătorea cu un cetăţean american. Se face mereu gălăgie atunci când străinii primesc transplanturi, dar el s-a gândit că… oricum… aş fi vrut să-l ajut. Îi eram datori, iar el merita asta.

— Urma să te căsătoreşti cu el ca să-i faci rost de un ficat? întreabă uimită Poppy.

— Credeam că nu ai decât un ficat.

— Nu ficatul *meu*! spuse Morgan, ca şi cum aş fi fost proastă. Urma să mă căsătoresc cu el pentru că i-ar fi oferit liniştea sufletească de a fi pe lista cu donatori. Morgan se uită la mine.

Lista pe care donatorul trebuie să fie mort ca să poată dona, Lilly. Un ficat parţial nu ar fi fost suficient în acest caz. Marcus mi-a salvat tatăl de la a putrezi într-o închisoare din Rusia – sau şi mai rău. Dacă cineva merita să i se întoarcă favoarea, acela era Marcus.

— Stai un pic, îi spun. Capul mi se învârte acum cu totul. Mereu am ştiut că Morgan are un suflet mare. Nu am ştiut că se putea sacrifica complet.

Morgan îşi încordează maxilarul.

— Tata a fost în Rusia, deşi toţi colegii lui l-au sfătuit să nu o facă şi a cumpărat nişte diamante de pe piaţa neagră – diamante care provin din mine ilegale, pentru că nu au măsuri de siguranţă. În esenţă, vin ilegal dintr-o zonă de război, iar adesea oamenii mor ca să le scoată pe piaţă.

— Tatăl tău ştia că sunt ilegale?

— Nu, dar dacă şi-ar fi făcut temele ar fi ştiut. Era ignorant doar pentru că aşa a ales să fie.

— Marcus i-a vândut diamantele tatălui tău? o întreb, ştiind că Marcus era şi el în branşă, conform celor din grupul de la biserică.

— Dumnezeule, nu! Marcus era un bărbat pios. A aflat că tatăl meu a intrat în contact cu nişte oameni răi din Rusia, iar el a întrerupt

cercul cu ajutorul poliției și l-a eliberat pe tatăl meu din închisoare.

— Tatăl tău a fost în închisoare? izbucnește Poppy.

Morgan încuviințează dând din cap.

— Tatăl meu a fost atât de mândru încât nici nu i-a mulțumit lui Marcus și nici nu a recunoscut vreodată că merita să intre la închisoare. Dar știu cine l-a salvat pe tata de el însuși. A fost Marcus Agav. Morgan își pleacă din nou privirea și plânge. Puținul pe care-l puteam face pentru el era să-i salvez viața, îmi pare sincer rău că nu am reușit.

— Știu că îți pare rău, scumpo! O cuprind pe Morgan cu brațul.

— În cele din urmă, Marcus nu m-a lăsat să anunț nunta. Cred că știa că starea lui se înrăutățește.

Se aude un ciocănit în ușă, iar eu sar în picioare, în timp ce Poppy continuă să o aline pe Morgan. Este un valet care ține mătasea chinezească a lui Morgan, udă și picurând.

— Ia-o de aici, îi spun încet, în timp ce ies din cameră, închizând ușa în urma mea. Aruncă tot ce este în valiză. Aruncă tot. Nu vrem să o mai vedem niciodată.

— Imediat, spuse tânărul și o ia la fugă lăsând o dâră de apă în urma lui.

— Oh, Morgan, îmi pare atât de rău, murmur eu, în timp ce privesc cum bărbatul dispare în jos pe cărare. *Sunt o piază rea*, *Doamne*. *Ajută-mă*!

21

Morgan își petrecu toată după-amiaza plângând, lamentându-se că ar fi trebuit să facă mai multe pentru Marcus sau să se căsătorească mai repede cu el. O ascult cât de mult pot și, deși îmi pare sincer rău pentru Marcus, mă bucur că Morgan va avea acum șansa de a găsi într-o zi dragostea adevărată într-o căsătorie. Cel puțin sper că așa va fi. Are un suflet atât de bun și mă rog ca Dumnezeu să-i scoată în cale pe cineva care să-i adore întru totul spiritul ei liniștit. Alt artist – deși acesta s-ar putea să fi rămas fără slujbă. Nu la fel ca Andy, care era mai mult suflet, decât ambiție.

Afară se întunecă deodată și începe o ploaie torențială neobișnuită pentru septembrie. Camerele din casa din copac par mai mult o peșteră umedă decât cabana elegantă Winecar, iar eu mă simt sufocată de neliniștea dintre acești pereți.

— Mă duc să mă plimb, spun deodată. Înainte să apună soarele.

Fetele doar încuviinţează dând din cap, iar Morgan sughiţe un pic.

— Ne vom uita la *Benny and Joon* când te întorci. Poppy scoate o casetă video din geantă. Sau *Don Juan DeMarco*?

Morgan începe să râdă şi să fonfăie.

— Doar nu ai adus filmele astea, nu-i aşa? Noi nu ne-am maturizat deloc?

— Nu, nu prea, şi te vor înveseli, Morgan. În plus de asta, Lilly le adoră şi o să facem floricele şi aşa o să uite că nu are antiseptic de inhalat. Nu-i aşa că-l iubeşti pe Johnny Depp?

— Nu este o blasfemie să ne uităm la ce ne place nouă în acest spaţiu? întreb, privind în jur la eleganţa care ne înconjoară şi la lumânările de mentă care ard. Ar trebui să ne uităm la o piesă de-a lui Shakespeare sau ceva de genul ăsta.

— Poate, dar când ţi-a păsat ţie vreodată de reguli? Oamenii cărora le pasă de reguli îşi iau diplomă în finanţe, iar apoi îşi iau o slujbă bună în finanţe. Ei nu renunţă la o carieră foarte bună pentru a fi creatori de modă. Poppy zâmbeşte, iar Morgan chicoteşte printre lacrimi.

— *Touché*, le spun. Poppy a renunţat la viaţa de la Facultatea de medicină pentru a fi chiropractician, aşa că ea ştie cum e să o apuci pe drumul nebătătorit. Ea şi cu mine suntem ca două picături de apă când renunţăm la alegerile logice în schimbul unei vieţi aventuroase, mai prost plătite. Mă întorc. Am nevoie de o gură de aer proaspăt. Închid uşa în urma mea şi privesc în sus spre cerul cenuşiu, simţind cum stropii mărunţi de ploaie îmi picură pe faţă. Nu este frig, iar vremea umedă pare mai mult reconfortantă decât supărătoare. *Merit* ploaia.

Încep să cobor cărarea pavată, fără a mă deranja să iau o umbrelă, lăsând ploaia să cadă peste mine. Apă. *Apă vie*. În timp ce simt cum picăturile mă lovesc, îmi apare acest vers în minte: *Vei fi ca o grădină bine udată*, *ca un izvor care nu seacă*. *Oh*, *Doamne*, *unde eşti Tu acum*? Simt cum picioarele încep să alerge în jos pe cărare, iar eu întind braţele pentru a îmbrăţişa ploaia. Mă bucur să las cabana în urmă şi nu cred că voi mai râvni la un spa elegant în curând. Deşi ştiu că este important să fiu alături de Morgan, aveam nevoie de o pauză de la acea cabană plină de tristeţe. Aveam nevoie să-mi reamintesc că nu este totul pierdut şi că Dumnezeu ne oferă curcubeul promis undeva în timpul furtunii.

Ajung în holul hotelului şi intru în foaier, lăsând o dâră de apă în

urma mea. Respir greu din cauza alergatului şi las o dâră de apă pe podeaua din travertin, dar în spatele meu este cineva cu un mop. Pe moment nu-mi pasă câtă mizerie fac. Am o misiune.

Ajung la biroul cu blat de granit şi-mi sprijin coatele pe el pentru a mă odihni. Femeia din spatele biroului este plăcută, dar ia un prosop pentru a şterge apa din jurul meu.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară?

— Am nevoie de mătasea mea. I-am spus valetului să o arunce, dar de fapt am nevoie de material. Acum îmi reţin lacrimile, iar vocea îmi tremură uşor. Ştiu că materialul nu-l va aduce pe Marcus înapoi, dar vreau să fac ceva pentru Morgan. Orice ca să o fac să se simtă mai bine. Mă gândesc la toate momentele când ea a fost alături de mine, cel mai recent când a venit să mă ia în ziua în care am fost concediată şi m-am săturat să fiu mereu ca o lipitoare în viaţa ei, în viaţa tuturor. Când, dacă se va întâmpla vreodată, faptul de a-mi fi prieten nu-i va costa scump pe oameni? Când îmi voi putea câştiga existenţa singură?

— Staţi să-l sun pe valet. Imediat. Ea se întoarce şi şopteşte în telefon, probabil spunându-i să vină repede, că este cineva care arată complet ca o vagabondă, are un aspect pe jumătate dus cu pluta, care-i sperie pe ceilalţi clienţi. Angajata se întoarce spre mine. Jim o să ajungă aici curând. Se pare că ştie exact la ce vă referiţi.

Nemaipomenit. După ce aştept câteva secunde, valetul apare cu o expresie stingherită pe chip.

— Am aruncat materialul, domnişoară Jacobs. Aşa cum mi-aţi cerut.

— Ştiu. Dacă nu este prea mare deranjul, îl vreau înapoi.

El scutură din cap.

— Este la gunoi. Nu credeam că vreţi să-l mai vedeţi vreodată. Am făcut doar ce mi s-a spus. Ar fi trebuit să-l mai ţin, dar nu am vrut să o supăr pe domnişoara Malliard. Părea foarte supărată când am fost la cabană.

Este evident că devine nervos.

— Aşa este. Nu-ţi face griji. Nu-ţi face griji. Poate că până la urmă nu voi avea nevoie de el. Mulţumesc pentru ajutor.

Dar, în timp ce ies, văd o femeie care curăţă scrumierele şi o rog să-mi arate în ce direcţie este tomberonul. Ea se uită ciudat la mine, iar eu repet asta în spaniolă. Ea arată spre spatele aleii.

— *Gracias*, îi spun. *Muchas gracias*.

Alerg spre tomberon. Sunt trei şi toate miros nemaipomenit.

Câh. Îmi acopăr faţa. *Unde este antisepticul meu când am cel mai mult nevoie de el*? Ştiam că nu ar fi trebuit să o ascult pe Morgan. Ar fi trebuit să-mi ascult instinctele mele olfactive excelente şi să-l aduc cu mine! Ea ajurat că nu voi avea nevoie de el. Mă ridic pe prima cutie gri din metal şi mă uit în tomberon. Nu se vede nicio urmă de valiză. Sau de material. Mă ţin de nas şi sar pe celălalt tomberon. Din nou, niciun semn.

Pe cel de-al treilea tomberon, inima începe să-mi bată cu putere. Valiza nu se vede nicăieri. Va trebui să mă caţăr înăuntru şi încerc să vizualizez pe care l-au folosit ultimul.

— Unu. Doi. Trei! Ţip înainte de a intra mai întâi cu picioarele în mormanul de mâncare veche şi numai Dumnezeu ştie ce altceva. Închid gura şi mă strâng mai tare de nas, luptându-mă cu greaţa care apare. Îmi ia ceva să-mi revin, în timp ce mirosul dezgustător mă ameţeşte. Odată ce-mi regăsesc echilibrul, încep căutarea, oprindu-mă des ca să-mi treacă câte un val de greaţă.

Urcându-mă pe gunoaie, ţinându-mi nările strâns, nu-mi vine să cred că valiza nu iese în evidenţă. Ridic chifle şi prosoape vechi, dar partea cea mai nasoală sunt fructele stricate şi mirosul neplăcut de şampanie de la toate acele prânzuri de la spa. Miroase ca ceva adorat de muşte, dar din fericire ploaia le-a îndepărtat. Sunt doar eu cotrobăind prin gunoaie. *Câh*, *şi poate şi câţiva şobolani ascunşi*! Gunoiul umed îmi învăluie blugii în timp ce mă scufund şi mai mult şi simt cum mirosul începe să-mi intre în piele. *Te rog*, *Doamne*, *te rog fă să fie aici*.

În acel moment, observ un colţ din material. Mă întind spre el şi trag cu putere. Tot gunoiul de după-amiază se ridică, dar nu mai contează. Nu mai contează pentru că materialul este aici! îl pot spăla. Pot face perne din el. Pot face orice pentru a câştiga bani ca să-i returnez investiţia lui Morgan. Trebuie să fac ceva.

Trag şi smucesc până când ţin materialele – toate trei – în mână. Sunt atât de entuziasmată încât abia acum observ mirosul sau faptul că geamantanul Samsonite al lui Buni, folosit pe toată durata colegiului, a dispărut. Când ajung sus, văd nişte jucători de golf care se întorc de pe teren. Dar este prea târziu; m-au văzut. Mă crispez şi încep să mă las în jos, dar îmi aud numele.

„Lilly!” aud din nou.

Şarpe pământ, alături de materiale şi încerc să-mi ţin capul sus. *Cine Dumnezeului m-ar cunoaşte aici*?

Mă fac albă la faţă când îl văd pe Stuart Surrey şi „fosta" sa prietenă, Caitlyn Kapsan, amândoi în costumaţie completă de golf, uitându-se la mine de parcă… ei bine, de parcă aş fi ieşit din tomberonul hotelului acoperită în meniul zilei de ieri.

— Stuart, spun în timp ce mă scutur. *Doamne*, *am o coajă de babană lipită de genunchi*. *O* dau la o parte şi o arunc înapoi în gunoi. Ce faceţi afară pe ploaia asta? *Tu nu te topeşti la ploaie*, *Caitlyn*?

— Eram prinşi cu cea de-a cincisprezecea gaură când a apărut această ploaie surprinzătoare, spuse Caitlyn. Bărbaţii ar juca golf în orice condiţii! A trebuit să-l conving pe Stuart că putem termina şi mâine.

— Da, ei bine, tu eşti bine? întreabă Stuart, cercetându-mi ţinuta.

— Sunt bine. Privesc spre materialele de la picioarele mele. Este o poveste lungă.

— Cred că ai dreptate. Stuart se uită la mine. Sunt sigură că gândeşte: *Am o întâlnire cu femeia asta*? *Ce a fost în mintea mea de m-am coborât la nivelul acestui gunoi uman*? De fapt, cred că pot presupune liniştită că întâlnirea este anulată de repulsia pe care o văd acum în ochii lui. Caitlyn, mergem? Stuart îi pune mâna pe spate şi se îndepărtează de mine, sub umbrela pe care el o ţine deasupra lor. Stuart mai aruncă o privire înapoi şi scutură din cap.

Vreau să cred că el se află aici dintr-o întâmplare. Da, este hotelul tatălui ei, dar sunt sigură că au camere separate. Corect? Vreau să cred că el găseşte fermecător faptul că tocmai m-a descoperit într-un tomberon, dar ceva îmi spune că astea sunt poveşti.

Timpul s-a oprit atunci când l-am văzut. La biserică! Ce caută la hotel? Cu o femeie cu care mi-a spus că „face pauză"? Toate aceste întrebări îmi umblă prin minte când valetul vine alergând spre mine.

— Le-aş fi recuperat eu, domnişoară.

Se pare că cercetarea mea prin gunoi nu a trecut neobservată. Morgan nu va mai fi niciodată primită aici cu mine. *De ce nu am mers la Spa Del Mar*? Nu, eu trebuia să aleg momentul în care toată lumea să se strângă în jurul tomberonului.

Privesc absentă în zare.

— Nu-ţi face griji în această privinţă, Jim. Dar dacă ai putea

curăţa materialul până mâine, îi spun, dându-i mormanul de materiale murdare, aş fi foarte recunoscătoare.

El ia materialul murdar şi începe să alerge pe cărare. *Am cel mai mare ghinion pe care l-a avut vreun om vreodată*. *Rectific*: *am cel mai mare ghinion când vine vorba de bărbaţi*. Nu am nicio şansă să reuşesc în lumea modei. Creatorii de modă sunt cetăţeni eleganţi, cu o ţinută frumoasă pe care oamenii vor să-i imite. Eu simt o căutătoare prin gunoi cu un păr urât şi cu neputinţa de a păstra o relaţie.

PARTEA A II-a

Ondulat

22

Exact atunci când te gândeşti că nu poate fi mai rău… părul meu începe să se onduleze! Poate din cauza ploii, dar acum m-am întors la cabana noastră şi, privind în oglindă, observ primele semne de ondulare ieşind la iveală. Ştiam eu că nu am stat destul de mult timp cu soluţia. Am încercat să-i spun asta coafezei mele, dar ea a jurat că părul nimănui nu se poate împotrivi tehnologiei ştiinţei moderne. Ha! Nu a întâlnit niciodată un păr ca al meu. Pun pariu că părul meu durează cât jumătate din viaţa plasticului industrial! Biotech mi-ar putea vinde ADN-ul cu eticheta: *Nu poate fi distrus de apă*, *hormoni*, *nici chiar de o baterie acidă*! Eu sunt visul oricărui bărbat chel.

— Ce faci? Poppy apare în spatele meu. Oh, Lilly, ce miroase aşa? întreabă, în timp ce vine mai aproape.

— Părul mi se ondulează. Deja! Ce risipă de bani! Abia am reuşit să-mi plătesc chiria de luna trecută ca să pot să plătesc pentru asta.

— Nu se ondulează, spuse ea sec în timp ce se dă înapoi. Cred că ai – ea tace preţ de o clipă – mâncare în el?

— Unde este Morgan? o întreb, evitând privirea ei nedumerită.

— S-a dus să-şi facă tratamentul tău facial cu papaya. Nu ştiam unde te-ai dus. Poppy ridică din umeri. În plus, are nevoie de o pauză. Cred că şi-a plâns şi ultima lacrimă. Tatăl ei ar trebui împuşcat pentru că a pus-o într-o asemenea situaţie. Cred că l-am fi plăcut pe Marcus, Lilly. Este atât de trist! Morgan spune că nu va fi niciun serviciu funerar. El nu voia şi, în plus, tatăl lui Morgan – Nemernicul Bijutier – tu şi cu mine suntem singurii care ştim că se pregătea o nuntă.

— Poppy? îi spun, şocată să aud din gura ei amabilă acea insultă la adresa tatălui lui Morgan. Dar am gândit-o cu toţii. El nu a făcut nimic pentru Morgan, fără să ţină mai întâi seama de el.

— Vorbesc serios. Poppy îşi învârte fusta furioasă. Marcus ar fi trebuit să-l lase să putrezească în acea închisoare rusească. Şi ce a făcut el pentru Morgan în afară de a se *folosi* de ea?

Poppy este la fel ca noi ceilalţi atunci când cineva apropiat este rănit. Ea susţine pacea şi armonia până când cineva se ia de o persoană pe care o iubeşte. Atunci îşi scoate ghearele şi Dumnezeu să aibă milă de persoana care o scoate din pacifismul ei ca de porumbel al păcii.

— El este singurul părinte pe care ea l-a avut vreodată. Asta a făcut el, îi răspund luându-i apărarea, deşi nu simt nevoia să o fac. El a tratat-o ca pe o prinţesă şi nu a permis niciunei alte femei să intervină între ei. Bijutierul din San Francisco are punctele lui bune, iar unul dintre ele este acela că ştie că Morgan este cea mai bună parte a lui.

— Ai dreptate. Dar lasă-mă să mă consolez, gândindu-mă cum să-l rănesc numai un pic. Am petrecut toată după-amiaza ascultând-o pe fiica sa plângându-mi pe umăr, ştii asta? Că tot vorbim de asta, tu unde ai fost? Poppy se apropie mai mult de mine.

— Aveam ceva de făcut.

Poppy se apucă de nas.

— Oh, Lilly, unde ai fost? Şi unde este antisepticul tău atunci când ai nevoie de el?

— Fă-mi o favoare. Mă întorc cu faţa spre ea, dorindu-mi ca Morgan cea realistă să fie aici în locul lui Poppy, un Zen în mişcare.

Poppy ridică din sprâncene.

— Nu implică să mă apropii de tine mai mult, nu-i aşa?

— Sună la recepţie pentru mine şi cere camera lui Caitlyn Kapsan.

— Caitlyn? Fata aia în costum alb de la biserica lui Morgan?

— Se află aici la hotelul tăticului ei. Îmi întorc privirea de la ochii ei întrebători. Cred că e cu Stuart.

— Ţi-am spus că tipul ăsta are o energie negativă. Nu sun. Scuteşte-te de nişte necazuri şi lasă-l baltă înainte de a te întâlni cu el, bine? Poppy se aruncă pe un scaun şi-şi încrucişează braţele bine făcute. Nu este destul de rău că o avem pe Morgan într-o harababură absolută în acest weekend? Crezi că vrem să te ridicăm şi pe tine de pe jos? Tipul ăsta este un gunoi, Lilly. Recunosc că este arătos, are un accent sexy, dar tot este un gunoi. Ai auzit-o vreodată pe Morgan spunând atâtea lucruri neplăcute despre un tip?

Mă răsucesc spre ea.

— Tu doar sună. Eu aş face-o pentru tine. Vreau doar să ştiu dacă sunt împreună. Vreau să bag astea sub preş pentru totdeauna, scuze pentru jocul de cuvinte.

Poppy se ridică în picioare. Cu o mână în şold, ea se comportă remarcabil de asemănător ca Buni.

— Ce îi spun când o să răspundă?

— Număr greşit, îi spun. Aşa cum făceam la facultate.

— Să o întreb şi dacă îi funcţionează frigiderul dacă tot mă apuc de asta?

— Identificarea apelantului face ca în zilele noastre acestea să fie nişte amintiri îndepărtate, spun cu nostalgie. Ah, vremurile bune! Bieţii copii de astăzi. Observ cum hotărârea lui Poppy slăbeşte. Te rog, Poppy. Fă asta pentru mine. Dacă ai dreptate, ai dreptate. Asta nu te-ar face să te simţi mai bine?

Poppy se aşază pe pat şi privesc cu uşurare cum apasă pe zero.

— Camera lui Caitlyn Kapsan, vă rog. Apoi acoperă receptorul. Îmi fac legătura. Poppy începe să fredoneze. Oh, bună, Caitlyn?

Ce face?

— Aici doctor Poppy Clayton. Ne-am întâlnit la biserica din oraş. Eram cu prietena mea, Lilly. Aşa este, prietenele lui Morgan.

Opreşte-te. *Opriţi-o chiar acum*. Alerg spre telefon, dar ea mă îndepărtează cu o mişcare veche de luptă.

— Da, continuă Poppy. Suntem aici la hotel cu Morgan. Ea chicoteşte fals. Ştiu. Incredibil, nu-i aşa? Noi fetele ne-am gândit că v-ar plăcea să luaţi cina cu noi. Lilly a menţionat cum că v-a văzut pe aici… Ştiu… Desigur. Poppy acoperă din nou receptorul. Se consultă cu Stuart.

O voi răni pe Poppy. Dar în interior simt cum inima mi se frânge un pic pentru că Stuart este în camera lui Caitlyn şi ceea ce a spus Morgan despre el este, foarte probabil, adevărat. Mă doare stomacul. *Chiar am gusturi oribile la bărbaţi*. Cum să aibă cineva încredere în instinctele sale atunci când acestea funcţionează atât de prost? Cu excepţia detectării mirosurilor oribile. De ce nu pot mirosi şi bărbaţii răi? Să-i trec printr-o doză zdravănă de antiseptic pentru bărbaţi răi? Chiar dacă aş putea face asta, cum îmi scot din cap faptul că el mă face să mă simt ca o prinţesă?

— Minunat. Atunci ne vedem la opt. O să sun să le spun că vom sta împreună. Fabulos, ne vedem atunci. Poppy închide telefonul.

— Ce faci?

— Uite ce e, dacă Stuart crede că are tortul său pe care îl poate şi mânca, sunt pe cale să-i arăt că tu nu eşti un desert. Tu eşti felul principal, un adversar serios pentru inima lui. Iar dacă el are intenţia să continue cu asta, atunci te va trata cu demnitate. Sau va răspunde în faţa mea în timpul procesului.

Chiar îmi este rău. *Şi este vorba de mai mult decât de gunoiul zilei*.

Morgan intră, cu faţa curată şi roşie de la frecat.

— Bună, fetelor! ne strigă ea veselă.

— Bună, Morgan, spuse Poppy cu vinovăţie, punând receptorul în furcă. Cum a fost tratamentul facial? Te simţi mai bine?

— Sunt bine. Mai bine. Ce se întâmplă aici? întreabă Morgan, simţind imediat tensiunea din încăpere.

— Poppy este o trădătoare, asta se întâmplă aici. De ce nu o întrebi ce tocmai a terminat de făcut?

— Lilly, ce ai făcut? Morgan strâmbă din nas. Miroşi oribil.

Telefonul mobil sună şi eu mă întind spre el.

— Lilly Jacobs Design.

— Lilly? Sunt Buni. Trebuie să vii acasă, scumpo. Cât poţi de repede. Am primit un telefon. Vocea ei tremură.

— Ce s-a întâmplat, Buni? Ea nu este genul care să facă mult zgomot pentru nimic.

— A sunat cineva. Ea tace.

— Da, ştiu, tocmai ai spus că…

— Este mama ta, Lilly. Mama ta biologică, se corectează ea. Este aici.

Mă simt de parcă aş fi primit o lovitură în stomac. *Asta îmi mai lipsea acum*.

— Vin imediat acasă, Buni. Mă uit la Morgan şi la Poppy. Trebuie să mă duc la Buni.

— Îmi fac bagajele, spune Morgan, simţind gravitatea situaţiei.

— Nu, nu, fetelor, voi rămâneţi. Morgan, tu ai nevoie să jeleşti aşa cum trebuie. Poppy, tu trebuie să stai cu ea. Şi ai o întâlnire cu Stuart şi Caitlyn la care trebuie să te duci. *Scuze*, *nu am putut rezista*. Voi găsi eu o modalitatea de a ajunge acasă. Dacă am învăţat ceva în toţi aceşti ani de când folosesc transportul în comun, este că acolo unde e voinţă e şi putinţă.

— Mai întâi fă-ţi o baie, spuse Poppy. Dacă hainele tale nu au ajuns încă aici, poţi lua ceva de la mine. Ea se duce în baie şi aud cum deschide robinetul de la cadă.

Privesc în urma ei, imaginându-mi fustele vaporoase şi să spunem că disperarea mea nu este încă atât de profundă. Mă uit la Morgan cu ochi rugători.

— Da, am ceva ce poţi purta, Lilly. Nu-ţi face griji. Buni este bine?

— Da, răspund cu mintea alergându-mi. Doar că a primit nişte… veşti. Se pare că mama mea sau, mai degrabă, femeia care mi-a dat viaţă, se află în oraş.

Poppy iese repede din baie, iar ea şi Morgan oftează.

— Nu se poate! Ce vrea? întreabă Poppy.

— Nu am nicio idee, dar am aşteptat această zi toată viaţa mea, aşa că va trebui să aflu.

— Ei bine, pot spune un lucru despre noi. Atunci când vieţile noastre se dau peste cap, cel puţin se dau împreună. Morgan îmi zâmbeşte.

— Vorbeşte pentru tine, zâmbeşte Poppy şi ne luăm de mâini.

Poppy spune o rugăciune, iar eu încerc să-mi liniştesc mintea, care se îndreaptă în mii de direcţii. Am o mamă. Oare seamănă cu mine? Unde a fost? Deodată, niciunul dintre termenele limită sau directivele Sarei nu mai contează. Sunt pe cale de-a afla cine sunt.

Poppy termină, iar eu mă întorc şi mă îndrept spre baie, închid uşa şi intru în cada aburindă având pe fundal ploaia care cade afară. Este divin atunci când mă scufund în cadă. Căldura îmi usucă pielea şi privesc cum aburul se ridică din apă şi mă înconjoară. *Mama mea*. *Am o mamă*, mă gândesc din nou în timp ce miros săpunul cu lavandă şi miere. Mereu am ştiut că am o mamă, dar am încetat să mă mai gândesc la ea cu mult timp în urmă. Acum toate acele întrebări vechi au reapărut. Cum arată ea? Semăn cu ea? Oare este blândă? O interesează moda? Are ochiul format pentru culoare? Oare este divină? De ce nu m-a vrut în toţi aceşti ani? Ce fel de maşină conduce?

Mă înmoi câteva minute, dar trebuie să-i dau bice. Îmi las părul ud şi-mi pun un trening de la Juicy Couture pe care mi l-a adus Morgan şi ies din baie. Se simte ca lux pur, dar nu am timp să mă concentrez la îmbrăcămintea de calitate pentru sala de gimnastică. *Trebuie să ajung acasă*.

Ies din baie fără gunoaie pe mine şi chiar bucuroasă ca să o văd pe Morgan plângând din nou.

— O să mă întorc, le anunţ cât mai degajat posibil.

— Du-te, Lilly. Ai aşteptat toată viaţa această zi. Noi vom fi bine, mă asigură Morgan.

Îmi pieptăn părul şi mă uit la Morgan care încă este un pic palidă.

— Eşti sigură că o să fii bine?

— Sunt bine. Ştiam că asta se poate întâmpla într-o zi.

Mă uit în ochii ei superbi şi nu pot spune că sunt prea dezamăgită că nu se mărită, dar îmi doresc ca bărbatul să nu fi murit ca să o elibereze de angajament.

Ne îmbrăţişăm şi alerg spre recepţie pentru a găsi un mijloc de transport până acasă. Angajatul din spatele biroului este evident supărat atunci când îmi fac apariţia. Sunt Fata Gunoi şi cu siguranţă nu sunt imaginea pe care şi-o doresc aici în ţinutul vinului. Desigur, părul meu care începe deja să se onduleze stă dezordonat pe faţă şi este atât de des încât nu se va usca până ajung acasă.

— Pleci undeva? Stuart apare în spatele meu şi simt cum plămânii mi se umplu cu aer la vederea lui. Dacă chiar este nemernic aşa cum îl zugrăveşte Morgan, eu nu văd asta.

— Acasă, spun eu tăios, încercând să-mi regăsesc vocea. Tocmai îmi chemam un taxi, îi spun, fără să mai adaug: *pe care nu mi-l pot permite*, *dar cărţile de credit au fost inventate pentru urgenţe*, *corect*? Desigur, ale mele au fost inventate împreună cu chestia aia oribilă numită limită de credit. Dar cât poate să mă coste să ajung acasă? Este doar la o oră, sau cam aşa ceva, distanţă. Îmi puteţi chema un taxi? îi spun recepţionerului.

— Te duc eu acasă, spuse Stuart, vocea sa profundă mustind de acel accent englezesc divin. Am fost chemat la o întâlnire urgentă de afaceri. Stuart îşi aruncă pe umăr geanta, împreună cu rachetele de tenis puse în huse cu fermoar. Stomacul mă trădează, făcând din nou acel dans al fluturilor la vederea lui.

Dacă chiar am gusturi proaste la bărbaţi, *de ce nu-mi pot da seama de asta*? *Vedeţi voi*, *el pare drăguţ. Se oferă să mă duc*ă cu *maşina*. *Cavalerul dreptăţii salvează prinţesa şi toate cele*. *Corect*?

— Deci, ce spuneţi, domnişoară Lilly? îmi permiteţi să vă duc cu maşina?

— Mergi acasă? Credeam că iei cina cu noi. Îmi pun o mână în şold. *Avea de gând să-mi dea ţeapă*!

Stuart îmi duce mâna la bărbie.

— Cina cu femeia pe care încerci să o laşi în urmă, împreună cu femeia după care suspină inima ta ţi se pare ceva confortabil?

Îmi este jenă să spun că această replică siropoasă funcţionează complet asupra mea, iar eu sunt ca un chit în mâinile lui. *Este atât de incredibil de minunat*! Şi o spune cu acel extraordinar accent englezesc! *Ai auzit asta*? *Inima lui suspină după mine*! Mă gândesc la sărutul lui Nate. Scuzaţi – sărutul pentru Stuart, pe care din greşeală l-am irosit pe Nate Goddard – şi nu mai ştiu cum este de fapt.

— Nu, presupun că nu ar fi fost confortabil, îi şoptesc, cam fără suflare ca şi Caitlyn. Poate că de aceea vorbeşte ea aşa – din cauza lui Stuart!

— Unde-ţi sunt bagajele? întrebă Stuart.

— O poveste lungă. Sunt gata. Privesc în ochii lui căprui de culoarea ciocolatei şi nu văd nimic din ce m-a avertizat Morgan. Chiar nimic. Dacă Stuart Surrey este rău până în măduva oaselor, eu văd doar un măr rotofei, delicios şi roşu atârnând în faţa mea, copt, numai bun de cules. Nu se vede miezul.

— Faptul că nu ai niciun bagaj are ceva de-a face cu faptul că erai în tomberon? întreabă Stuart.

— Hai să uităm asta, da? Ultimul lucru de care am nevoie este să-i dezvălui coşmarul meu legat de lipsa de antiseptic. Numai gândul mă face să tânjesc după un parfum de mere verzi!

Stuart mă conduce la maşină, iar atunci când ieşim afară observ că el aruncă o privire peste umăr. Cam ca soţia lui Lot. Mă crispez şi mă simt incredibil de asemănător „cealaltă femeie”. Vocea lui Morgan îmi sună deodată în ureche. *Tu nu eşti cel mai bun judecător în materie de bărbaţi*, *Lilly*! Evident. Mă întreb dacă şi mama are aceeaşi problemă. *Ei*! *Mă întâlnesc cu mama*. Această realitate încă mai trebuie să-şi facă efectul, pentru că acum încerc cu disperare să observ ce vede Morgan la Stuart.

Încep să am dubii. Să fiu singură cu Stuart nu este cea mai bună idee, pentru că, deşi nu văd nimic legat de ceea ce m-a avertizat Morgan, eu chiar am încredere în judecata ei şi ştiu că este de partea mea. Doar că eu cred din tot sufletul că Stuart vrea să o lase pe Caitlyn în urmă, iar ea nu vrea să-i dea drumul. Cu siguranţă că el doar

încearcă să se despartă cu blândeţe de ea. *Şi să joace golf cu ea în timp ce stă confortabil ascuns în hotelul tăticului ei este un fel de a se despărţi de ea cum anume*? încerc să ignor vocea supărătoare din mintea mea.

— Eşti sigur că eşti gata să părăseşti hotelul, Stuart? Dacă nu, eu pot lua un…

— Sunt gata, Lilly. Ţi-am spus, am o întâlnire. Priveşte în jos spre mine, scepticismul meu se pare că este evident. Eu şi Caitlyn luăm o pauză. Sincer. Îmi zâmbeşte dintr-o parte.

— De ce? îmi mijesc ochii ameninţător spre el.

El râde.

— Poftim? Stuart mă ajută să urc în BMW şi se apleacă peste uşa deschisă.

— De ce iei o pauză? Cum iei o pauză? Te desparţi de ea? îţi este frică de angajamente? Sau te temi că există cineva mai bun?

Stuart trânteşte portiera, ocoleşte maşina şi se aşază pe locul şoferului, trântind şi portiera lui.

— Ca să vezi, nu-i aşa că eşti directă?

Sincer acum, *ce am de pierdut*? *Cu excepţia inimii mele şi a bunei reputaţii*.

— Stuart, mi-ai cerut să ne întâlnim. Te văd la hotel cu o altă femeie, jucând golf. Apoi eşti în camera ei. Nu-mi datorezi nimic, aşa că nu ştiu de ce te mai deranjezi cu faţada. Apreciez complimentul pe care mi l-ai făcut, dar viaţa mea este complicată şi la fel este şi a ta. Mi-a făcut plăcere micul nostru flirt…

— Aşteaptă un pic. Stuart apasă pe frâne în faţa semnului stop de la ieşirea hotelului. Cred că nu m-am făcut înţeles.

— Recunosc, nu te poţi despărţi de cineva cu care nu ai o relaţie adevărată, divaghez eu. Apoi îmi amintesc de Robert. Ei bine, din punct de vedere tehnic, cred că o poţi face, dar eu nu-ţi dau papucii. Spun doar că arăţi foarte bine, eşti fermecător şi ai o prietenă bogată şi frumoasă. Cred că ar trebui să rămâi la asta. Nu da pasărea din mână şi toate cele… Privesc afară pe geam la frumoasa vie de pe dealurile unduitoare, mândră de mine pentru fiecare idee matură.

Stejari maiestuoşi punctează tabloul şi mă întreb cum Dumnezeului ajung în astfel de situaţii. Deşi Morgan s-a vârât într-o logodnă, Poppy a ajuns într-un şanţ al modei de prost-gust, aşa că poate că este vorba de toate trei la un loc. *Cum numeşte un creştin karma proastă*?

— Lilly, cred că probabil m-ai înţeles greşit. Căutam o relaţie de prietenie, nu una romantică.

Am să mor.

— Ei bine, vreau să spun, cu tine, continuă Stuart. El conduce pe drumul principal din Napa forţând ingineria germană. Poate că vreau altceva mai bun pentru mine, dar am simţit ca şi cum te-aş cunoaşte, ca şi cum m-aş putea destăinui ţie.

— În legătură cu ce? Inima mea este neliniştită. Am sentimentul clar că nu este ceva ce mi-aş dori să aud.

— Tu chiar nu semeni cu nicio persoană pe care am întâlnit-o până acum.

Şi nu-i aşa că tocmai mi-am creat un drum spre casă extrem de incomod?

— Deci, bat eu din palme. Atunci despre ce vrei să vorbim? Eşti fan al celor de la Forty Niner?

— Nu chiar, nu. De fapt, eu sunt cu rugbiul.

Acum parcă îl văd pe Colin Farrell în nişte pantaloni murdari de noroi.

— Rugbi. Nu ştiu nimic despre rugbi, decât că este violent.

— Aşa este, fu Stuart de acord.

— Deci, cum ai întâlnit-o pe Caitlyn?

— Ne-am cunoscut la biserică. Lilly, chiar simt că ar trebui să-ţi explic ceva.

— Chiar trebuie? mormăi eu. Ce ţi-a plăcut la Caitlyn când ai întâlnit-o? Faptul că aduc în discuţie vechea prietenă cu siguranţă că-mi este de ajutor. Îmi reaminteşte că Stuart cam este un parazit şi mă ajută să evit orice veste groaznică pe care el pare atât de nerăbdător să mi-o împărtăşească.

— Încrederea ei. Vrei să ştii ce mi-a plăcut la tine când ne-am întâlnit?

— Nu, răspund sarcastic. Nu chiar.

— Nu sunt jucătorul care crezi tu. M-am întâlnit cu o femeie despre care aveam o părere foarte bună, dar care nu cred că are potenţial pentru mai mult de atât. Înţelegi ce vreau să spun? Râd.

— Bărbaţii care nu văd potenţialul? Merg mai departe.

— Asta încerc să fac şi eu. De aceea eram astăzi aici cu Caitlyn. Nu aveam nici cea mai mică idee că tu o să vii aici cu Morgan.

— Am stat trează azi-noapte şi am lucrat. Sunt un pic obosită, îi

spun, schimbând subiectul. Cred că o să dorm puţin, îmi sprijin capul de scaunul din piele al BMW-ului. Pleoapele îmi fâlfâie, dar sunt mult prea nervoasă ca să dorm, dar nici nu pot suporta să aud ce vrea să-mi spună Stuart. Nu astăzi. Nu acum.

23

Unde mergi? întreabă Stuart.

Deschid ochii şi văd că ne aflăm pe Golden Gate Bridge sub un cer de un albastru viu cu podul de un roşu strălucitor înălţat printre norii împrăştiaţi. Oceanul este în dreapta mea, golful San Francisco în stânga, cel mai frumos oraş din lume se întinde înaintea mea şi vârfurile divine din Marin County în spatele meu. Trag adânc aer în piept. *Sunt acasă*.

— Încotro? mă întreabă el din nou.

— Mă duc la bunica mea. Locuieşte în zona portului.

Stuart se întoarce spre mine.

— Bunica ta locuieşte în zona portului? Impresionant.

— Are închiriată o cameră acolo. Trebuie să recunosc că nu m-am gândit nici măcar o dată la faptul că Max Schwartz, critic de televiziune, deţine o casă în zona portului. Este una dintre cele mai elegante zone din San Francisco şi *de ce* nu mi-a trecut prin minte că salariul de la ziar şi acea casă nu prea merg mână în mână? Uneori cred că sunt cea mai absentă persoană în viaţă. Pot observa cel mai mic detaliu al cusăturii pe o geantă, dar să ratez o întreagă vilă – *scuze*, *proprietate* – pe care Max o împarte cu bunica mea? Temerile mi se confirmă. *Sunt o imbecilă*. Ce va crede Max când voi apărea într-un BMW cu un bărbat? Când el ştie că am fost în ţinutul vinurilor pentru un respiro. Asta îmi mai trebuie – să-i spună lui Buni că am fost plecată la vreo întâlnire sordidă cu un bărbat într-un sedan mare şi străin.

Îi dau indicaţii lui Stuart cum să ajungă de la pod la locuinţa bunicii mele. Sunt complet paralizată la gândul că-mi voi întâlni mama. *Oare mă va plăcea*? *Va crede că sunt o uşuratică pentru că vin cu un bărbat ca să o cunosc*?

— Bunica ta te va duce acasă cu maşina? întreabă Stuart. Vrei să mă întorc să te iau? El se oferă doar aşa, pentru că-mi dau seama că nu este chiar o ofertă. Este felul lui de a spune: Sunt un gentleman şi asta fac gentlemanii; dar te rog să te descurci singură şi scuteşte-mă de îndatorirea asta de şofer.

— Nu! înghit nodul din gât. Nu ştiu cât voi sta. Totuşi mulţumesc

pentru ofertă. *Oricât de falsă ar fi*.

— Sună-mă pe mobil dacă ai nevoie să te duc cu maşina, bine? Stuart îmi dă o altă carte de vizită şi o parte din mine se întreabă dacă tipul ăsta vinde doar produse farmaceutice. Este la fel de alunecos ca o bucată proaspătă de gheaţă.

— Mulţumesc. Oprim în faţa locuinţei bunicii mele şi-l văd pe Max, care curăţă un mic tufiş din faţa casei, balansându-se pe piciorul bun. Apreciez că m-ai adus, Stuart. Încerc să ies repede din maşină, dar Stuart mă ia de braţ.

— O să-ţi demonstrez. Ceea ce am spus este adevărat. Eu merg mai departe.

— Mulţumesc din nou! îi fac semn cu mâna şi trântesc portiera. Max!

— Lilly, spune el sec.

— Ei bine, asta a fost o excursie pe cinste. Un tur în trombă şi toate cele!

— Cine era ăla? arată Max cu capul spre farurile BMW-ului.

— Prietenul lui Morgan, Stuart Surrey. Era la hotel cu… cu prietena lui şi s-a oferit să mă aducă acasă cu maşina când a sunat Buni.

— Aş fi trimis o maşină să te ia, spuse Max şi privirile noastre se întâlniră. Nu trebuia să apelezi la *el*.

— El era la hotel. Cu iubita lui, recunosc eu într-un final.

— Am aflat despre vizitatorul lui Mildred. Nu-ţi face griji în legătură cu duminică seara. O putem lăsa pe altă dată. O vom reprograma atunci când va fi un moment mai propice.

Simt că este cu adevărat dezamăgit. Nu se va întâmpla nimic cu Max, dar cel puţin se întâmplă ceva cu mine. Cu câteva zile în urmă, aveam trei bărbaţi pe care-i consideram drept posibilităţi. Acum nu mai am niciunul şi, deşi cred că ar trebui să mă concentrez la cum să pun mâncare pe masă… la naiba, *să am* o masă… tot este un pic dezamăgitor.

Este ceva în felul în care mă priveşte Max, ca şi cum ar înţelege ce sunt pe cale să înfrunt. Nu-l înţeleg deloc şi nici grija lui improbabilă pe care o manifestă faţă de bunica mea, aşa că, desigur, îi pun la îndoială motivele. Dar, în acest moment, nu am pe nimeni altcineva.

Îl iau de mână şi-l privesc drept în ochi.

— Îmi este frică să intru acolo. Arăt cu capul spre apartamentul

bunicii. Cum este femeia aia?

Max ridică din umeri.

— Este… este… are o înfăţişare destul de dură.

— Dură? îl întreb.

— Ca şi cum a dus o viaţă dură. Arată mult mai bătrână decât este, dacă spui că te-a făcut când era atât de tânără!

Cuvintele lui Max nu mă liniştesc. Acum tremur, iar ideea de a intra în arena cu lei este ultimul lucru din agenda mea.

— Du-mă acasă, Max, te rog! Ar trebui să fiu cu Morgan. Nu ar fi trebuit să plec.

— Nu pot conduce, Lilly. Max se uită în jos la piciorul său rupt cerându-şi scuze. Haide! El lasă foarfecele pentru scurtat ramurile jos, în spatele porţii. Intrăm împreună. Sunt o prezenţă foarte impunătoare, spune el şi-mi face cu ochiul. Este vorba de jurnalistul din mine. Îi sperie pe oameni, adăugă el şi râde.

Îl iau de mână şi simt cum tremur toată. Nu pot respira şi îl strâng tare de mână. *Câte un pas*, *pe rând*, îmi spun. Max merge cu o cârjă şi mă conduce pe uşă unde o văd pe Buni stând aplecată deasupra chiuvetei, spălând-o până la epuizare, fără doar şi poate.

— Buni?

— Lillian, respiră Buni. Eşti aici!

— Unde este?

— Este în baie, se aranjează. O să iasă în curând.

Mă uit la Max şi ştiu că pe faţa mea se citeşte panica. *Aceasta este mama mea*. Femeia care mi-a dat viaţă, apoi m-a lăsat cu cineva pe care abia îl cunoştea.

— Cu ce-i voi spune că mă ocup?

— Eşti designer, Lilly, îmi reaminteşte Max.

— Nu unul angajat. Încerc să râd, dar îmi reuşeşte doar un suspin înăbuşit. Max mă cuprinde cu braţul şi-mi duce mâna la buzele lui. Îmi depune cel mai delicat sărut şi, pentru o clipă, uit complet unde mă aflu. *Doamne Dumnezeule*, *vreau să ies de aici*.

— Eşti cel mai bun designer pe care-l cunosc, spuse Max.

Din nou, încerc să râd printre lacrimi.

— Iar tu câţi designeri cunoşti mai exact?

— Ai fi surprinsă să afli pe cine cunosc la hotelul tatălui meu. Poate că eşti mai bună decât Donna Karan. Te-ai gândit vreodată la asta?

Când privesc în sus spre Max, el are ceva în privire care deodată mă face să vreau să-l sărut. Există momente în viaţă când Dumnezeu pune persoana potrivită la locul potrivit. Acesta este unul dintre acele momente. Îmi retrag privirea. Ştiu că este vorba doar de emoţia momentului şi de dorinţa de a vrea, cu orice preţ, să fiu dorită. Aşa o fi? Adică; în urmă cu o oră tânjeam după un englez care are iubită, care părea mai mult decât nerăbdător să-mi dea papucii într-un fel mai special. Este clar, am probleme majore şi o stare enormă de confuzie. Nu este momentul să mă gândesc la romantism, un subiect la care eşuez mereu, indiferent de sincronizarea mea.

Uşa de la baie se deschide încet, iar eu înghit cu greu, încercând să-mi calmez inima care bate cu putere. Mă tem că ea – şi va da seama cât sunt de nervoasă, doar auzindu-mi pulsul puternic. Femeia se îndreaptă spre mine, iar eu îl strâng de mână pe Max, până ce văd că degetele lui devin albe. Mă străduiesc să-i dau drumul şi dau voie ochilor să cuprindă această viziune: ea nu este deloc aşa cum mi-am imaginat-o în toţi aceşti ani.

— Eşti blondă, este primul lucru care-mi iese pe gură. Are un păr lung, frumos şi blond şi ochi căprui de culoarea alunei. Nu există niciun semn de păr zburlit sau nevoia de a folosi produse de îndreptat părul de la John Frieda. Iar pielea ei… nu este la fel de măslinie ca a mea. Este rumenă cu o nuanţă rozalie şi are obraji plini şi rotunzi. Nu este o femeie mică de statură, iar eu încep să mă întreb dacă nu cumva am fost schimbată la naştere. Pentru că ea chiar are bust. *În regulă*, *Doamne*, *ce s-a întâmplat*?

— Obişnuiam să fiu blondă, spuse ea. Acum plătesc scump pentru acest privilegiu.

Amândouă râdem nervos. Observ că arată ca şi cum viaţa ei a luat-o pe un drum dur. Liniile îi sunt întipărite adânc în obraji şi în jurul gurii, iar eu îi simt mirosul de ţigară şi poate că şi pe acela de gin care miroase a pin. *Unde este antisepticul*?

— Locuieşti în San Francisco? o întreb, gândindu-mă de câte ori am cercetat mulţimea, întrebându-mă dacă nu cumva este printre ei. Întrebându-mă dacă într-o zi voi vedea cum ochii mei mă privesc prin oraş. Totuşi, nu m-aş fi uitat după o blondă. Sau după o femeie cu bust. Este evident că am fost jefuită.

— Nu, locuiesc în Missouri.

Râd, gândindu-mă la slabele mele cunoştinţe de geografie şi la

prietenele mele spunând că ar trebui să știu unde se află Missouri pe hartă. *Cred că aveau dreptate*.

— Și ce faci acolo, în Missouri?

— Am o familie. Doi băieți și o fată.

Icnesc. Aceste cuvinte mă lovesc cu putere – chiar rău. Nu m-am gândit niciodată la o altă familie, dar, desigur, ea are o altă familie. Mintea mea se grăbește să proceseze informația.

— Am frați? Și o soră?

— Ei încă nu știu despre tine. Uite, ți-am adus niște fotografii. Alisa are șaisprezece ani. Jeremy are paisprezece și Joshua treisprezece. Ea îmi dă fotografiile și trei adolescenți cu cârlionți blonzi se uită la mine. Nu am vrut să le spun, pentru că nu știam dacă voiai să ai de-a face cu mine. Dar soțul meu știe. Am venit cu binecuvântarea lui. Te-am ținut secret în toți acești ani. Dar, cu cât creșteai, cu atât mă întrebam mai mult dacă m-ai căutat. Am decis să fiu proactivă.

Buni își făcea de lucru prin bucătărie. Nu am nici cea mai vagă idee ce gândește ea despre această întâlnire. Aceasta este femeia care s-a culcat cu fiul ei de optsprezece ani, chiar înainte ca el să moară. Femeia care i-a abandonat nepoata într-o duminică după-amiaza fără niciun avertisment și a lăsat-o pe ea să mă crească. Ea a plecat să cumpere niște scutece și nu s-a mai întors niciodată. Buni trânțește o foaie pentru prăjituri pe blat. *În regulă*. *Cred că am o idee de cum gândește ea*.

— Mă întorc la hotel. Ea mă ia de mână și o scutură de parcă am fi la o întâlnire de afaceri. A fost o zi lungă, așa cum probabil că-ți imaginezi. Mă cheamă Tammy. Ei bine, cred că știi asta. Dar numele meu de familie este Jamison și mă poți găsi aici dacă vrei să ne mai vedem. Ea îmi dă o hârtie mototolită de la un hotel, cu coordonatele ei scrise acolo. Am vrut să te întâlnesc de atâta timp, dar mai ales înainte de cea de-a treizecea ta aniversare. Niciuna dintre noi nu întinerește, nu-i așa? Ea încearcă să zâmbească, dar arată mai mult ca o grimasă. Eu stau și mă uit la ea.

— Da, așa e, șoptesc. Nu întinerim.

— Vreau să-ți las timp să asimilezi toate astea. Ești o fată frumoasă. Bunica ta mi-a spus că ești o creatoare de modă strălucită și că ai o diplomă de la Stanford. Nu aș putea să fiu mai mândră de tine, Lillian. Ea – și trece mâna peste obrazul meu și se îndreaptă repede spre ușă de parcă aș urmări-o cu un satâr.

Vreau să spun ceva, dar gura mea nu funcţionează. O privesc cum pleacă. Mă întorc şi mă ghemuiesc la pieptul lui Max, având o nevoie disperată de a fi îmbrăţişată. Ea nu m-a îmbrăţişat. Mama mea nici măcar nu m-a îmbrăţişat. Simt gura lui Max lângă urechea mea, iar respiraţia lui este caldă în părul meu.

— *Eşti* o fată frumoasă, şopteşte el.

— Mereu o regină a dramei, Tammy asta, spuse Buni, iar eu mă desprind repede de lângă Max.

— Ce ai spus? întreb uluită, încercând să mă concentrez asupra lui Buni.

— Este vorba numai despre ea. Ea are o fiică cu masterat la Stanford şi cu propria ei afacere de design şi ce face? Te cheamă acasă de la spa, stă cinci minute şi face în aşa fel ca totul să fie doar despre ea. Familia ei. Soţul ei. Nu ştiu la ce m-am aşteptat de la o femeie care şi-a abandonat propriul copil.

Îmi încordez maxilarul.

— Dar am rude, Buni. Asta este emoţionant.

Buni zâmbeşte uşor, apoi dă din cap.

— Aşa este, Lilly. Poate o să-i cunoşti într-o zi, spune ea şi se întoarce la dereticat şi ştiu că este rănită. Bunica mea a fost mereu severă cu mine, dar şi mai dură cu cineva care m-ar fi rănit. Şi-a dorit ce-i mai bine pentru mine, dar în ceea ce priveşte consecvenţa? Nu mai există cineva ca Buni. Dacă ar putea, s-ar întoarce din mormânt ca să mă ajute.

— Chiar există avioane care merg în statele din mijloc? îi fac cu ochiul şi ea chiar zâmbeşte. Este un gest mic, doar între noi, care spune: *Totul este în regulă*, *Buni*. *Tu eşti singura şi unica mea mamă*. *Iar tu încă eşti fiica mea – cu tot cu visurile tale legate de modă*.

— Acum, am bingo în seara asta. Buni întrerupe momentul sentimental şi începe să se agite. Tu eşti bine? Madeline vine să mă ia peste câteva minute şi mai am nişte paste rămase aici, spune ea lovind iar frigiderul, dacă ţie şi lui Max vă este foame. Ştii cum să foloseşti un cuptor cu microunde?

— Sunt bine, Buni. Şi surprinzător, chiar sunt. Am o mamă care m-a născut. Dar dacă e să spun adevărul, în acest moment mă interesează mai mult ce se petrece cu acest reporter TV tăcut din faţa mea. Doar pentru că şoapta lui caldă era exact ceea ce aveam nevoie în urmă cu câteva secunde şi mă întreb cum de a ştiut el chestia asta.

Dar înapoi la mama care mi-a dat viaţă: are o familie. Uau! Eu mi-am imaginat că ar trăi pe străzi pe undeva, distrusă din cauza greşelii groaznice făcută cu atâţia ani în urmă!… Cineva care bea dintr-o sticlă aflată într-o pungă de hârtie şi toate cele. Ei bine, cred că ştim acum de unde provine regina dramei. Din punct de vedere emoţional, ea părea destul de detaşată, ceea ce cred că are sens. Nu mă cunoaşte de când eram mică, dar tot mă afectează. Cred că speram la ceva mult mai maternal. Cum ar fi de exemplu, că va exista o legătură emoţională profundă, ce nu poate fi ruptă de timp sau de distanţă. *Da*, *chiar nu am simţit aşa ceva*. Mai ştii, poate chiar se simte rău pentru că m-a abandonat când eram bebeluş? Oare cer prea mult? Simt cum furia începe să se strângă, înainte de a-mi aminti – aşa cum spune în Biblie – că pot captura fiecare gând. Mă lupt, dar îl biruiesc.

Îmi muşc buza şi mă uit în ochii lui Max. Zâmbeşte. Nu cu buzele, ci cu ochii. Deodată, fără niciun fel de avertisment, fascinaţia pentru Stuart Surrey se evaporă complet din mintea mea, luând cu ea şi fixaţia pentru Nate Goddard. Atenţia mea este complet concentrată asupra lui Max. El a fost alături de mine. Ca şi Buni.

Vedeţi, eu şi Buni a mea nu am avut niciodată un bărbat prin preajmă şi ne-am descurcat bine. Dar asta nu m-a oprit să-mi doresc unul pentru mine. Am un vis siropos despre gărduleţul alb şi Domnul Perfect care vine acasă cu flori şi sare peste gărduleţ, iar eu îi strig: „Scumpule, ai grijă la panseluţe!” Dar în interiorul meu, râd de felul său de-a fi şi de florile din mână, în timp ce copiii se adună la picioarele mele pentru a-şi întâmpina tatăl care a venit acasă. Este un serial prost din anii 1950. Ştiu asta, dar nu mă împiedică să visez.

Se întâmplă un lucru ciudat atunci când mamei tale nu-i pasă de tine atât de mult încât să vrea să te crească, ai un fel de insecuritate cu rădăcini profunde cum că nimănui nu-i va păsa destul de mult pentru a sta în preajmă. Există această temere cum că nu eşti destul de bună ca să fii păstrată, nu eşti destul de specială pentru ca cineva să te vrea. Poate situaţia se mai schimbă, dar sentimentul ăsta nu dispare niciodată.

— Lilly, m-ai auzit? mă întreabă Buni.

— Da, îi spun, încă uitându-mă la Max. Au rămas paste în frigider. Îţi este foame, Max? întreb ridicând dintr-o sprânceană.

— Ca de lup, spuse el, zâmbind într-o parte. De ce nu le luăm sus, ca să vedem luminile oraşului cât timp mâncăm?

— Nu este întuneric afară, îi reamintesc.

— O să fie, şopteşte el.

Buni îmi pune castronul rece cu paste în mâini, lucru care mă trezeşte din visare.

— Ah! Este rece!

— Am învăţat-o să gătească, Max. Nu o lăsa să facă pe proasta cu tine. Lilly, pregăteşte-i nişte legume şi pâine franţuzească care să meargă cu astea. Este un început pentru cocă pe blat.

— Pâinea franţuzească durează o… Strâng castronul cu paste mai tare. Ce ai spune dacă aş lua Jaguarul ca să merg să iau nişte pâine de la magazin? *Pentru că m-aş putea obişnui să conduc ceva cai putere fără a simţi nevoia unui spray dezinfectant*.

— Eu nu mă grăbesc. Pâinea făcută în casă sună divin şi am răbdare. Unde să mă duc? El priveşte în jos spre picior. Acum se aude un claxon pentru Buni.

— Coace-i omului nişte pâine, îmi strigă ea. Este un exerciţiu bun pentru tine. Într-o zi, un bărbat o să vrea să-i gătești, iar Max este numai bun de practică. Lui îi place orice, adăugă Buni, după care îşi ia haina şi geanta şi trânteşte uşa în urma ei.

— Da, într-o zi un bărbat o să vrea să gătești pentru el, rânjeşte Max.

Îi dau una peste braţ.

— Să ştii că eu am…

— Ştiu, ai o diplomă în finanţe. De la *Stanford*, nici mai mult, nici mai puţin! Dar aş fi mult mai impresionat dacă ai coace pâinea aşa cum o face bunica ta. Max îmi face cu ochiul. Şi să speli rufele fără ca boxerii noi să se facă roz.

— Şovinistule! îmi dau ochii peste cap. Chiar nu am starea necesară ca să pregătesc cina pentru cineva. Vreau să mă duc acasă şi să mă delectez cu ideea că *mama mea*, femeia la care am visat în fiecare zi a vieţii mele, a apărut şi a ieşit repede din viaţa mea, lăsându-mă din nou singură şi dezorientată. Ei bine, singură, cu excepţia lui Max, care-mi întrerupe din nou gândurile.

— Eşti bine? El mă priveşte din nou în ochi.

— Cred că sunt bine. Dar a fost cam ciudat, nu-i aşa? Faptul că m-a determinat să fac tot drumul până acasă pentru cinci minute în care mi-a vorbit de familia ei? Toată viaţa mi-am imaginat această zi şi nu era aşa. Am crezut că voi găsi motivul pentru care am un aşa păr,

să-mi spună de ce a *fost nevoită* să mă părăsească. Voiam să aflu mai multe despre tata din perspectiva ei.

— A stat ceva aici cu bunica ta. Poate că ajunsese la limită. Sau poate că văzând cât de superbă şi de realizată este fiica ei, s-a simţit în plus.

Nu mă pot abţine să nu râd.

— Asta trebuie să fi fost.

— Nu-mi imaginez că i-a fost uşor să stea aici cu Mildred.

— Bun argument. Şi totuşi, cred că eu aş vrea să ştiu ce-i place fiicei mele, care sunt aspiraţiile ei, ce fel de rochii creează.

— Tu vei şti toate aceste lucruri, pentru că tu îţi vei creşte fiica. Nu am dreptate?

Încuviinţez, dând din cap.

— Ei bine, dacă voi procrea vreodată. Lumea cred că se poate descurca fără o altă generaţie cu părul meu.

Max mă trage de vârfurile bretonului.

— Mie îmi place părul tău. Este capricios şi amuzant, exact ca tine. Deci, îmi faci nişte pâine? Max mă priveşte din nou direct în ochi şi, recunosc, privirea lui mă linişteşte. Sunt un sac de nervi după această zi: moarte, tomberon, o mamă care nu locuieşte într-un tomberon, rude şi un bărbat căruia îi place părul meu. Vreau să spun că ar fi mai mult decât suficient pentru un an obişnuit din viaţa mea.

Observ, şi asta nu pentru prima oară, că Max are foarte puţin păr. Dacă ar renunţa la ochelari şi şi-ar lua o pălărie de cowboy, ar semăna izbitor de mult cu Tim Megraw[29] cu un cioc mai subţire. Ar fi foarte atrăgător dacă mi-ar plăcea genul superficial, intelectual care-şi iroseşte talentul pe recenzii pentru televiziune. Dar nu îmi place şi oricum nu pot avea încredere în propriile mele emoţii. Nu astăzi. Cu mai puţin de o oră în urmă, credeam că mă îndrăgostesc de un bărbat care voia să-mi fie doar prieten. Şi, ştiţi ce? Să ţi se dea papucii nu sună mai bine nici cu un accent englezesc. *Tim Megraw este al naibii de arătos*. *Aproape că mă face să-mi placă muzica country*.

— Dar mie nu-mi place muzica country! exclam cu voce tare şi cu prea multă forţă.

— Bine. Max ridică din umeri. Şi asta contează pentru mine,

---

[29] Cântăreţ de muzică country (n. trad.).

pentru că…? Nu am de gând să-ți fac o serenadă cu Johnny Cash.

— O să-ți pregătesc cina. Arăt spre pieptul lui. Dar nu se întâmplă nimic aici, în regulă?

— Am spus eu cum că ar fi ceva? Max ridică din sprâncene spre mine.

— Haide, toată vorbăria aia despre luminile orașului? îmi amintesc oferta de plimbare cu submarinele de când eram la școală. Poate că sunt naivă, dar nu sunt complet idioată.

— Ultima dată când ai fost acasă la mine chiar m-ai certat pentru că țin toate draperiile trase. Am auzit că te plângi că nu ai ferestre, așa că m-am gândit să le împart pe ale mele cu tine. Atâta tot.

— Și nu te grăbești cu cina? îi spun dintr-o suflare, așa cum a făcut-o el. Asta ce a mai fost?

— Nu mă grăbesc. Max își ia cârja și șchioapătă spre ușă, privind în urmă spre mine. De ce ești atât de suspicioasă în legătură cu orice, Lilly? Ce crezi că aș avea de câștigat rănindu-te? întreabă el dând ușor din cap. Ar trebui să știi că nu aș face niciodată nimic ca să o rănesc pe nepoata lui Buni. El iese pe ușă și încearcă să o trântească în urma lui, doar că ușa îi prinde cârja. Trage cârja și o trântește din nou. Cu putere.

Felul în care s-a uitat la mine a durut atât de tare! Arăta aproape rănit. Iartă-*mă*, *Doamne*. *De ce trebuie să fiu otravă pentru bărbați*? Pun spaghetele înapoi în frigider și-mi reamintesc că am ținute de creat! Să vină Valeria să-i gătească. Am pierdut toată ziua, am ratat barca salvatoare – ca să nu mai menționez tratamentul facial și masajul – de la spa, am reluat legătura cu o mamă care m-a tratat ca pe o vânzătoare dintr-un magazin, mi s-au anulat două întâlniri și mi-am lăsat prietenele ca pe niște popice răsturnate în urma valului meu de furie. Mă descurc mult mai bine cu țesăturile.

Dar când mă uit în frigider și văd coca, îmi reamintesc că nu am cum să ajung acasă, iar Max *ar trebui* să mănânce. Pot lua oricând un taxi.

Întind mâna să iau coca, o pun în castron, adun ce mi-a mai rămas din respectul de sine și deschid ușa. Max stă sprijinit de perete. Îmi zâmbește.

— Acum ești gata să gătești?

— Iau asta acasă. Aștept un taxi. *O minciună sfruntată*. Sper că Dumnezeu are alte lucruri mai bune de făcut acum decât să asculte,

dar știu că El este acolo sus, dând din cap spre mine – din nou.

— Ai chemat un taxi într-un minut și jumătate?

— Nu am spus că am chemat unul. Am spus că aștept să vină unul.

— Ei bine, Max se uită spre strada complet goală, sper să apară unul pentru tine. El râde.

— Crezi că este amuzant, nu-i așa?

— Nu văd ce ai avea împotrivă să pregătești cina pentru un bun creștin ca mine. Unu: aș aprecia cina. El ridică un deget. Mi-ar face plăcere compania ta. Două degete. Ți-aș putea oferi o priveliște minunată asupra Podului Golden Gate. Trei degete. Totul pentru niște spaghete încălzite și o pâine franțuzească proaspătă. *Ești* femeie de afaceri, *Lilly*, *și* asta este o afacere bună. O investiție solidă. Zâmbește și ochii îi licăresc.

Este o afacere bună, *pentru că nu vreau să fiu singură și nici nu vreau să-i văd pe Kim sau Nate*.

— O să urc și o să-ți pregătesc cina, din moment ce tu nu prea te poți mișca, dar apoi mă duc acasă. Nu ar fi trebuit să ies deloc din apartamentul meu în acest weekend. Am treabă, rochii de făcut, de condus o afacere. Dar în mintea mea mă gândesc: *Oare îmi voi mai vedea mama*? *Morgan și-a pierdut logodnicul*, *iar eu sunt acolo ca să o ajut*? *Ce fel de prietenă sunt*? *Și de ce-mi fac griji că pregătesc cina pentru proprietarul casei în care stă Buni*? Și, sub toate astea, se aude incantația: *Am un păr oribil care mi-a pecetluit soarta cu mult timp în urmă într-o galaxie aflată departe*, *foarte departe*.

— Apreciez asta. Ești o femeie ocupată. Max face semn cu mâna. După tine. În timp ce încep să urc scările, el fluieră. Ah, da, priveliștea este fabuloasă de aici.

Mă răsucesc și mă uit la el.

— Ce ai spus?

Pe chip îi apare un zâmbet răutăcios.

— Priveliștea oferită de locuința mea, spuse el cu inocență. Este pur și simplu incredibilă. Stai să o vezi.

— Ar fi bine ca la asta să te fi referit.

Urcăm scările, Max descurcându-se destul de bine cu un picior care este drept ca o scândură. Când ajungem sus, îl ajut să sară peste ultima treaptă.

— Ai reușit.

— Am reuşit. Se opreşte în faţa mea. Mă domină. Mereu m-am gândit că Max este de statură mai mică, dar acum când stă aici alături de mine, văd că nu este deloc aşa. Eu credeam că este aşa pentru că era nesemnificativ în viaţa mea, ca un fel de ţânţar care plana pe undeva pe acolo. De fapt, probabil că are aproape un metru optzeci şi trei şi chiar seamănă cu Tim Megraw. Asta este bine. El îşi umezeşte buzele.

— Trebuie să pregătesc spaghetele astea, îi spun eu nervoasă. Deschid uşa, iar locuinţa lui este aşa cum nu am mai văzut-o niciodată. Da, are un televizor uriaş, dar cu un perete cu ferestre, o mobilă scumpă într-o casă din zona portului. *O observatoare selectivă – asta sunt eu*! De fapt, cu ce-ţi câştigi existenţa, Max? Vinzi droguri?

El râde.

— Nu, acesta ar fi prietenul tău, Stuart.

Mă răsucesc spre el.

— De unde ştii că Stuart se ocupă de produse farmaceutice? îl cunoşti pe Stuart?

— Mergem la aceeaşi biserică. Şi cu Caitlyn Kapsan. Oameni îngâmfaţi, Lilly! Poţi mai mult de atât.

Simt cum respiraţia îmi părăseşte trupul ca un val ştrengar plecând grăbit spre mare.

— Nu contează. Schimbi subiectul. Te-am întrebat cu ce te ocupi.

— Scriu un articol într-un ziar despre ce rulează la televizor. Poate l-ai văzut?

— Nu-ţi permiţi o casă în zona portului din salariul de ziarist. Şi te-ai oferit să-mi dai bani pentru afacerea mea. Cu ce te ocupi, Max? Spune-mi, sau nu pregătesc cina. Recunosc, ştiu că părinţii lui deţin un lanţ hotelier, dar vreau să aud asta din gura lui. Vreau să admită că minte în legătură cu faptul că trăieşte de pe urma salariului de reporter TV şi că nu ia nimic de la părinţii lui bogaţi.

— Sunt un moştenitor, Lilly. Ca şi prinţul Charles, dar fără urechi. Sună romantic?

Ridic din umeri.

— Eu aş fi spus ca prinţul William. Are mai multă *energie*.

— Îmi voi reaminti asta data viitoare când îmi voi confesa păcatul de a fi bogat.

Trântesc castronul pe masă.

— Doar că tu ai minţit prin omisiune, Max. Ne-ai lăsat să

credem, pe Buni şi pe mine, că eşti un ratat patetic care nu face nimic altceva decât să se uite la televizor. Chiar ai făcut-o pe Buni să se uite împreună cu tine la televizor ca să te ajute să scrii un articol mai bun.

— Nu am minţit niciodată. Sunt un ratat patetic care nu face nimic altceva decât să se uite la televizor – oh, şi din când în când, se urcă şi cade din conductele de aerisire din hotelul tatălui meu. Faptul că am bani nu mă face să fiu mai puţin patetic, dacă la asta te gândeai.

— Te face să fii şi mai patetic. *Ce naiba am spus*?

— Pentru că nu i-am muncit eu? Ei bine, aici m-ai prins, amice. Mulţumesc că mi-ai reamintit.

— Nu, nu poţi decide cum te naşti. Ştiu asta mai bine ca oricine. Partea patetică este că dai la o parte cine eşti.

— La fel cum tu îţi îndrepţi părul?

— De unde ştii că-mi îndrept părul?

— Buni are fotografii cu tine de când erai un bebeluş – îţi cunosc secretul. Ce ai tu împotriva bărbaţilor cu bani, Lilly? Te temi că diploma ta în finanţe se va irosi dacă-ţi găseşti un bărbat bogat?

— Nu-mi plac banii. Nu-mi place ce le fac oamenilor, îi spun, gândindu-mă mai ales la tatăl lui Morgan şi la Caitlyn Kapsan.

— Mie ce mi-au făcut, Lilly? El trage obloanele, lăsând să se vadă Podul Golden Gate deasupra unui golf de un albastru cristalin. Mi-au făcut rost de o privelişte nemaipomenită, aşa-i?

— Au făcut din tine un mincinos. Te-ai prefăcut că nu ai nici cea mai mică idee cine era cel care m-a adus în seara asta cu maşina şi ai ştiut tot timpul că era prietenul lui Caitlyn. Mi-ai spus o poveste plictisitoare despre superba Valeria, când, de fapt, iubita ta ţi-a dat papucii. Ai minţit.

— Nu am minţit. Bine, a fost un păcat prin omisiune, dacă vrei. Dar ea nu era iubita mea. Era o femeie care umbla după banii mei. Ai avut dreptate, e bine? Ar fi trebuit să ştiu că o femeie de douăzeci de ani nu umbla după mintea sau sufletul meu, dar am ales ignoranţa, e bine? Acum te simţi mai bine?

— Ei bine, majoritatea bărbaţilor ar fi muşcat momeala, tu de ce nu ai făcut-o? Asta ţi se poate ierta. Locuieşti aici singur, preferând să iei cina cu Buni a mea dintre toţi oamenii.

— Lilly, sincer acum, ce ai împotriva oamenilor bogaţi?

Mă gândesc la asta ceva timp înainte de a răspunde. Se pare că mereu mi-a lipsit în viaţă ceea ce conta la momentul respectiv: blugii

atunci când erau la modă, iar eu purtam fuste mini; părul lui Jennifer Aniston când arătam ca Bon Jovi; şi banii de la Stanford când eram la şcoală cu bursă guvernamentală.

— Banii distrug oamenii. Le răpesc esenţa care-i defineşte şi care spune cine sunt ei, acoperindu-i în spatele unei case elegantă sau a unei rochii. *Ce tot spun*? Aşteaptă, nu cred asta, Max. Nu ştiu ce să cred. Nici nu prea ştiu ce să cred. Vreau doar să fiu departe de sentimentele mele. Vreau să lucrez la haine şi să nu fiu nevoită să am de-a face cu nimic din toate astea. Vreau ca mama să plece, vreau ca lui Buni să-i pese de ce vreau eu şi vreau ca Max Schwartz să fie sincer şi să-mi spună cine este el cu adevărat pe dinăuntru. Dar, în timp ce mă uit în ochii lui, mă întreb dacă asta chiar este ceea ce-mi doresc. Max este direct, iar eu nu sunt sigură că sunt pregătită pentru această versiune a adevărului.

— Deci, dacă fac un jurământ de sărăcie, ai fi interesată?

Nu-mi dau seama dacă vorbeşte serios sau doar mă ademeneşte.

— Nu sunt interesată, punct. Bărbaţii mă zăpăcesc. Sunt căsătorită cu munca mea şi nu am timp de relaţii. În timp ce spun aceste cuvinte, simt cum lacrimile încep să-mi înţepe ochii. Max se îndreaptă spre mine, iar eu nu am încredere în mine. Nu! Ridic mâna. Nu vreau mila ta! Stai jos şi uită-te la televizor. Eu gătesc şi apoi plec.

El începe să înainteze din nou.

— Vorbesc serios, Max. Stai jos.

Aşa că deschid frigiderul, unde găsesc produse organice pentru salată. Scot ingredientele şi în timp ce tai ceapa cu furie, plâng până când apar primele luminiţe deasupra golfului. Binecuvântaţi sunt cei care jelesc, pentru că vor fi alinaţi. *Unde este alinarea mea*, *Doamne*? Binecuvântaţi sunt cei slabi de înger, pentru că a lor este împărăţia cerului. *În regulă*, *Doamne*, *putem începe partea cu raiul*? *Pentru că partea asta este la fel de nasoală ca aspiratul*.

24

Aş dori să spun că restul serii a fost complet lipsit de emoţii romantice şi nu am fost deloc tentată de şarmul lui Max. Dar asta ar însemna să mint. Atâta timp cât a stârnit ceva în sufletul meu, prefer să cred că este doar o indigestie provocată de sosul bunicii. Max a fost alături de mine în această seară, iar asta înseamnă mult, dar probabil că asta a fost tot. Sunt cea mai proastă judecătoare din lume când vine vorba de bărbaţi şi singurul lucru bun care o să decurgă de aici după ce

o să învăţ în sfârşit această lecţie a vieţii este acela că o să rămân singură pentru eternitate. Ca Sfântul Pavel. *Doar că eu nu vreau să trec prin naufragiu*, *să fiu bătută cu pietre şi printr-o afacere neidentificată care să taie în piele*, *dacă asta este în regulă cu Tine*, *Doamne*!

Să-mi las viaţa amoroasă în tomberon acolo unde-i este locul, mai sunt şi calamităţile financiare de ultimă oră la care trebuie să mă gândesc. Îmi dau seama că sunt datoare tuturor cu bani şi am o afacere care valorează nu mai mult decât – că tot vorbeam de tomberoane – ţesăturile cândva ude, acum sper deja curăţate ale nunţii anulate, împreună cu celelalte materiale cumpărate pe cartea de credit a lui Morgan. Aşa că, atunci când ajung pe palierul întunecat unde se află apartamentul meu, după ce l-am forţat pe Max să mă lase să iau un taxi (el a insistat să-l plătească, iar eu nu m-am certat cu el; doar a primit o cină bună), mintea mea obosită revine la treaba care mă aşteaptă.

Când ajung la uşă, constat că este întredeschisă. Niciuna dintre cele şapte încuietori nu este pusă. *Pericol*, *Will Robinson*. *Pericol*! ţipă vocea din mintea mea. Şi totuşi o ignor şi împing uşa, doar pentru a vedea un televizor enorm cu ecran plat pe care rulează *Spiderman*[30] şi pe Nate mestecând floricele, în timp ce Kim coase pe masa din spatele lui.

— Ce faci? ţip eu, privind la materialele mele mult iubite din mâinile lui Kim. Te-am rugat să nu te atingi de nimic! Simt cum isteria apare şi cu siguranţă nu este din cauza sosului bunicii.

— Voiam să te ajut. Ai fost atât de ocupată şi m-am gândit că-ţi sunt datoare. Nate a adus acest televizor pe mai nimic din China. Spune că-l putem avea!

— Nu-l putem primi. Nate, nu suntem cazuri de caritate. *Ia-ţi darul datorat vinovăţiei şi bagă-l undeva*!

— Vorbeşte pentru tine, spuse Kim. Eu sunt caz de caritate. Nu, aşteaptă, sunt vărul lui mai ieftin, sunt un caz disperat de caritate.

Mă grăbesc spre masă ca să mă uit la cum este cusut materialul şi rămân cu gura căscată de veneraţie.

— Sunt bune, Kim.

— Simt mult mai stimulată să fac ceva pentru tine decât pentru Sara. Tu mă laşi să locuiesc aici, iar eu tot nu am unde să mă duc

---

[30] Omul Păianjen (în limba engleză în original) (n. trad.).

altundeva, Lilly.

— Ce cauţi acasă? întreabă Nate.

— Am fost chemată înapoi de la spa.

— Ai desenat rochia de mireasă pentru Morgan? întreabă Kim.

— Nu va mai fi nicio nuntă. Logodnicul ei a murit.

— La naiba! Ştiu că ai spus că era bătrân, dar, la naiba!

— Nu era chiar atât de bătrân. Avea probleme cu ficatul.

— Ah, asta este nasol de tot, frate! Ei bine, cel puţin te poţi folosi de materialul ei. Poate că Robert o să-l vrea pentru mireasa lui.

— Kim, vrei să încetezi? Nu am de gând să fac o rochie pentru logodnica lui Robert. Ea deja mi-a luat bărbatul.

— Oh, iar începem, şuieră Nate, fără a-şi lua ochii de la film. Povestea cu Robert şi cu *ce nenorocire pe mine*! Îţi aminteşti cum în ştiinţă există protoni, electroni şi neutroni? Robert era un neutron, complet lipsit de orice sarcină.

Kim începe să râdă înăbuşit. Adică, ea chicoteşte ca o zăpăcită din cauza umorului de tocilar. Ce se întâmplă aici? Iar apoi văd dulapul plin cu rochii, *da*, *plural*, *rochii*, atârnând în el. Mă grăbesc spre uşă.

— Ce înseamnă asta?

— Câteva dintre rochiile pe care le-ai creat. Am făcut toate modelele în această dimineaţă şi câţiva dintre angajaţii de la Sara Lang au venit şi au ajutat la coaserea lor în această după-amiază. Toată lumea vrea ca tu să reuşeşti, Lilly. Ea spune asta ca şi cum ar fi şocată. Iau rochiile şi le studiez cu atenţie. Arată exact aşa cum mi le-am imaginat. Poate chiar mai bine! Nu-mi vine să cred.

Kim continuă:

— Am luat doar o scurtă pauză când eu şi Nate am fost să aducem cafea pentru toată lumea. Altfel, am fost aici toată ziua. Ne-am distrat de minune. Oamenii au venit cu maşinile lor de cusut, Nate a adus televizorul şi a comandat mâncare chinezească. Chiar a fost distractiv. Uitasem cât de mult îmi place să lucrez cu hainele. Nate a băgat schiţele în computer şi le-a printat pe eşantioane. S-a asigurat că am materialele corecte şi că aţa se potrivea. Am făcut o pereche bună, nu-i aşa?

— Cum să nu, spuse Nate făcând cu ochiul.

Iau una dintre rochiile din dulap.

— Kim, cusăturile sunt perfecte.

— Acestea sunt cele mai bune creaţii ale tale, Lilly. Ea ridică

mapa. Cred că ar trebui să le scoatem la vânzare pe ebay, pe un magazin cu haine de lux. Putem trece la înscriere că am lucrat amândouă pentru Sara Lang ani de zile şi că experienţa ta legată de rochiile de seară este renumită. Putem spune că aceste rochii ar costa 5.000 de dolari la Saks. În plus de asta, mă gândeam că ai putea merge la câteva dintre buticurile Sarei să vezi dacă te-ar susţine.

— Kim, spun eu fără suflare. Vreau să spun că sunt pur şi simplu uluită. Exact atunci când crezi că viaţa ta este complet distrusă şi nu există nicio urmă de albastru pe cerul înnorat, cineva te surprinde în acest fel. Îmi vine să te pup!

În mod normal durează cel puţin o săptămână să faci o rochie de seară, aşa că ştiu că nu sunt exact de lux sau de calitatea celor de la Sara Lang, dar sunt bune. Sunt chiar foarte bune. Destul de bune pentru o defilare, sau chiar pentru un magazin de pe Geary.

— Nate a făcut astăzi un plan de afaceri pentru tine, aşa că şi-a petrecut ziua storcându-şi creierii în timp ce eu am cusut. Spune că o putem scoate din afaceri complet pe Sara în patru luni, dacă urmăm planul întocmit de el.

Mă uit printre hârtii şi sunt complet redusă la tăcere.

— Lilly, eşti un designer excelent. Va trebui doar să găsim un loc unde să vindem aceste lucruri, spuse Nate.

Sincer, nu ştiu ce să cred. Odată am jucat ceva numit *adevăr sau minciună*. Acum cam aşa este, iar eu nu-mi pot da seama pe care dintre aceste stări le trăiesc acum.

— Vrei să spui că ai de gând să mă ajuţi? o întreb pe Kim.

Nu a urlat ea la mine să o las în pace? Ştiu că toate astea sunt probabil doar o ofertă din partea lui Kim făcută pentru că se simte vinovată, dar nu sunt în poziţia de a căuta calul de dar la dinţi, nu-i aşa? în plus de asta, este bine să vezi că energia ei este îndreptată spre ceva pozitiv, decât să se gândească unde-şi va pune următorul tatuaj.

— Totul este mărimea opt. Le putem strâmta sau lărgi în funcţie de preferinţele clientului său, şi mai bine, copii făcute la comandă şi comenzi după mărimi. Kim îşi dă părul pe spate, dezvelindu-şi micuţul tatuaj cu gărgăriţă de pe frunte, aproape de linia părului. Nate, mă duc până sus la tine să-l iau pe Charley. Am terminat pe ziua de azi, iar bietul câine are nevoie de companie. Am terminat şi noul pat astăzi. Ea ridică patul pentru câini pe care-l începusem eu.

— Da, da, du-te, o îndemnă Nate.

Deodată, simt ca şi cum ei ar încerca să mă lase singură cu Nate, iar această idee nu-mi prea surâde. Nu am mai fost sărutată astfel niciodată. Niciodată în cei douăzeci şi nouă de ani – bine, aproape treizeci – din existenţa mea patetică şi nu vreau să ştiu de ce el se afla cu altă femeie nici cu o zi mai târziu. Nu vreau să ştiu de ce i-ar oferi lui Kim un televizor de 3.000 de dolari. Indiferent cât ar costa în China. Ignoranţa chiar este o binecuvântare în acest caz.

Kim pleacă şi închide uşa. Nate se ridică şi se uită la mine, frecându-şi nervos mâinile.

— S-a întâmplat ceva?

El îşi freacă ceafa.

— Stai jos, Lilly. Trebuie să-ţi spun ceva.

Nu-mi place cum sună asta. Deodată mă simt extrem de obosită după ce am călătorit într-un montagne russe emoţional toată ziua (ca să nu mai menţionez efortul psihic exercitat pentru a urca şi a coborî din tomberoane); aşa că nu mai cred că pot face faţă la mai mult.

— Nu, destul pe ziua de azi. Astăzi am auzit mai multe decât îţi poţi imagina. Te rog, ajunge. Creierul meu se închide complet la gândul de a mai primi alte veşti proaste.

Nate încuviinţează dând din cap.

— Destul de corect. O să vorbim despre asta în altă zi, spuse el neliniştit.

Mă uit în ochii lui şi mă întreb oare ce gândeşte. Crede că-s îndrăgostită de el? Pentru că sărutul meu poate l-a făcut să creadă asta. Ei bine, cel puţin l-a făcut să creadă că sunt disperată. A trecut atât de mult timp de când am fost sărutată ultima dată şi cred că existau unele emoţii înăbuşite. În afară de asta, aveam în minte minunatul accent baritonal al lui Stuart. Nu-i aşa?

Vreau să spun, adevărul este că abia văd bărbaţi hetero pe tărâmul existenţei mele. Eu sunt obişnuită cu bărbaţii bine făcuţi, bine îmbrăcaţi şi arătoşi, cu maniere excepţionale pe care nu-i interesează deloc femeile. *Of*. *Desigur* că antenele mele nu funcţionează când vine vorba de heterosexuali. Homosexualii tind să aibă mai mult farmec, cu excepţia lui Shane Wesley. Bine, îi pot face faţă. Am fost puţin prea zeloasă cu sărutul meu pentru Nate. Şi ce-i cu asta? Sunt o femeie hetero, creştină, care locuieşte în San Francisco şi lucrează în industria modei. Asta nu-ţi spune că sunt un pic cam disperată?

— Dacă este vorba despre noi, ştiu că sărutul a fost un accident,

Nate. Bine. E destul?

Nate încuviinţează dând din cap.

— Bine. E destul.

Amândoi ne uităm la televizorul scump unde Kristen Dunst tocmai i-a dat jos masca Omului Păianjen care stă atârnat şi îl sărută cu putere pe Tobey Maguire într-o noapte în care plouă cu găleata.

Asta este stânjenitor.

— Mă duc să fac un duş, îl anunţ eu, sperând ca Nate să priceapă aluzia şi să dispară.

— Da. O să-i spun lui Kim când se întoarce. El închide televizorul. M-ai bine m-aş duce să văd ce fac ea şi Charley.

— Ar fi bine. *Nu lăsa uşa să te lovească când ieşi*.

Alerg în baie şi trântesc uşa, lovindu-mă cu capul de spatele ei. *A fost atât de umilitor*!

— Bine, tu ştii, Doamne, nu mă deranjează că nu sunt o regină a frumuseţii. Nu mă deranjează că nu am fost nici măcar invitată la bal. Chiar nu mă deranjează faptul că nu am nicio întâlnire după ce am fost invitată de două ori să ies în oraş săptămâna asta. Dar chiar trebuie să mă aduci mereu faţă în faţă cu fiecare greşeală făcută?

Poate că asta era şi ideea. *Poate că trebuie să învăţ din aceste greşeli înainte de a merge mai departe şi să fiu nevoită să le înfrunt din nou*. Alunec în jos pe podeaua băii şi găsesc o cutie aruncată de dezinfectant. Dau un pic şi în curând mirosul de mere se lasă peste mine şi peste noul meu trening de la Juicy. Viaţa este frumoasă când este proaspăt dezinfectată.

25

Bărbaţii vin câte trei. Ca ghinionul. Dumnezeu nu trimite niciodată un bărbat cu o săgeată roşie care să arate spre el, care ar însemna ceva de genul: „Acesta este el. El este alesul”.

Nu, în schimb, tu devii şi mai confuză când plouă cu bărbaţi sau este tăcere totală, când scena întâlnirilor este la fel de aridă ca albia unui râu din Mojave. Acestea sunt opţiunile. Festin sau foamete.

Aş fi putut să mă descurc foarte bine cu asta dacă aş fi avut parte de un festin, dar tot ce am sunt trei bărbaţi care m-au făcut să fiu profund confuză. Asta doar adaugă o altă privire de ansamblu, demnă de milă, fetei cu un păr oribil şi o afacere fără profit. Pe de o parte, este Stuart, care mă înnebuneşte cu accentul lui şi cu felul în care mă priveşte. Deşi mi-a cerut să ne întâlnim, el chiar vrea doar să fim

prieteni. *Nu poate să se ducă la hingheri, aşa cum a făcut Nate*?

Pe de altă parte, este Nate, la care nu m-aş fi uitat niciodată a doua oară până când nu m-a sărutat ca Bond. James Bond. Ca urmare a acestui fapt, acum nu mai suportă să rămână singur cu mine mai mult de zece minute.

Pe de-a treia parte (da, cea de-a *treia* parte; vedeţi problema?), se află Max. Acest moştenitor ridicol de hoteluri, reporter TV, care locuieşte în zona portului pe banii părinţilor lui, se uită la televizor ca şi cum ar fi un sport şi flirtează ca un tip din liceu care nu se maturizează niciodată. Şi, trebuie să recunosc, a fost acolo pentru mine atunci când am avut nevoie de cineva – şi care arată ca un Tim Megraw care cheleşte. Aşa că trebuie să întreb: ce este mai rău – festinul sau foametea? Sau, şi mai corect, festinul care se simte tot ca foametea?

Este sâmbătă dimineaţă, iar eu simt că mi-aş dori să fiu în Napa cu Fetele mele Spa, dar sunt atât de recunoscătoare că am rochii de seară pentru o colecţie adevărată, încât aş sări în sus şi-n jos de bucurie. O sun pe Morgan pe mobil, nerăbdătoare să-i povestesc despre mama mea şi cât de rece a fost de fapt. *Am aşteptat toată viaţa mea aşa ceva*?

— Hei, Lilly, sunt Poppy. Morgan a ieşit să alerge.

— Desigur că a făcut asta. Tu de ce nu te-ai dus cu ea?

— Îmi este lene. Deja m-am uitat la *Pirates of the Caribbean***31**.

— Asta-i fata mea!

— Ei bine, cum era femeia aia?

— Blondă, plinuţă şi plictisită.

— De viaţă sau de ce?

— De mine, cred. Nu mi-a oferit mai mult decât o privire trecătoare. Nu am simţit nicio urmă de emoţie de genul „te-am purtat în pântece timp de nouă luni" sau altceva.

— Te aşteptai la aşa ceva?

— Cred că speram un pic. Credeam că am suportat ridiculizarea în toţi aceşti ani pentru că… ah, nu ştiu. Am crezut că voi găsi nişte răspunsuri, dar sunt la fel de ignorantă astăzi cum eram ieri. Oh, aşteaptă, nu este adevărat. Acum chiar mă cert cu Dumnezeu în legătură cu părul meu.

---

[31] Piraţii din Caraibe (în limba engleză în original) (n. trad.).

Poppy râde, iar eu am atâtea să-i spun. Vreau să o întreb despre Stuart, Nate şi chiar despre Max. Dar nu am timp. La începutul săptămânii mă aşteaptă o Sara Lang nerăbdătoare şi nu vreau să o fac să aştepte.

— Au sunat de jos. Materialele tale sunt curate. Chiar arată foarte bine. Le aducem acasă. Oh, şi Morgan a cam terminat cu plânsul. Mai suspină din când în când.

— Veşti bune din ambele părţi. Acum ştiu exact ce o să fac cu acel material. Ne vedem curând.

Închidem şi mă uit la apartamentul meu extrem de curat şi la toate creaţiile frumoase dimprejur. Aşa mi-am imaginat că va fi viitorul meu. Doar că acum, este aici!

Încep să pipăi rochiile de seară pe care Kim şi echipa le-au creat după modelele mele şi trebuie să spun că nu ştiam că ea poate să facă o treabă atât de migăloasă. Cusăturile sunt impecabile şi chiar arată ca o muncă făcută cu dragoste. Mă face să mă simt ca şi cum chiar am intrat în afaceri.

— Îţi plac? Sunt la fel de bune cum ţi-ai imaginat? Kim apare de după paravan.

— Sunt perfecte, Kim. Nu ştiu ce să spun.

— Ştiu că mi-ai spus să nu mă ating de nimic, dar ştiam că nu ai cum să faci singură toate aceste rochii de seară, iar Sara ţi-ar fi luat capul. Ştiam că o puteam face şi voiam ca atunci când vii acasă să găseşti ceva tangibil. Ţi-ai făcut atâtea griji în legătură cu banii şi mi-a fost teamă că te vei întoarce la afacerile cu bani. Nu puteam suporta una ca asta.

O privesc în ochi. Într-un fel îmi este greu să cred că fata asta îşi face deodată atâtea griji că m-aş putea întoarce la finanţe.

A făcut-o pentru că se simţea vinovată, iar eu ştiu asta, dar nu am nimic împotriva şaradei. Ne face fericite pe amândouă.

Ridic o rochie dintr-un şifon de un vedre pal, cu un bolero din caşmir care se asortează cu ea.

— Mi-am imaginat că arată exact aşa, dar este ceva atât de ciudat să ţii în mână ceva ce ai creat chiar tu. Nu pentru Sara Lang, ci pentru o clientă pe care nici nu o cunosc încă. Ea are nevoie de rochia perfectă pentru Oscar şi Grammy, iar eu o am chiar aici. Privesc în jurul meu prin casă. Chiar aici, în acest apartament nenorocit.

Kim îşi dă capul pe spate şi o examinează şi ea.

— Cel puţin am făcut curat pe aici.

— Am observat asta. Ai avut vreun motiv pentru asta?

— Ei bine, Kim îşi pleacă privirea, de fapt chiar există unul.

Îmi dau seama ce va urma după felul în care-şi fereşte privirea.

— Te muţi.

— Lilly, ascultă-mă. Ştiu că atunci când Jen a plecat, eu şi cu tine nu am prea funcţionat normal în casa asta, dar cred că suntem nişte partenere de afaceri nemaipomenite. Doar că tu trăieşti ca o călugăriţă, Lilly. Nu mă descurc cu felul în care mă judeci şi cum îţi dai ochii peste cap când se întâmplă să mă îmbăt…

— Nu te-am judecat niciodată. Când veneam în barurile alea dubioase şi eram speriată de moarte, atunci te judecam, de fapt mă temeam pentru viaţa mea. Ai fi preferat să nu vin să te iau? Să te las să bei după pofta inimii sau să fii omorâtă în timp ce conduceai sub influenţa alcoolului?

— Da, ar fi trebuit să faci asta. Pentru că sunt un om matur. Nu conduc beată şi nu aduc bărbaţi acasă. Şi, chiar dacă am adus, nu eşti mama mea, Lilly. Eşti colega mea de cameră, iar pentru că tu ai ales să duci o viaţă castă nu înseamnă că şi noi, restul, trebuie să facem la fel.

Cuvintele ei mă dor. Poate că mă comport ca mama ei. Nu am intenţionat niciodată să o judec, dar *alo*? Oare nu plănuia să se ducă pe insula Angel cu un tip pe care nici măcar nu-l cunoştea? Bine, asta este pur şi simplu o prostie şi cum eu nu cred în teoriile lui Darwin, „supravieţuirea celui mai puternic", se pare că se aplică aici.

— *Eram* cândva colega ta de apartament, aşa-i? o corectez. Apoi îmi aruncă bomba.

— Credeam că dacă te muţi cu Buni vei avea mai mulţi bani şi mai mult timp să-ţi porneşti afacerea. Uită-te la aceste date preliminarii pe care le-a făcut Nate pentru tine. Ea – mi împinge hârtiile în faţă, încercând să mă facă să cred că mutatul cu Buni este răspunsul la rugăciunile mele. Poţi face ca această afacere să fie profitabilă în şase luni. Nu-i vei putea restitui încă banii lui Morgan, dar vei scăpa de tot de Sara. Îi vei putea da înapoi ce a mai rămas din cec. Nate a analizat toate informaţiile. Tu ia-te după astea.

Oh, *ce simplu*! *Doar că asta va ruina ce a mai rămas din viaţa mea*!

— Nu mă mut cu Buni! râd. Când pleci? Voi găsi o nouă colegă de cameră. *Trebuie să existe cineva căruia să-i placă mirosul de*

dezinfectant la fel de mult cum îmi place mie.

— Tu faci ce vrei, dar eu mă mut. Eu şi Nate…

— Aşteaptă un minut. Las hârtiile jos. Ce ai spus?

— Mă mut la Nate. Îmi va acoperi chiria până ce mă repun pe picioare şi cred că cu această afacere nu va dura mult. Acum tace. Evident, dacă încă mă mai vrei.

Nu-mi vine nimic în minte ca să-i răspund. Stau şi mă uit la ea uluită. Mă îndrept spre uşă, ies şi o trântesc în urma mea. Urc repede scările spre apartamentul lui Nate, gata să-l sugrum imediat ce pun mâna pe el. Bat la uşă.

Nate deschide uşa.

— Ţi-a spus Kim.

— Cum ai putut face una ca asta? Dacă voiai să fii cavalerul cuiva în armură strălucitoare… Mă opresc brusc din cauza a ceea ce voiam să spun. *De ce nu puteai fi al meu*?

— Nu este ceea ce crezi tu. Mă simt bine în compania ei. Ea este fericită pentru că-i ofer siguranţă. Am spus că vrem să o ajutăm, corect? Cred că pot face asta pentru ea şi va avea o slujbă cu tine, corect?

Simt mirosul urechilor lui Charely.

— Nate, nu poţi face ceva în legătură cu asta? Crezi că Vreau ca ea să lucreze cu materialele mele când miroase ca un canal de scurgere putrezit, ca şi câinele tău?

Câinele schelălăie, iar Nate îl apucă de urechi.

— Nu vrei să încetezi, Domnişoară Compasiune? Aici nu este vorba despre tine, Lilly. Este vorba de Kim şi de mine.

— Nu, nu este deloc vorba de Kim. Este vorba despre tine, Nate Goddard.

— Dacă acum este vorba despre noi…

— Nu te flata singur. Asta nu are nimic de-a face cu aia. Asta are legătură cu Kim. Cu mai puţin de o săptămână în urmă, ea a fugit cu banii mei şi cu un tip pe care l-a cunoscut într-un bar. Are nevoie de ajutor, Nate, nu de un alt parter cu care să trăiască împreună.

— Nu sunt pastor. Eu şi Kim avem o înţelegere atunci când ne simţim singuri.

Cuvintele lui mă lovesc ca un ciocan. Nu am crezut niciodată că ar putea fi mai mult decât colegi de apartament până a spus-o el. Povara săptămânii cade asupra mea cu toată forţa, iar eu mă clatin,

sprijinindu-mă de uşă. Nu am niciun prieten pe lumea asta. Aşa mă simt şi ştiu ce am de făcut. Trebuie să încerc să dorm, apoi să mă întorc la spa. Morgan şi Poppy sunt ca Iisus, pentru că nici ele nu m-ar părăsi vreodată. Cel puţin nu pentru 20.000 de dolari şi un televizor cu ecran plat.

26

Ieri nu m-am mai întors la spa. Am petrecut ziua plângând înăbuşit şi cosând, încercând să împiedic lacrimile să-mi păteze ţesăturile. După aceea am dormit mult şi adânc. Aveam nevoie de timp pentru a asimila noutăţile. Ştiam că nu se va întâmpla nimic între mine şi Nate. Ştiam ce ar spune Biblia mea despre o asemenea relaţie, dar nu am crezut niciodată că se va sfârşi aşa. Nu am crezut niciodată că voi fi legată financiar de el. Şi nu am crezut că voi fi nevoită să o privesc pe fosta mea colegă de apartament, acum angajata mea, cum are o relaţie cu el, ceea ce mă doare de fiecare dată când sunt martoră la aşa ceva.

Duminică dimineaţa soarele străluceşte, iar eu trebuie să mă rog îndelung, din moment ce renunţ să merg la biserică şi mă întorc la Fetele mele Spa. Îmi cer scuze pentru că am permis ca sentimentele mele să scoată din mine ce am eu mai rău. *Ştiam mai bine*. Doar la asta mă pot gândi şi-mi imaginez că Dumnezeu s-a săturat să audă rugăciunea mea înainte ca timpul meu de linişte să se termine. Mă grăbesc să-mi împachetez o nouă geantă pentru spa când sună telefonul. Mă opresc, gândindu-mă că ar putea fi mama mea şi că va trebui să-mi anulez planurile pentru drum, dar răspund oricum.

— Lilly Jacobs Design.

— Lilly, sunt Sara Lang.

— Sara. *Şefa mea*. *Femeia fatală*. *Hoaţa de prieteni ai fiicei ei şi cea înconjurată de energie negativă*. Voiam să te sun să-ţi povestesc cum merg lucrurile cu noua afacere. Am făcut un plan de afaceri şi nu pot integra şi concursul de la *Vogue* în programul meu. O imit cât pot de bine pe Erica Kane. (Cine spune că telenovelele nu sunt educative?) Trebuie să-mi creez o colecţie cât mai repede posibil şi m-am gândit că aşa îmi folosesc mai eficient timpul decât cu concursul.

— Lilly, nu am timp pentru aşa ceva.

Bine ai venit în club! *Concursul de la* Vogue *implică un risc şi ceva timp pe care nu-l am*.

Gânduri legate de investiţia bunicii în educaţia mea îmi apar în minte. *Unele afaceri costă mult prea mult*.

— Sunt complet copleşită momentan, Sara, îi spun, ridicându-mi bărbia pentru a adăuga mai multă încredere. Ar trebui să-ţi pui contabilul să reţină fondurile. Nate a făcut ceva pentru mine. Proiectările şi estimările sale legate de ce *ar trebui* să vând au fost extraordinare, făcând din creaţiile mele o chestiune simplă de matematică. Desigur, şi eu aş fi făcut-o dacă m-aş fi liniştit şi nu m-aş fi panicat, dar nu eram în apele mele.

— Încetează cu vorbăria asta aiurită. Săptămâna Modei se apropie, spuse Sara, evident fără să fi auzit nimic din ce am spus.

— Ştiu. Am rochia de seară pe care ţi-am promis-o, Sara. Spuneam doar că nu am nevoie de capitalul tău. *Şi asta înseamnă că nu trebuie să-ţi suport mizeriile*.

— Nu te sun în legătură cu rochia de seară. Rochia îţi face *ţie* o favoare. Acum te rog să faci ceva pentru mine.

Sara Lang îmi cere mie o favoare? Vi se pare că scoarţa terestră este mai rece? Trebuie să recunosc că îmi trece prin minte să o las să cerşească un pic. Este chiar atât de rău?

— Lilly, m-ai auzit? spuse ea nerăbdătoare.

— Te-am auzit, Sara, îi spun, zâmbind uşor. *Lasă-mă să mă bucur de asta*, *Doamne*.

— Ei bine, aştept să-mi răspunzi atunci când vorbesc cu tine.

Până aici!

— Sara, nu lucrez pentru tine. Am propriii mei angajaţi. Am echipament pentru o afacere. Am capital. Dau să închid telefonul când ea – şi schimbă tonul.

— Aşteaptă, Lilly! Uite ce e, sunt doar un pic stresată şi am nevoie de ajutor cu spectacolul pentru săptămâna Modei. Ştiu că te-am concediat, dar am fost dispusă să-ţi împrumut banii pentru afacerea ta, nu-i aşa?

Cu ce cost?

— Aşa este, sunt eu de acord fără tragere de inimă.

— Uite ce e, blugii pe care-i facem sunt o greşeală. Ai avut dreptate. Cei de la *Women's Wear Daily* mă ard pe rug, iar dacă o să apar doar cu acei blugi săptămâna viitoare la defilare, sunt terminată. Voi ajunge de râsul societăţii. Am doar două rochii de seară în toată defilarea. Ea trage adânc aer în piept. Te implor, Lilly. Ştiu că ai muncit, iar eu am nevoie de rochii de seară. Şi o rochie de final care să-i lase cu gura căscată. Te rog. O să fac orice. Numele tău poate fi trecut pe toate.

Lilly Jacobs pentru Sara Lang. Cât despre capitalul de finanţare, consideră-l un bonus, comisionul tău. Nu un împrumut. Am oameni care muncesc aici douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar nu este suficient. Am nevoie de tine!

Acum, nu sunt tentată să-i fac vreo favoare Sarei. Numai Dumnezeu ştie cât i-am suportat insultele şi atacurile zilnice timp de trei ani. Am stat în primul rând al prezentărilor de modă unde ea lăsa modelele să iasă îmbrăcate doar în fuste şi ghete pentru a atrage atenţia şi am îndurat batjocura clientelor ei în magazinul din Union Square. Nu e ca şi cum nu aş fi simţit gustul umilirii din partea acestei femei. Dar, în acelaşi timp, asta mă face să mă simt atât de bine. Ea este biletul meu de ieşire din fundătura asta, iar eu sunt destul de inteligentă ca să ştiu asta. Să obţii un loc la săptămâna Modei în orice alt fel ar fi imposibil pentru un nimeni ca mine.

— De câte rochii de seară ai nevoie? O să fac ce trebuie.

Ea oftează zgomotos. Trebuie să fie disperată, pentru că în mod normal nu primeşti nicio reacţie din partea ei.

— Am nevoie de cel puţin şase rochii, de preferinţă şi una care să smulgă aplauze la final. A devenit foarte formală, acum că sunt drăguţă cu ea. Încrederea ei mă face deodată să şovăi. O poţi face? Nu trebuie să aibă cusături perfecte. Te poţi ocupa de asta dacă se vor vinde.

Privesc spre dulap şi număr patru rochii făcute de micuţii spiriduşi ai modei – Kim şi angajaţii nemulţumiţi de la Sara Lang.

— O pot face. Ce spui dacă rochia de senzaţie ar fi o rochie de mireasă?

— Eu nu simt cunoscută pentru rochiile de mireasă, Lilly.

— Nici pentru blugii tăi, contraatac eu.

— Bine, admite ea tăios. Fă-mi o rochie de mireasă. Poate că asta ne va ajuta cu generaţia următoare – aceştia nu sunt la fel de inimoşi ca părinţii lor în susţinerea artelor.

— Am nevoie de modele cu mărimea opt. Cu excepţia finalului. Mă voi ocupa eu de mireasă.

— Nu, nu. Nu voi încredinţa oricui rochia care va smulge aplauzele.

Ca şi cum Morgan Malliard ar fi oricine.

— Va lăsa spectatorii cu gura căscată. Crede-mă.

Mă gândesc la Morgan şi la silueta ei suplă, agitaţia care se va

stârni legată de o posibilă nuntă datorită rochiei şi de cine ar putea fi mirele. Şi, mai important, Morgan va purta materialul ei (în regulă, probabil şi unele dintre cele mai elegante diamante de la Bijutierul din San Francisco; dar ele doar vor scoate rochia în evidenţă), iar ea va străluci. Va merge pe podium ştiind că ar fi mers mai departe cu nunta doar pentru a-şi ajuta tatăl şi un rus pe care abia îl cunoştea.

— Mă voi ocupa eu de asta, îi repet.

— Nu-mi este uşor să am încredere în tine, îmi reaminteşte Sara.

Ei nu i-ar fi uşor să aibă încredere în Domnul Rogers, dar asta este problema ei, nu-i aşa?

— Dar *poţi* avea încredere în mine, Sara. Închid telefonul, nerăbdătoare să mă apuc de treabă.

— Vorbeai cu Sara? Kim intră şi trânteşte uşa în urma ei.

— Mai exact, de când va deveni acest loc propria mea locuinţă? Pentru că asta presupun că înseamnă că nimeni altcineva nu va mai intra aşa pur şi simplu pe uşă.

Kim râde.

— Aşa ai crede, nu-i aşa?

— Cum este viaţa la etaj? Cu vedere?

— Va fi bine. Ne obişnuim unul cu celălalt. Ştii, bărbaţii, de fapt, nu-şi curăţă propriul duş.

— Nici tu.

— Da, dar tu o făceai. Asta voiam să spun. Cred că el se aşteaptă să o fac eu.

— Pentru chirie gratis cu o priveliştе asupra golfului San Francisco? Eşti norocoasă dacă doar la atâta se aşteaptă de la tine, îi spun pe un ton glumeţ, dar inima mă doare. Nate poate fi foarte şarmant şi nu este ca şi cum Kim s-ar aprecia foarte mult în acest moment al vieţii ei. Mă uit întrebător la ea, curioasă despre toate conversaţiile nerostite care au avut loc în jurul meu.

— Da, mamă. Kim îşi dă ochii peste cap.

— Sara tocmai a sunat. Cred că ai auzit. Schimb subiectul.

— Nu i-ai spus că sunt aici, nu-i aşa? Kim intră în panică.

— Nu erai aici.

— Adică cum că ştii unde sunt.

— Sara are nevoie de şase rochii de la noi şi, în plus de asta, voi face rochia lui Morgan să fie cea de final pentru săptămâna Modei. Mă

lasă să-mi folosesc numele: Lilly Jacobs pentru Sara Lang!

— Trebuie să fie foarte disperată.

— Este. Deci, tu şi spiriduşii mai puteţi face încă două rochii de seară? Cât timp eu lucrez la rochia de mireasă?

— Morgan a fost de acord cu asta?

Ce fel de întrebare este asta? Ea este cea mai bună prietenă a mea – de parcă ar avea de ales. Şi, în plus, ea m-a ascultat plângându-mă în ultimii trei ani. Morgan o va face doar ca să-mi închidă gura!

— Vrei să faci cele două rochii, Kim?

— Din creaţiile rămase?

— Da, doar scoate eşarfa de la cea galbenă. M-am uitat din nou la ea şi cred că este prea mult. *Aşteaptă*, *Kim nu deosebeşte roşu de galben*. Este cea cu nasturii acoperiţi, de pe spate.

— Se face.

— Eu mă duc la spa. Trebuie să o conving pe Morgan în legătură cu prezentarea de modă.

— Cum ajungi acolo?

— Corect. Mai întâi trebuie să-l conving pe Nate să-mi împrumute maşina.

Trântesc uşa de la biroul/apartament şi alerg sus spre apartamentul lui Nate. Simt mirosul câinelui încă de pe palier, încerc să-mi îndepărtez toate urmele de dezgust de pe faţă, dorindu-mi să fi adus nişte antiseptic doar pentru palier. Dar el ar şti, iar momentan nu mă aflu pe lista lui cu persoane favorite.

Nate deschide uşa.

— Lasă-mă să ghicesc. Cei de la Protecţia animalelor vor să pozez nud în următorul lor calendar.

— Îmi pare rău, în regulă? îmi fac griji pentru Kim şi mi se pare corect să fie aşa. Nu e ca şi cum ai fi uşă de biserică în acest moment.

— Te-am sărutat, Lilly. Nu te-am dus în pat şi nu te-am mai sunat a doua zi de dimineaţă, da? Şi, de fapt, chiar am creat un plan secret de afaceri pentru tine. Nu este destul pentru penitenţă?

— Destul de corect. Dacă îmi împrumuţi maşina.

— Când o aduci înapoi?

— În seara asta. Mă duc doar până în Napa. Mă întorc înainte să te trezeşti. Nu ai stat treaz toată noaptea discutând cu China? îl întreb plină de speranţe.

— Nu, de fapt, nu am dormit niciodată mai bine toată viaţa mea.

— Te rog, Nate.

El ia cheile din cui.

Da!

— Nu mai târziu de şapte.

— O să mă întorc, îţi promit.

— Şi fă-i plinul! strigă el după mine, în timp ce eu alerg în jos pe scări.

Îmi place la nebunie să conduc prin San Francisco. Unii oameni devin nervoşi din cauza tensiunii constante, a fluxului de maşini care intră şi ies din trafic, a claxoanelor, dar eu trăiesc pentru adrenalină. Niciodată nu vei fi „lăsat" în San Francisco. Scopul este să „treci cu orice preţ". Iar cu starea mea din această dimineaţă, sunt mai mult decât dornică să mă joc de-a găina cu câteva taxiuri şi BMW-uri. *Hai să văd ce poţi*! *Sunt într-o misiune*!

În contrast ciudat cu starea mea pentru şofat, ascult muzică religioasă şi A Treia Zi şi o las să cânte tare, lovind cu palmele volanul în timp ce ritmul melodiei se schimbă. Nu după mult timp mă apropii de Bay Bridge, îndreptându-mă spre vechea Napa Valley şi spre prietenele mele. Abia aştept să le spun despre prezentarea de modă. Abia aştept să-i explic ideea mea lui Morgan. Nu am mai deranjat-o niciodată înainte rugând-o să poarte ceva făcut de mine, pentru că nu am vrut să semăn deloc cu tatăl ei. Dar astăzi, cu această defilare de modă, cred că are şansa de a fi femeie pe propriile ei picioare. Să se separe de acel bărbat, de tot ce străluceşte.

În acest moment în timp aud scrâşnetul puternic de roţi şi zdrobitura, în timp ce gâtul meu sare în spate, apoi în faţă. Chiar şi după ce s-a oprit maşina, mi se pare că încă aud zgomotul impactului şi simt cum maşina se mişcă fără ajutorul meu, zdrobindu-se de ceva în timp ce eu încerc să frânez şi rotesc volanul fără rost. Se aude frecarea, scârţâitul roţilor şi arunc o privire în oglinda retrovizoare la metalul care a luat contact cu Saab-ul lui Nate. Este o marcă americană, dintr-o altă eră, în care maşinile mari dominau peisajul. Suntem aproape de ieşirea de pe strada Forth cu 101, ultima ieşire înainte de Bay Bridge şi se aud claxoane, împreună cu câteva ţipete „Ieşi de pe şosea!" printre alte apelative.

Ştiu că nu sunt rănită. Oricum, nu fizic. Dar când văd mărimea acestei canoniere americane, ştiu că maşina lui Nate nu poate fi într-o

formă prea bună. Ies din maşină, din moment ce traficul este blocat şi întâlnesc chipul bărbatului care m-a lovit.

El se uită la mine, apoi o ia la fugă.

Asta nu este de bine.

Şi iată-mă, eşuată pe autostrada 101, cu maşina lui Nate răzuită şi cu un lichid galben care curge din ea. Suport furia traficului de duminică dimineaţa. (Se pare că nimeni nu este în drum spre biserică, judecând după limbajul folosit.)

După un timp, care pare a fi o eternitate, o motocicletă a poliţiei apare în spatele meu, pornind girofarul şi ocupând o altă bandă care este la fel de circulată ca toate benzile care încearcă să ajungă la pod.

— Sunteţi în regulă, domnişoară?

— Sunt bine, îi spun, deşi aud cum vocea îmi tremură. Nu sunt la fel de bine cum aş fi fost dacă încă aş mai fi pe drum spre zona frumoasă, liniştită din regiunea vinurilor, asta este sigur.

— Permisul de conducere şi talonul. El întinde palma.

— Atâta tot? Asta este toată simpatia de care am parte? Idiotul ăsta m-a lovit şi a fugit, iar eu am rămas aici singură.

— Permisul de conducere şi talonul maşinii, domnişoară, în spatele lui, văd uriaşa maşină de tractare care vine să ia ambele maşini din drum.

— Nu este maşina mea!

— Doamnă, veţi avea şansa să vă spuneţi versiunea, dar trebuie să vă văd actele. Trebuie să curăţăm drumul. Este duminică dimineaţă! spuse ridicând vocea, iar eu mă simt complet vinovată. O aud pe Buni ţipând că dacă aş fi fost la biserică, acolo unde-mi era locul, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Scotocesc prin noua mea geantă Marc Jacobs şi scot permisul de conducere. Luând talonul, mă crispez. *Nate mă va omorî*! Singurul lucru pe care-l iubeşte mai mult decât acest Saab clasic, este Charley. Iar acum ambii au scurgeri.

27

După ce i-am dat o declaraţie poliţistului despre ceea ce el a apreciat cu atâta bunăvoinţă a fi un „accident", poliţistul m-a dus până la tramvai, apoi am luat ceva până la Fisherman's Wharf, după care am mers pe jos până în zona portului. Mie mi se pare ciudat că se numeşte a lovi şi apoi a fugi, pentru că, pe moment, după ce am fost lovită, iar asta este cert, locurile spre care pot fugi par destul de limitate. Va

trebui să-l sun pe Nate, de asta nu am cum să mă fofilez, dar încă nu vreau să-l văd faţă în faţă. L-am sunat pe mobil, dar nu a răspuns şi sunt recunoscătoare pentru asta. Le-am sunat pe Morgan şi pe Poppy, dar probabil că se delectau cu un mic dejun elegant de duminică, pentru că nici ele nu au răspuns. Atunci singurul refugiu care-mi vine în minte este locuinţa lui Buni, chiar dacă va trebui să înfrunt încruntarea ei neliniştită.

Ajung în vârful dealului şi îmi simt picioarele ca plumbul de la atâta urcat – chiar şi pe cele mai mici dealuri din zona portului. Este evident că stând la computer şi la maşina de cusut nu a fost prea bine pentru condiţia mea fizică. Dar dacă ar trebui să fac un test la anatomie chiar acum, aş fi pregătită, pentru că-mi pot simţi fiecare muşchi din trup atât de puternic, încât îmi amintesc numele lor. Iar eu, care credeam că nu voi folosi niciodată această informaţie. Îi datorez scuze profesorului meu de anatomie.

Bat la uşa lui Buni. Nimic. *Ce se întâmplă cu Buni*? *Unde se tot duce*? *La biserică trebuie să se fi terminat până acum*. *De ce nu pot să am o viaţă ca a ei*?

Aud o maşină parcând în spatele meu şi mă răsucesc pentru a-l vedea pe Max coborând dintr-un Mercedes decapotabil, la volanul căruia este o falsă blondă. Ei bine, femeia este reală, doar partea cu blondul este falsă.

— Mulţumesc din nou, Jenna! El îi face cu mâna, iar ea se uită pe deasupra ochelarilor de soare pentru a verifica dacă sunt sau nu vreo rivală. Se pare că nu sunt. Pleacă în viteză.

— Lilly, ce cauţi aici?

— Bunica mea locuieşte aici. Nu ştiu dacă este din cauza oboselii sau a fricii de a-i spune lui Nate, sau pentru că mă simt atât de singură, dar trebuie să mă lupt cu lacrimile când mă uit la Max.

— La biserica ei s-a organizat o întâlnire a familiilor. Nu cred că se va întoarce ore bune.

Oftez şi mă las să alunec în jos pe uşă.

— O să aştept. Îmi pun mâna peste ochi pentru că îl simt cum palpită.

— Vino sus. Îţi pregătesc ceva de mâncare. Eşti bine?

— Mă doare capul.

Max se apleacă din talie şi-mi îndepărtează cu blândeţe şuviţele de pe frunte.

— Ai un semn roşu aici, constată el şi-şi trece degetul mare peste sprânceana mea.

— Au! mă vait când mă atinge.

— Vino sus! Vom pune nişte gheaţă. Ce ai mai făcut weekendul ăsta? Ai fost la vreun concert rock?

— Am avut un mic accident de maşină când conduceam spre Napa.

— Tu nu ai maşină.

— Exact. Nu-i aşa că acum te bucuri că nu am luat-o pe a ta? Pentru că acum, nici Nate nu mai are maşină. Cel puţin nu una care să funcţioneze.

Max se întinde până jos, sprijinindu-se cu o mână pe cârjă şi mă trage în sus. Mă urmează pe scări şi ajungem pe palierul lui. Mă uit în ochii lui de culoarea unui espresso întunecat şi uit de tot de capul meu. Este singura scuză pe care o am pentru ceea ce urmează.

Abandonat, acel ceva este că datorită bunicii am avut o copilărie. A venit timpul să mă maturizez.

— Adică?

— Vreau să vii cu mine la săptămâna Modei. Îmi muşc buza de jos. Vreau ca tu să fii partenerul meu. *Aş putea să mor*. Acum este exact la fel ca atunci când am vorbit cu Steve Collins la colegiu şi l-am rugat să meargă cu mine la un meci de fotbal, doar ca el să-mi spună că fotbalul american nu prea merita atunci. *Şi nici eu*.

— Mai, măi! El cade pe canapea şi-şi încrucişează mâinile la ceafă. Da, toate se răzgândesc mai devreme sau mai târziu.

Mă străduiesc să mă abţin să nu-mi dau ochii peste cap.

— Poţi chiar să te desparţi de mine într-un fel dramatic după eveniment. Asta va ajuta statutului tău de playboy cu numeroasele Valerii din oraş.

— De parcă aş avea nevoie de ajutor.

Simt din nou cum lacrimile îmi înţeapă ochii.

— Te rog nu râde de mine, Max. Ţi-am văzut poza în pagina mondenă la secţiunea cu ştiri a ziarului. Ştiu că eşti foarte cunoscut în oraş, pentru că familia ta deţine hotelurile. Orice ar putea crea o conversaţie despre mine, chiar dacă este despre faptul că mă întâlnesc cu playboy-ul oraşului, îmi poate fi de folos.

— Pastorul meu nu prea ar aprecia descrierea pe care mi-o faci de *playboy*. Sincer, nici mama mea. În plus, ce ţi-am făcut eu ţie ca să

merit un asemenea titlu?

Vocea mea devine timidă. Aveam impresia că i-ar fi plăcut acest titlu.

— M-am gândit că… din cauza Valeriei… şi a tipei care te-a adus acum…

— Să vedem. Pentru că o femeie mi-a pregătit cina şi o prietenă de la biserică m-a adus acasă, asta mă face un fluşturatic? Dacă vrei să ştii adevărul, Lilly, Buni este mai responsabilă pentru faptul că Valeria era pe aici mai tot timpul. Ea o invita aici ca să gătească, pentru că era sigură că am nevoie de o soţie care să-mi ţină companie. De fapt, nu cred că pentru ea conta că inteligenţa fetei şi numărul ei de la sutien erau cam la fel.

Asta mă face să râd. Încerc să mă opresc, dar chicotesc ca o şcolăriţă şi de fiecare dată când încerc să mă opresc devine şi mai rău.

— Vezi tu, nu sunt fluşturaticul care crezi tu că sunt. Desigur, am una sau două foste iubite. Ai mai avea încredere în mine dacă până la vârsta asta nu aş fi avut niciuna?

Nu răspund la această întrebare.

— Morgan Malliard va încheia colecţia şi vreau ca tu să fii partenerul meu, Max. Apăs mazărea mai tare pe frunte. Nu, aşteaptă, nici măcar nu trebuie să fii partenerul meu cu adevărat. Vreau să te prefaci că eşti partenerul meu. Vom face poze, vom zâmbi pentru aparatul de fotografiat şi apoi, poţi pleca. Unul dintre şoferii tăi sexy poate veni să te salveze de la petrecerea de după. Îmi mut punga cu mazăre pe frunte. Poate Tara Reid este disponibilă, mormăi eu.

— Frate, din moment ce-mi ceri o favoare, speram să fii un pic mai umilă. Râde. Hai să-ţi dau o sugestie: când vrei o favoare, de obicei este o idee bună să înveseleşti mai întâi atmosfera. Ştii tu, să se simtă dragostea.

Mă las în genunchi, las mazărea deoparte şi-mi unesc mâinile.

— Te implor, e bine aşa? Sunt destul de umilă?

— Lillian, ce faci pe covorul bun al lui Max? Mă ridic repede de pe podea şi o văd pe Buni stând în pragul uşii.

— Buni, credeam că nu ajungi acasă decât mai târziu.

— Am venit mai devreme acasă. Toată lumea a făcut piure de cartofi. Cum poţi să ai o petrecere cu mâncare cu patru tipuri de piure de cartofi şi came deloc? îşi aruncă o privire spre capul meu. Ce ai făcut?

— Am avut un mic accident.

Buni vine spre mine şi-şi pune mâna rece pe fruntea mea.

— Ei bine, nu ai febră. Asta este bine.

— Că tot vorbeam de asta, ce ai tot făcut la spital, Buni? *Când lucrurile devin grele*, *greutăţile te fac să ripostezi*.

Ea-şi ţuguie buzele spre Max, ca şi cum el i-ar fi trădat încrederea.

— Îmi făceam un vaccin antigripal. Prima dată nu mai aveau. A trebuit să mă întorc de câteva ori înainte să-l aibă în stoc. Arată cu degetul spre Max. Trebuie să spui tuturor ce fac eu?

Max ridică din umeri.

— Eu doar stau aici, aştept să înceapă partida de golf. În caz că nu aţi observat, femei Jacobs, aceasta este casa mea! El deschide televizorul.

— O să mergem jos, Max, ţi-am adus o caserolă cu spanac. O pun în frigider.

În timp ce ieşim, simt cum devin neliniştită până aproape de panică. Aştept ca Buni să păşească pe prima treaptă, apoi mă întorc în locuinţa lui Max.

— Te rog, Max. Vrei să faci asta?

Mă cheamă spre el făcându-mi semn cu degetul.

— Mai întâi vino aici.

Mă apropii destul de mult de el încât să-i simt mirosul de pădure al coloniei sale scumpe. Este destul de subtil pentru a-mi aţâţa simţurile, dar nu destul de copleşitor încât să-l facă să miroasă ca un adolescent prea zelos. Oh, da, Max nu-ţi atacă nasul. Nu este nevoie de antiseptic.

Mă uit la el stând faţă în faţă şi privesc cum colţul gurii lui se transformă într-un zâmbet.

— Nu aş rata aşa ceva, Lilly, mârâie el. Mârâie!

Iau o pernă şi o arunc spre el.

— M-ai făcut să sufăr degeaba! Mă îndrept spre uşă.

— Hei, aşteaptă un pic. În ce zi?

— Sâmbătă seara, la hotelul tatălui tău.

— Care dintre ele?

Mă uit la el.

— Ştii ceva, poţi descoperi şi singur asta. Acesta este felul tău de a-mi spune că el deţine mai multe hoteluri? Dau din cap. Sună-ţi

consilierul, glumesc eu.

— Întrebam şi eu. Ar trebui să iau o limuzină pentru chestia asta?

Pulsul meu creşte un pic.

— O limuzină, pe bune? Cu siguranţă. Poate să vină şi Buni cu noi?

— Ce mai este o întâlnire fără o însoţitoare, Lilly? Ai crede că trăim în epoca victoriană, pentru numele lui Dumnezeu.

— Mulţumesc! Mă aplec să-l sărut pe obraz, dar el îşi întoarce faţa şi mă sărută pe buze.

— Cu plăcere.

Nu mă pot abţine să nu-i zâmbesc şi surprind licărirea din privirea lui. *Nu ştiu ce să cred despre tine*, *Max Schwartz*, *dar cu siguranţă că mi-ai stârnit curiozitatea*. *Plus de asta*, *miroşi fantastic*! Cobor treptele spre locuinţa bunicii şi o găsesc pregătind masa. Cred că femeia asta ar exploda dacă nu ar avea ceva în cuptor. Fac patru paşi prin living, când îmi dau seama că va trebui să-i spun lui Nate de maşina lui. Şi-mi dau seama că mobilul meu trebuie să fie încă în maşină. După ce i-am sunat în timp ce poliţistul lua notiţe despre accident, probabil că am pus telefonul jos când m-am întins să-mi iau geanta.

— Trebuie să folosesc telefonul, Buni.

— Este pentru distanţe lungi?

În regulă, care e treaba cu oamenii în vârstă şi distanţele lungi? Ştiu că au trecut prin criza economică şi toate celelalte, dar *alo*? O convorbire telefonică la distanţă nu-ţi va falimenta bugetul în zilele noastre.

— Nu, este local.

Ea – mi dă telefonul cu cifre foarte mari, iar eu formez numărul lui Nate. Răspunde de la primul ţârâit. *La naiba*!

— Nate Goddard.

— Nate…

— Lilly, eşti bine? Eu şi Kim suntem înnebuniţi de îngrijorare. Nu ai răspuns pe mobil şi am aflat despre accident.

— Cred că mi-am lăsat telefonul în maşină. Cum ai aflat despre accident?

— Au sunat de la secţia de poliţie ca să-mi spună că maşina mea a fost implicată într-un accident cu fugă de la faţa locului pe 101.

— Nate, îmi pare atât de rău! Nu a fost vina mea, jur! Nu ştiam ce să fac, aşa că m-am dus la Buni.

— Este în regulă, Lilly. Maşina şi aşa era pe ultima ei sută de metri şi aveam de gând să o vând în curând. Probabil că m-ai determinat să o schimb.

— Nu eşti furios?

— Ei bine, nu simt încântat, dar ne-am făcut atâtea griji pentru tine în dimineaţa asta încât maşina a pălit în comparaţie cu tine. Să nu mai faci aşa ceva, da? Când ai un accident, sună!

Îmi frec mazărea îngheţată mai adânc pe piele.

— Te-am sunat, dar tu nu ai răspuns… O să-ţi dau bani să-ţi închiriezi o maşină până o să vină asigurarea, bine?

— Fără supărare, dar ştii ce, cred că mă voi ocupa eu de asta. Ghinionul se pare că te pândeşte pe la colţuri.

— Nu şi de acum încolo, Nate!

Schimbăm amabilităţi. Ei bine, pe cât poţi fi de amabil cu cineva care te-a sărutat o dată fără milă, iar apoi a primit-o pe colega ta de cameră să se mute la el. Iar eu tocmai i-am distrus maşina. Buni îmi pune în faţă un sandviş cu salată de pui, iar eu îmi iau la revedere şi închid.

— Mănâncă, spuse ea.

Sunt moartă de foame, iar prima muşcătură este pur şi simplu divină.

— Buni, este foarte bun!

— Cu supliment de murături, aşa cum îţi place ţie.

— *Trebuie* să ajung la Napa în după-amiaza asta. Îmi trece prin minte să-i cer Jaguarul lui Max când bunul-simţ respinge ideea. Iau telefonul şi sun din nou pe mobilul lui Morgan. Privesc la reflecţia mea în prăjitorul de pâine al bunicii şi văd semnul de un roşu ca zmeura lăsat de volanul lui Nate.

Morgan nu răspunde, iar eu închid, calculându-mi următoarea mişcare. Am o defilare de modă, o întâlnire şi o limuzină. Acum tot ce mai am nevoie este o mireasă şi rochia ei.

28

După ce am schimbat trei autobuze, ajung acasă şi văd maşina lovită a lui Nate parcată pe marginea drumului. Acum observ că maşina care m-a lovit era albastră, pentru că Saab-ul argintiu al lui Nate are o dungă albastră. Când realizez că eu am cauzat stricăciunea,

mă simt rău. Este o manifestare fizică a pagubelor pe care se pare că le fac în ultima vreme.

Momentan, îi datorez lui Nate faptul că pot lucra pe computer, maşina de cusut, iar prima mea rată va veni sub forma înţelegerii făcute cu asigurările. Probabil că el va apărea într-o reclamă cu şopârle unde va spune cum a trebuit să se mulţumească cu rate mai bune când prietena lui i-a distrus maşina. Poate voi reuşi să-l conving să pună şopârla pe una dintre rochiile mele de seară când vor filma.

Cu siguranţă că nu-i datorez nimic lui Nate pentru că mi-a furat colega de cameră sau pentru că mi-a furat acel sărut. (Ei bine, în regulă, nu l-a furat. O fată nu-şi poate păstra ceva demnitate?) Dar atâta timp cât evităm aceste subiecte, suntem bine. Probabil că el va primi mai multă preţuire decât mine pentru spectacolele de modă gata să apară, mai ales din partea lui Kim, înainte să facă paradă pentru excursia ei prin baruri. Nate este un tip decent şi dacă el crede că „îmblânzirea scorpiei" este iminentă, atunci nu o cunoaşte deloc pe Kim. Trebuie să las fisele să cadă acolo unde vor. Să las complexul lui Superman să se stingă de la sine. Aşa cum mi-a spus Kim de nenumărate ori, ea este femeie în toată firea. De acum încolo voi lucra la ea din genunchi. Ea nu trebui să ştie. De altfel, câteva rugăciuni pentru Nate nu ar strica.

Că tot vorbeam de Nate, tocmai îl văd că iese din clădire pe trotuar şi mă vede verificând maşina.

— Nu a fost chiar atât de rău, ţipă el pentru a acoperi traficul de sus, de pe 101. Credeam că este mai rău. El încuviinţează dând din cap, privindu-şi maşina, aplecată acum într-o parte. Îi curge antigelul şi nu mai este un magnet pentru puicuţe aşa cum era de dimineaţă, dar…

— Aşteaptă un pic, îl corectez eu. Nătângul nu a fost niciodată un magnet pentru puicuţe.

— Nu vorbeşti în numele tuturor femeilor. De fapt, *Saab*-ul spune: Casual, dar totuşi stilat şi sofisticat.

— Sau nu.

— Lui Kim îi place maşina asta. Îi place câinele meu. Ea chiar foloseşte beţişoare de urechi pentru a-i curăţa urechile lui Charley.

Se spune că mirosul este cel mai puternic indicator al memoriei şi trebuie să aibă dreptate, pentru că acum îmi vine să vomit. Ridic palma spre el.

— Te rog, nu începe cu chestii din astea cu mine.

— Este drăguţ! îl ia pe Charley în poală şi scoate un beţigaş de urechi şi…

— Opreşte-te! Te implor. Deja vizualizez urechile cleioase ale câinelui. Te rog, ai milă!

Nate râde.

— Doar mă jucam cu tine. Mă gândeam că barem atâta meriţi pentru că mi-ai lovit maşina. Am fost tentat să-l las pe Charley să intre în apartamentul tău în această după-amiază, un fel de aromaterapie sănătoasă, dar mi-am făcut griji că o să distrugi rochiile de seară în care am investit, dând peste tot cu antiseptic.

— Ştii ceva? Din punct de vedere tehnic, accidentul nici măcar nu s-a produs din vina mea.

— Şi din punct de vedere tehnic, acum nu mai am o maşină arătoasă pentru puicuţe.

— Din punct de vedere tehnic, nici nu ai avut vreodată.

— Atunci din punct de vedere tehnic, accidentul s-a produs din vina ta, pentru că îmi conduceai maşina în loc să dai din coate în Muni.

— Muni nu merge în regiunea vinurilor.

Nate arată spre mine.

— Niciuna dintre voi nu merge în Napa!

Rânjesc spre el şi lovesc cu mâna în capotă.

— N-o s-o repare?

— Probabil că o să primesc banii de la asigurări. Vor face mâine o estimare, dar, deşi poate fi reparată, mă îndoiesc că ar merita. Speram că o vor declara distrusă ca să o pot folosi drept avans pentru una nouă.

— Banii? Deja ai mai mulţi bani decât Moise. Du-te şi cumpără-ţi o maşină nouă dacă vrei una.

— Cel care moare având cei mai mulţi bani câştigă. Nu ai auzit niciodată asta?

— Dar ce se va întâmpla când o să mori? Nu-i vei lua cu tine. Ce mai credinţă ai şi tu, Nate! Eşti sigur că nu vrei să vii cu mine să afli despre Apa Vie? Iisus? Adevărata victorie?

— Tu nici măcar nu-ţi poţi plăti chiria, Lilly. Nu deţii răspunsurile pe care le caut. O ambulanţă trece pe stradă cu sirena pornită şi rămânem tăcuţi până când urletul se disipă.

— Nu am pretins niciodată că aş avea răspunsurile, doar viaţa eternă.

Asta ar putea suna mai fals de atât în acest moment?

— O dată îmi ajunge, bine? în caz că nu ai remarcat, mai întâi de toate, locul acesta nu este atât de minunat. El bagă mâna în buzunar. Poftim telefonul tău.

— Tu chiar ştii cum să faci o fată să se simtă ca o ratată. Simt cum sunt pe cale să izbucnesc în lacrimi, dar nu am de gând să cedez! îmi pare rău că ţi-am avariat maşina. Îmi pare rău că am fost concediată. Îmi pare rău că simţi nevoia să mă salvezi, iar apoi să ţii asta deasupra capului meu ca pe un ştreang!

— Lilly, nu ştiu ce vrei de la mine. Eşti un designer minunat. Dacă nu aş fi crezut în tine, nu aş fi investit banii. Nu ţi-aş fi împrumutat maşina de dimineaţă şi nu aş fi rezolvat lucrurile cu Kim ca tu să ai nişte angajaţi care să lucreze ca albinuţele în stup. Ţin la tine, dar suntem fundamental diferiţi.

— De exemplu? îl întreb.

— Eu cred că sexul în afara căsătoriei este o chestie bună. De fapt, chiar mă încântă. Nu cred în spiritul de sacrificiu până în punctul în care să simţi orice durere. Priveşte în jos spre mine, presupun că aştepta o reacţie. Nu ştii niciodată câte zile mai ai şi, trăind astfel – făcându-ţi unele plăceri – nu pare o idee prea rea.

— Îţi respect sinceritatea, îi spun calm.

Pe moment pun totul la îndoială. Mă simt ca şi cum nimeni nu m-a dorit vreodată. Nimeni nu mă va preţui. Acum înţeleg de ce Kim trăieşte clipa. Pentru o noapte, să fiu în braţele cuiva şi să mă simt de parcă aş fi universul lui? Râvnesc la asta cu toată fiinţa mea, dar poate că ceri prea mult când vrei aşa ceva pe viaţă. Mă întreb dacă am să depăşesc vreodată sentimentul că m-aş afla mereu în calea cuiva. Sunt persoana pe care oamenii o bagă puţin în seamă abătându-se astfel din drumul lor. Nu sunt niciodată destinaţia finală a cuiva. Mă simt ca o versiune umană a unei staţii de autobuz.

— Dar nu mă respecţi, spuse Nate.

— Nu ştiu ce să cred despre tine. Asta te face să te simţi mai bine? Nu am răspunsul la toate, dar nu l-am avut niciodată. Dar cred că eşti un bărbat de treabă, Nate Goddard. Mereu ai avut grijă de mine şi de Kim. Ai venit să ne salvezi cu bani şi cappuccino când lucrurile deveneau cu adevărat dure. Cred că eşti un erou în felul tău.

— Dar nu mă respecţi pe mine sau pe Kim pentru decizia noastră de a locui împreună şi emiţi critici.

— Sau profeții. Cred că vom vedea ce și cum. *Ca și cum nu am învățat nimic locuind cu fata aia timp de doi ani*.

— Eu trăiesc clipa, spuse el, în timp ce face un pas de dans macho. Nate nu vrea să schimbe subiectul. Pare hotărât să mă atragă într-o dezbatere.

— Nu-mi pasă cum trăiești. Dacă vrei să o ai pe Miss Reclamă la Șampon sus la tine – la naiba, câte o altă Miss Reclamă la Șampon în fiecare noapte, fă asta. Dar stai departe de Kim, în regulă? Asta este tot ce-ți cer. Dau cu piciorul în cauciucul mașinii. Știu că o să te superi pe mine pentru că am spus asta, dar ești un tip cumsecade, Nate. În ciuda faptelor tale din ultima vreme. Care este finalul tău perfect cu Kim? Doi copii, un câine și un gărduleț în suburbii?

El îmi ignoră întrebarea.

— Îmi promiți că asta nu are legătură cu *noi*?

Îmi fac un *X* peste inimă.

— Jur cu mâna pe inimă. Îți promit.

— Tu chiar nu crezi că fata asta mă dorește? Sau ești doar geloasă din cauza aranjamentului nostru?

Înainte de toate, între ei nu se întâmplă nimic. Nu-mi pot imagina de ce Nate ar dori-o pe Kim. Știu că asta sună dur, dar el este ca O pie și renașterea ei barbară. Nu are niciun sens. Mă gândesc la nenumăratele ocazii în care Kim își dădea ochii peste cap la vederea lui Nate și cum se enerva, iar simpla lui prezență o făcea să părăsească apartamentul. Ea își dorește pe cineva – cred asta din tot sufletul – iar Nate este pur și simplu convenabil.

— Nu prea cred. Dacă greșesc, ea îți va spune, iar tu vei ști. Poți dansa pe masa mea și să-mi spui că am greșit.

— Bine.

Privesc spre epava Saab-ului din fața noastră.

— Ai dreptate. Nu arată atât de rău, dar tot îmi pare rău că ți-am distrus mașina.

Nate vine lângă mine și mă cuprinde cu brațul, iar eu mă înfior la atingerea lui. Nu mai știu cine este el, dar simt o dorință copleșitoare de a-l lovi în joacă.

— Nu-mi pare rău. Acum arată mișto. De genul: poate ai vrea să stai departe de mine pe drum. Pun pariu că ajută atunci când schimbi benzile în oraș.

Mobilul meu sună și văd numărul lui Morgan în căsuța luminată.

— Hei, Morgan, cum este la spa?

— Sunt eu, Poppy. Ce ai făcut? mă acuză ea.

— Ce vrei să spui? Mă uit la Nate şi înghit cu greu.

— Stuart Surrey s-a întors în dimineaţa asta la spa. I-a dat un buchet de orhidee lui Morgan, apoi i-a băgat limba pe gât! apoi a zis că *tu* i-ai spus că sentimentul era reciproc!

— Poftim? Despre ce vorbeşti?

— Stuart Surrey, englezul tău ciudat?

— Da. Nu sunt de acord cu partea cu ciudatul, dar se pare că nu e subiect de dezbatere.

— A venit aici pentru Morgan, i-a aruncat nişte flori în faţă, a sărit pe ea, iar ea l-a pălmuit…

— L-a pălmuit? Aşteaptă! Ce a făcut?

— Stuart a spus că i-ai zis lui că Morgan are anumite sentimente pentru el.

— Nu am spus niciodată aşa ceva! Morgan nu-l suportă! Mă întorc cu spatele la Nate, ca nu cumva să vadă că am reuşit să mai stric ceva în weekendul ăsta. Cum se simte Morgan?

— Era mai bine până să apară Lipiciosul. Ce i-ai spus, Lilly?

O aud pe Morgan pe fundal şi nu pare mai fericită decât atunci când am plecat şi am lăsat-o suspinând şi nefericită în dragoste. *Oh*, *Dumnezeule*, *ce am făcut*?

— Poppy, lasă-mă să vorbesc cu Morgan.

— Este Lilly, o aud pe Poppy spunându-i lui Morgan. Vrei să vorbeşti cu ea?

— Lilly? scânceşte Morgan. Ne-au făcut o fotografie… sărutându-ne, ţipă ea. Oh, sunt complet scârbită! El şi limba lui enormă şi roz. Ce Dumnezeului vezi la nemernicul ăla?

Mă sprijin de zidul clădirii unde locuiesc, neînţelegând nimic din toate astea.

— Cine a făcut fotografii? Şi cui?

— Un fotograf. Sunt sigură că a fost o înscenare pusă la cale de însuşi mizerabilul de Stuart. Va apărea în ziarele de mâine, cu mine împreună cu lipitoarea asta. Să sperăm că nimeni nu va afla despre cumpărarea materialului, altfel ne vor planifica nunta. Ce i-ai spus când te-a dus acasă cu maşina?

— Ei bine, nu i-am spus: Te rog vino şi maltrateaz-o pe cea mai bună prietenă a mea, dacă la asta te gândeşti. Încep să-mi caut în

memorie. *Ce anume aş fi putut să-i spun*? Cum de a putut Stuart să înţeleagă că Morgan l-ar dori tocmai pe el? Aud accentul superb al lui Stuart, replica cu care m-a agăţat, replică şi momeala… Când mi-a şoptit, când a spus că nu vrea să rămână la cina de la hotel şi mi-a mângâiat bărbia cu mâna.

— Ce a spus el, Lilly? Gândeşte-te!

— A spus că cina cu o femeie pe care încerci să o părăseşti şi cu femeia după care tânjeşte inima ta nu sima prea confortabil, repet eu cuvânt cu cuvânt. *Hei*, *atunci când un tip îmi oferă poezie*, *îmi amintesc*. Apoi, ascult cum rămânem fără suflare în timp ce aud din nou cuvintele. Oh, Dumnezeule! Nu vorbea despre *mine*. Spun asta mai mult pentru mine decât pentru Morgan. Când a sunat să mă invite la petrecere. Când nu a vrut să ia cina la hotel. Niciuna dintre astea nu era pentru mine, nu-i aşa? Era pentru a se apropia de tine. De aceea voia să fim prieteni.

Încerc să asimilez toate astea, încerc să mă fac să înţeleg că doar pentru că-mi doream asta atât de mult, nu-l citisem corect pe Stuart. Trec în revistă amănuntele din mintea mea: bomboana, apelul telefonic, drumul acasă… toate erau o modalitate de a se apropia de Morgan. Respingerea nu sună mai bine spusă cu un accent englezesc. Aveţi încredere în mine în legătură cu asta.

Nate vine lângă mine şi mă ia de mână, iar eu i-o strâng cu putere. Chiar dacă, pe moment, îmi doresc să-l pălmuiesc pe el şi pe restul bărbaţilor.

— Morgan, am crezut… îmi pare rău.

— Ţi-am spus că este un nemernic, Lilly. Ce motiv aş fi avut să te mint? Urăsc ce ţi-a făcut mama ta, pentru că nu ai încredere în nimeni din cauza asta! Nu este drept! Rămânem alături de tine, indiferent de ce şi cum, şi totuşi, de fiecare dată când ţi s-a oferit ocazia de a avea încredere în noi sau în tine, te alegi pe tine! Chiar dacă te-ai înşelat în privinţa bărbaţilor *de fiecare dată*!

Înghit cu greu. Ultimul lucru de care am nevoie este o Morgan care plânge şi care ţipă la mine. Sunt fericită că este destul de conştientă încât să ţipe, dar deranjată de câtă dreptate are.

— Ce pot spune? Când l-am văzut ţinând acea predică şi i-am auzit accentul englezesc… şi cel mai rău, atunci când m-a privit fix în ochi, am simţit-o, Morgan! Am simţit-o în toată fiinţa mea. Era ca şi cum m-a trezit din această stare lipsită de viaţă în care mă aflam şi m-a

făcut să mă simt dorită.

Deodată, asta mă face să pun sub semnul întrebării tot ce face parte din viaţa mea. Oare chiar sunt un designer prost şi nimeni nu-mi spune asta? Cumva şuşotiţi pe la spatele meu că sunt un coşmar al modei?

— Instinctul tău legat de modă este impecabil. Talentele tale în finanţe, incredibile. Dar aptitudinile tale în alegerea bărbaţilor sunt foarte, foarte rudimentare. Cred că ai inhalat prea mult antiseptic şi ţi-a afectat celulele creierului care ţin de cum să-ţi găseşti o pereche.

Amândouă începem să chicotim. Cumva asta mă face să mă simt mai bine.

Ei bine, cred că acum chiar nu este momentul să o întreb pe Morgan dacă ar fi de acord să îmbrace o rochie de mireasă pentru mine şi să defileze pe podium în faţa elitei din San Francisco.

29

Apartamentul meu forfoteşte de agitaţie în timp ce intru în ceea ce pare a fi un magazin de dulciuri din centrul comercial. *Mulţumesc*, *Doamne*, *pentru fiecare dintre ei*. *Când spui că vei avea grijă de toate nevoile noastre*, *TU ai mereu un fel interesant de a o face – de obicei exact la timp*. *Cred că asta este pentru a mă face să mă îndrept spre Tine*. Hannah şi Cheryl, fostele mele colege de la muncă, de la Sara Lang, stau aplecate deasupra maşinilor, lucrând la două rochii de seară pentru colecţie. Kim se ocupă cu formaţia Green Day să cânte asurzitor la un sistem stereo împrumutat, care pot doar să presupun că este al lui Nate, în timp ce se uită la una dintre emisiunile ei despre chirurgia plastică, cu sonorul închis. Trebuie să recunoşti meritele lui Kim: ştie să delege. *Eu vorbesc*?

În timp ce chirurgul de pe ecranul plat al televizorului taie un pacient în culori vibrante şi grafice, o văd pe Kim zâmbind. Se pare că-i face o plăcere bolnavă să privească suferinţa femeilor vanitoase. Ani de zile la Sara Lang Couture pot face asta unei persoane.

— Ia uite! E chiar Dale Eamhart Jr., spuse Kim când mă observă.

— Drăguţ, Kim.

Hannah se opreşte din cusut.

— Faci cinste cu cina, Lilly?

— Barem atât să fac şi eu. Mulţumesc foarte mult pentru că aţi venit. Ridic rochile de seară şi sunt de admirat. Una este dintr-o mătase de un galben-canar cu o răscroială adâncă. Recunosc, sper să-l

determin pe tatăl lui Morgan să-mi împrumute diamantele canar pentru acest model. El îşi va etala diamantele, în timp ce eu îmi voi etala rochiile de seară. Câştigă toată lumea, nu-i aşa?

Cealaltă este o rochie de seară romantică, de un portocaliu pal, cu mâneci lungi şi subţiri. Liniile ei sunt atât de vaporoase încât practic va pluti odată cu modelul. Abia aştept să o văd în acţiune! încă mai sunt de făcut: o rochie de un galben-fildeş, până la gambe care cade bine, unde untul fin ridică fusta deasupra genunchilor şi, în cele din urmă, o minunăţie purpurie din crep cu bretele subţiri. Eu voi broda de mână rochia de seară portocalie, dar mai important şi mai important este rochia de mireasă şi purtătoarea ei. Am o săptămână ca să creez cea mai bună rochie făcută de mine vreodată şi mai puţin de atât să o determin pe Morgan să fie de acord să o poarte. Şi nu ar strica dacă tatăl ei ne-ar oferi un ditamai diamantul pentru mâna ei stângă.

— Ştii, cred că Nate este un robot extraterestru deghizat. Kim îşi ia privirea de la televizor.

— Chiar crezi asta? Observaţi, nu întreb de ce. Sper ca asta să încheie conversaţia.

— Tipul nu are temperament. Seamănă cu calmul dinaintea furtunii, dar fără furtună.

— Profund.

— Nu crezi că este unul dintre acei psihopaţi care-şi va pierde într-o zi minţile, nu-i aşa? Genul despre care vecinii lui spun în faţa camerei de filmat: Era cel mai drăguţ tip, ar fi făcut orice pentru tine?

— Nu ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să fii de acord să dormi în aceeaşi casă cu el? Când ţi-ai mutat lucrurile, ai văzut scheletul mamei lui în dulap?

— Foarte amuzant.

— Crezi că rochiile astea vor fi în regulă, Kim? Chiar le-am lucrat repede şi mă întreb cât de creativă am fost în ultima vreme.

— Aceste rochii sunt frumoase, Lilly. Culorile sunt bine alese. Îmi place la nebunie cum culorile primăverii merg toamna. Toată lumea va crea în negru pentru acest sezon, iar Sara va fi din nou salvarea divină pentru cei care vor să iasă în evidenţă.

— Mă simt ca şi cum ar fi primele mele rochii de seară… primele care vor purta numele meu. Ameţesc numai când mă gândesc la asta: Lilly Jacobs pentru Sara Lang. *Este visul meu devenit realitate*!

— I-ai spus Sarei că vin şi eu?

La naiba. Nu m-am gândit la asta.

— Rezolv eu asta.

— Ca să ne înţelegem, nu o rezolvi în timp ce Sara cere să fiu aruncată într-o maşină a poliţiei, da?

— O să mă ocup de asta. Bine?

Telefonul meu fix sună.

— Sara – adică Lilly Jacobs Design.

— Bună, sunt Sandy. Sandy este coafeza mea şi, având în vedere ce fel de păr am, nu este o relaţie insignifiantă. Îmi cunoaşte tufa. Îi ştie textura. Ea este Tom Ford al meu. Ea face imposibilul, posibil. Un stilist bun este foarte important.

— Bună, Sandy!

— Lilly, ai observat cumva ceva diferit la părul tău îndreptat?

În regulă, acum că a menţionat asta, se ondulase un pic în ploaie…

— De ce? o întreb, simţind teroarea.

— Ei bine, am primit un lot de creme proaste. Producătorul a anulat un număr de lot şi am observat că este cel folosit la tine. Dar nu poate fi aşa de rău. Nu ţi-a ars scalpul sau ceva de genul ăsta, nu? îl putem reface oricând, nu-i aşa? Se pare că lipsea un ingredient din neutralizator. Nu a fost pus cum trebuie.

Timpul, mă gândesc în timp ce mă lupt cu panica. *Nu am timp să stau cinci ore într-un salon*.

— De fapt, cât timp crezi că va ţine? Până în acest weekend?

— Ei bine, am folosit placa de întins pe el, aşa că aş spune cel puţin până-l vei spăla de câteva ori. Poate două săptămâni?

Încep să fac calculul în minte. Deja l-am spălat peste limită. Toate acele excursii stupide la spa! Trebuia să scot uleiurile esenţiale din el. Numărătoarea inversă a început. Îl pot ţine într-o plasă de păr şi probabil să-l spăl cu şampon doar înainte de seara cea mare, dar nu cred că cineva ar vrea să fie îmbrăcat de un designer care a neglijat să se spele. Igiena personală este cam importantă pentru hainele de lux. *Asta nu va funcţiona*.

— Sandy, când mă poţi primi? Trebuie să-mi îndrept părul până vineri!

O aud răsfoind paginile.

— Hmmm. Sunt cam ocupată cu săptămâna Modei. Tot ce pot să fac este să te primesc miercuri. Te pot face împreună cu alte persoane,

dar probabil că va lua mai mult. Probabil şapte ore?

Mintea mea se îndreaptă spre rochia de mireasă. Îmi va lua zile bune ca să o cos şi nici măcar nu am creat-o încă. Mă chinui să vorbesc.

— Va trebui să aştepte, Sandy.

— Îţi voi trimite banii înapoi până ce te reprogramezi. Îmi pare sincer rău de asta, Lilly. Ştiu ce înseamnă părul întins pentru tine. Părul tău nu reacţionează la produse ca majoritatea.

Ah, scuza cu părul ca oţelul. Îmi place la nebunie asta. Dar îmi va lua toată săptămâna ca să termin rochia de mireasă. Nu pot renunţa la cinci ore ca să stau pe scaun într-un salon, chiar dacă este gratis! încep să păşesc prin apartament. Ştiu că nu pare mare chestie. Este vorba doar de păr, dar părul meu este enorm. Pot folosi placa de îndreptat şi sute de litri de ser pentru noapte. Desigur, voi arăta un pic cam unsuroasă, dar atâta timp cât nu picură pe haine, va fi bine. Îmi fac griji din nimic.

Ori păr creţ, *ori cariera ta*, *Lilly*! O pălărie! Voi crea o pălărie.

— Sandy, mai eşti acolo?

— Da.

— Nu pot veni înainte de marele meu spectacol cu Sara. Îmi păstrezi un loc săptămâna viitoare?

— Desigur! Te trec pentru joi dimineaţă la rezervarea ta normală, da?

— Desigur, îi spun absentă şi închid telefonul. Părul oribil mi-a distrus viaţa! Este o sentinţă pe viaţă fără sfârşit! Mă las să cad pe canapea lângă Kim. Am nişte chestii nasoale, îi spun, trăgând de părul meu.

Ea începe să chicotească.

— De obicei, când oamenii spun asta, Lilly, este o traducere pentru – Am luat o doză prea mare dintr-un drog ilegal. Du-mă la spital.

Îmi las capul să-mi cadă în palme.

— Nu înţelegi, Kim. Ştiu că toată lumea gândeşte că e *părul* meu, mare scofală! Nu e ca şi cum aş avea trei mâini sau ceva de genul ăsta, dar atunci când nu ai o mamă sau un tată, iar bunica ta te îmbracă exact ca în perioada crizei economice, iar părul tău este atât de mare încât nimeni nu vrea să stea în spatele tău sau să te aleagă în echipă, asta te afectează. Chiar te afectează.

În mod realist, ştiu că ar fi trebuit să trec deja peste asta. Ştiu că

Dumnezeu este mai mare decât părul meu, dar când părul meu este cârlionţat, îmi amintesc ironiile ca şi cum ar fi avut loc în urmă cu o oră şi, pentru o vreme, sunt din nou acolo, fără a putea să ies. Îmi amintesc cum toată lumea râdea de mine şi de picioarele mele mici şi subţiri şi de răspunsul pe care mi-l sugera Buni: Tu doar spune-le, Lilly, că beţele şi pietrele vă vor rupe oasele, dar poreclele nu-ţi vor face niciodată rău.

Dar ele chiar dor. Şi te fac să crezi că aşa este. Există mereu o fată cu o mamă în pas cu moda care îşi face timp să-i strângă părul şi să se asigure că dresul ei se potriveşte şi că poartă dres în loc de şosete până la gleznă. Dacă Paula Hastings, fata din clasa a patra care era în pas cu moda, avea şosete, erau cu volănaşe şi nu proveneau de la raionul pentru băieţi pentru că erau mai ieftine.

Mă ridic de pe canapea şi-mi dau seama că aşa nu ajungem nicăieri. Trebuie să fac rochia de mireasă a anului. A venit timpul ca Vera Wang să aibă puţină concurenţă.

— Este timpul să mă maturizez! anunţ eu.

— Da, este… cred. Kim se uită întrebător la mine.

— Îmi voi spăla părul!

— Bine. Iar asta mă priveşte pentru că…?

— Nu prea. Adică pun şampon, clătesc, repet. Tot tratamentul. Merg până la capăt!

— Aşa să faci, fată! ţipă Hannah.

— Comandă cina. O voi lua când ies.

Nate intră în cameră fără să bată la uşă.

— Ce se petrece?

— Lilly face duş! spune Kim.

— Astea sunt veşti importante.

— Mai tăceţi, cu toţii. Iau foehnul extravagant pe care mi l-a cumpărat Morgan şi deschid difuzorul cu un ţăcănit. Ridicaţi scuturile! Iau noile produse pe care mi le-a dat coafeza mea. Fazerele setate să încremenească. Şi, în cele din urmă, mă lovesc cu foehnul de şold. Intru!

Mă îndrept spre baie, cu mintea la fel de plină aşa cum va fi în curând şi părul meu. Cum o voi face pe Morgan să fie de acord să poarte o rochie de mireasă într-o zi sau două? Mă rog ca fotografia cu ea şi Stuart să nu apară în ziar. Apoi, va trebui să lucrez la toată chestiunea cu iertarea – cum Kim a furat 20.000 de dolari de la Sara şi

toate cele. Sara Lang probabil că nu şi-a iertat învăţătoarea din clasa întâi pentru o chestiune minoră, ca de exemplu, că nu a lăsat-o să-şi ascută creionul chiar atunci, aşa că va fi amuzant.

Totuşi, când mă gândesc la cel mai important aspect al săptămânii, crearea unei rochii memorabile, asta nu-mi inspiră teamă. Abia aştept! Gândul la o rochie pentru Morgan a fost mereu prezent în mintea mea timp de o săptămână. Ştiu exact cum vreau să cadă materialul, cum vreau să-i îmbrace corsetul talia subţire şi cum vreau ca mânecile să ajungă la mâinile ei mici şi elegante.

Dau drumul la duş, dar telefonul meu sună din nou, aşa că-l închid şi mă duc la masă să răspund.

— Lilly Jacobs Design.

— Sunt de la hotelul Şapte Mări de pe Van Ness. (în traducere: districtul cu lumină roşie din San Francisco.)

— Da? spun, ştiind că probabil au greşit numărul.

— Am avut o Tammy Jamison care a stat aici şi a lăsat acest număr pe foaia de înregistrare ca fiind numărul ei local. Se pare că i-a fost refuzată cartea de credit. Mai întâi a fost aprobată, dar când a plecat, cartea de credit a fost anulată.

— Nu vă pot ajuta, îi spun, trântind receptorul. Sună din nou, iar stomacul mi se strânge. Aţi greşit numărul. Aici este Lilly Jacobs Design! ţip şi închid din nou.

Aceasta este mama mea? încep să-mi dau seama că problemele ei nu au nimic de-a face cu mine. Eu nu sunt ea. Nu sunt abandonată. Sunt Lilly Jacobs, absolventă de la Stanford, creatoare de modă şi o Fată Spa! Iubită de prieteni – aşa ciudaţi cum simt – şi de Buni a ei, aşa morocănoasă cum este ea. *Vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele*. Aud acest rând din scriptură în minte parcă pentru prima oară. Nu am pierdut nimic pentru că nu am avut *acea* mamă.

Telefonul sună din nou.

— Dacă mai suni o dată aici, sun la poliţie!

— Lilly? Sunt Max. Sunt în siguranţă, sau gardianul de la San Quentin vine după mine?

Trag adânc aer în piept.

— Max, bună. Am părut înfoiat. O să am un păr înfoiat sâmbătă seara.

— Eu am un picior rupt. O să am un picior rupt sâmbătă seara. Vrei să te mai lamentezi şi despre altceva?

— Mama mea este o ciudăţenie a naturii din partea lipsită de maternitate a iadului.

— Mama mea este convinsă că am nevoie de o evreică drăguţă ca să mă aşez la casa mea – şi asta curând – sau mă voi transforma în dovleac.

— Eu sunt italiancă. Creştină. Cu părul vâlvoi. Evident, nu te pot ajuta.

— Destul de potrivită pentru munca în guvern.

— Presupun că nu m-ai sunat ca să mă auzi cum mă vait?

— Nu, dar îmi place să te aud cum te vaiţi, Lilly. O faci cu un aşa fler!

— Crezi?

— Ascultă, o să întârzii la prezentarea de modă. Este în regulă dacă vin după câteva minute de la start?

Recunosc, întrebarea lui mă face să simt înţepătura respingerii, deşi sunt sigură că are o scuză logică şi reală. Doar că eu nu am starea necesară pentru asta.

— Desigur. Vii când vrei. Bunica poate merge cu Nate.

— Nate?

— Vecinul meu de la etaj. El a plătit pentru maşina de cusut şi computer. Ne vedem dacă ajungi acolo, da?

Dau să închid telefonul, când Max ţipă:

— Aşteaptă!

— Ce e?

— Am ceva de făcut înainte. O să vin. Îţi promit. Nu va exista o petrecere de după dacă eu nu sunt acolo pentru poze, nu? Cei de la *Chronicle* pot anunţa logodna noastră a doua zi dacă asta-i face fericiţi.

Chicotesc şi mă simt mai bine, mult mai bine.

— Nu trebuie să mergem aşa de departe. Mulţumesc că m-ai sunat, Max.

— Lilly?

— Da?

— Nu-ţi mai face griji. O să trimit limuzina să vă ia pe tine şi pe bunica ta şi ne întâlnim acolo.

— Mulţumesc. Pa.

Închid, dezamăgită, dar nu surprinsă. Este timpul să ajung la duş. O să înlătur rămăşiţele civilizaţiei şi o să revin la înfăţişarea de femeie din peşteră – iar apoi, voi crea o pălărie, urmată de o rochie de

mireasă potrivită pentru o prinţesă.

30

Când ies de la duş, mă simt uşurată. În sfârşit îmi voi vedea părul în toată splendoarea sa. O voi accepta pe cea care sunt cu adevărat. Este primul pas spre o schimbare adevărată şi importantă! îmi dau cu cremă pentru îndreptat pe păr şi ser antielectrizare, apoi iau foehnul din titaniu.

— Aceasta este prima zi a noii Lilly Jacobs!

Mă aplec, usuc rădăcinile şi las aerul cald să mă cureţe de toate emoţiile negative. (Mă simt ca Poppy!) Părul urât nu mi-a distrus viaţa. Părul urât este doar o născocire a imaginaţiei mele, inventată pentru a atenua durerea provocată de o mamă care nu mă iubeşte, o Buni care nu înţelegea moda şi de o serie de iubiţi pămpălăi care nu s-au căsătorit cu mine.

— Sunt Lilly Jacobs, femeie a secolului douăzeci şi unu! spun cu voce tare, îmi dau părul la loc şi mă uit în oglindă. Oh, Doamne! Sunt hidoasă! Sunt un Simba matur cu o coamă care ar putea rivaliza cu cel mai mare leu african.

— Lilly. Kim bate la uşă. Ai de gând să ieşi vreodată? Hannah are nevoie la baie!

Când ies din baie, mă furişez pe uşă, aşteptând prima privire aruncată spre adevărata mea frezăCred că poate fi denumită „bilă de vată cu personalitate”. Nimeni nu-şi ridică privirea de la maşina de cusut.

— Iată-mă, spun eu într-un final.

O privire rapidă, apoi toată lumea se întoarce la lucru.

— Acesta este părul meu adevărat.

— Super, spune Hannah.

— Ce vrei, să te ovaţionăm în picioare? întreabă Kim.

Las-o baltă. *Nu poţi scoate apă din piatră seacă*. Mă aşez pe canapeaua mea cu carnetul de schiţe şi încep să visez la rochia perfectă pentru silueta suplă a lui Morgan. Ea seamănă cu Cate Blanchett, suplă, dar totuşi bine făcută, iar rochile au fost create pentru trupul ei micuţ. Nu am timp să pun prea multe detalii pe rochie, aşa că forma ei va face totul. Forma şi amplasarea clinilor astfel încât să o îmbrace perfect. Kim şi fetele bârfesc, iar eu închid ochii şi realizez că nu-mi vine nicio idee. Nada. Zileh. Zippo.

Îmi dau seama că am nevoie de linişte. Nu pot fi creativă cu

zumzăitul maşinilor de cusut, cu casetofonul urlând şi cu alte femei tăiate pe ecranul cel mare. Este ceva enervant legat de frumuseţea unei rochii de mireasă în contrast cu fundalul format din piele umană tăiată. Poţi să mă faci nebună, dar pentru mine nu funcţionează. Nu pot folosi locuinţa lui Nate pentru că mirosul m-ar termina. Nu pot fi creativă cu mirosul câinelui sub nas.

Decid să fac ceva ce nu-mi stă deloc în caracter. Mă duc la spa. Bine, nu este complet ieşit din comun, dar singură? Doar eu? Asta este ieşit din comun. Nu pe banii lui Morgan, ci pe ai mei (împrumutaţi). Recunosc, cred că într-un fel sunt banii lui Morgan, din moment ce i-am împrumutat de la ea şi din diferitele şi asortatele mele cărţi de credit, dar de data asta îi voi da înapoi, iar ea va fi încântată când va vedea rezultatul. Rochia de mireasă care o va face să tânjească după un mire de care să fie îndrăgostită, nu după unul pe care să-l salveze de la o moarte iminentă.

Arunc o pereche de pantaloni de yoga şi un tricou într-o geantă.

— Plec. Trebuie să lucrez.

— Cum spui tu, zice Kim.

— Ne vedem, spun celelalte fete.

După un scurt drum cu taxiul, ajung la un hotel local. Are un spa care a fost mereu ca şi Calgonul – mă îndepărtează de toate atunci când am nevoie. Am o geantă pentru noapte şi caietul meu de schiţe. Şi, mai important, o veche pălărie de schi pe care am purtat-o în colegiu.

Spa-ul nu este extravagant după standardele unui spa. Are podele cu linoleum într-o lume de travertin şi instalaţii din crom într-un mediu finisat cu oţel. Ajung la recepţie şi Lars mă recunoaşte imediat.

— Lilly! Au trecut secole de când nu te-am mai văzut. El coboară tonul. Îmi imaginez că asta înseamnă că Sara Lang nu este prea drăguţă în ultima vreme, nu? Este o femeie atât de rea, rea!

— Nu, se poartă bine. Sunt doar foarte copleşită că trebuie să fac rochia vieţii mele în următoarele trei zile.

Am o cameră pentru tine.

În general, hotelul este considerat a fi un spa de zi. Dar există câteva camere, iar Lars nu le face publice. De fapt, înainte obişnuiam să fac curat în camere, ca o metodă de a-mi câştiga şederea acolo, şi de a-l câştiga pentru totdeauna. El m-a întrebat mereu despre mirosurile noilor produse şi mi-a preţuit „expertiza" şi în acest domeniu.

— Doar pentru o noapte, Lars. Şi niciun tratament de spa de data asta. Am nevoie doar de linişte.

— Am înţeles. O să mă asigur că ai camera dată cu spray, iar cascada de deasupra mesei funcţionează. Dă-mi un minut. Ştiu că eşti fata mea care se ocupă cu mirositul! spuse el, atingându-mi vârful nasului. Ce e cu pălăria? Nu e la modă, nu? Este vară.

— O poveste lungă.

Ajung în cameră şi privesc înjur. *Acesta este secretul meu*. Ascunzătoarea mea, unde nu mă poate găsi nimeni, iar creativitatea mea poate atinge noi culmi. Când sunt aici, nu sunt o ratată. Sunt în prezenţa lui Dumnezeu împreună cu muzica mea religioasă care cântă şi cu mirosul floral care mă înconjoară. În ultima vreme nu prea mi-am făcut timp pentru Dumnezeu, dar, din fericire, nu am fost uitată. Deşi probabil că aş merita să fiu.

Liniştea este felul în care pot asculta. Este felul în care creaţiile îmi apar în minte, apoi se scurg prin degetele mele. După ce-mi fac o ceaşcă cu ceai de muşeţel, aprind o lumânare şi mă ghemuiesc în fotoliul franţuzesc de lângă fereastră. Apăsând pe butonul de Play de la CD, las sunetele naturii să umple camera… iar eu privesc în gol.

Deşi camera miroase divin, mi-am adus totuşi propria mea terapie senzorială de la magazinul Origins. Este destul de scumpă, dar infuzia de citrice pentru „Somnul care poate duce la visare” este exact de ce am nevoie drept muză. Îl răspândesc din toată inima prin cameră şi simt cum mirosul cade asupra mea. Morgan mereu îmi pune câte un spray în geanta mea cu bunătăţi şi-mi spune că-l primeşte gratis, dar ştiu că se duce şi-l cumpără. Într-o zi, sper că foarte curând, îi voi arăta că a meritat să investească şi să creadă în mine.

Încep să desenez frenetic şi, în câteva minute, forma rochiei perfecte pentru Morgan începe să apară. Nu este deloc mătase chinezească! Este un amestec de mătase şi satin şi este fără bretele, nici mai mult, nici mai puţin! Nu mi-aş fi imaginat aşa ceva! Cade perfect şi nu are voal. Un voal doar ar încurca-o. Sunt atât de agitată şi întind mâna după mobil.

— Morgan, eşti acolo?

— Da, Lilly, m-ai mai combinat cu altcineva pe ziua de azi?

— Puteţi veni acasă? Nu acasă-acasă, ci la micul meu hotel? Vă amintiţi, cel unde obişnuiam să evadez de Buni?

— Acela de pe Sutter?

— Da!

— Plecăm chiar acum. Ce s-a întâmplat?

— Doar treceţi pe aici, bine? Trebuie să ies să cumpăr nişte materiale. Dar mă voi întoarce. Când credeţi că ajungeţi?

— La şase.

— La naiba! Am uitat să comand cina pentru fete, îmi amintesc. Bine, o să mă întorc până atunci. Dar veniţi aici.

Sun şi aranjez să fie dusă nişte mâncare chinezească la apartament. O să mor când o să-mi văd factura de la Visa luna viitoare, dar nicio afacere bună nu a apărut fără să se cheltuiască un capital semnificativ, nu-i aşa?

Magazinele angro de ţesături sunt închise astăzi. *Va trebui să plătesc la preţul de desfacere*. Dar nu-mi pot permite să aştept peste noapte. Am nevoie de material acum pentru că odată ce Morgan va intra pe uşă, este a mea. O voi drapa şi îi voi pune ace înainte de a avea timp să spună nu. De fapt, nici măcar nu-i va trece prin cap vreun răspuns.

În acest moment vinovăţia se abate asupra mea ca cel de-al şaptelea val. *Unde-mi este mintea*? Morgan nu poate purta o rochie de mireasă săptămâna asta. Deodată îmi amintesc toate lacrimile şi pierderea bărbatului cu care urma să se căsătorească. Apoi apare Stuart care o maltratează în speranţa că va avea şansa de a face o fotografie cu ea. Să o fac pe Morgan să poarte o rochie de mireasă nu va fi uşor, ci, şi mai grav, nu va fi uşor pentru conştiinţa mea. Am luat-o razna. Astăzi am devenit Sara Lang, Bijutierul din San Francisco şi Buni, toţi amestecaţi într-un pachet sfrijit şi cu părul electrizat.

PARTEA A III-a

Boing!!!

31

Nu! ţipă Poppy. Nici nu se pune problema să port o rochie de mireasă! Este ghinion pentru mire să te vadă înaintea nunţii.

— Ce nuntă? o întreb.

— Exact! Vrei să mă surghiuneşti la o viaţă fără niciun mire în perspectivă pentru că am purtat o rochie cu care nu aveam nimic de-a face? Poppy îşi încrucişează braţele, iar Morgan îşi fereşte privirea.

— Sara îşi pregăteşte de obicei defilările cu săptămâni înainte. Nu am rochia de final şi nici modelul şi am la dispoziţie cinci zile. Nu am timp să cerşesc. Te rog, Poppy.

— Te voi ajuta să primeşti diamantele de la tatăl meu, se oferă Morgan şi pentru prima dată astăzi, ea se uită la mine. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Întind mâna spre pălărie.

— Parcă spuneai că am un păr minunat!

— Da, ei bine, cred că a trecut ceva timp de când l-am văzut. Nu-mi amintesc să fi fost atât de… de…

— Umflat, termină Poppy în locul ei. Probabil că ai nevoie de mai mult Omega 3 în dieta ta, Lilly. Asta ar ajuta textura. Ea întinde mâna spre părul meu, dar eu o îndepărtez.

— Opreşte-te! Când ţi-am spus că am un păr nasol, unde ţi-a fost susţinerea când voiam murături şi un pic de compasiune? *Felicity a făcut din aşa un păr un mit*, cred că asta ai spus, Morgan.

— Credeam că exagerezi, spuse Poppy ridicând din umeri.

Ceea ce se pare că înseamnă că nu exageram. *Nu-i de bine*.

— Ce i-ai făcut? mă întreabă Morgan, ca şi cum aş fi încercat să-l fac să arate astfel.

— Doar l-am uscat cu foehnul pe care mi l-ai dat tu.

— Ai ţinut mereu foehnul în jos?

— Ei bine, nu, eram grăbită…

— Lilly, nu este de mirare că este umflat. Foehnul acela nu este o jucărie. Este o treabă serioasă. Du-te şi spală-ţi din nou părul. Trebuie să-l laşi să se usuce singur şi apoi să-l usuci încet cu foehnul, după ce serul şi-a făcut efectul. Ştii toate astea. Nu te poţi grăbi când e vorba de păr; este ca vinul bun.

— Părul meu cu siguranţă seamănă mai mult cu nişte struguri acri. Oricum, nu am timp să-mi fac griji în legătură cu asta, iar dacă mă duc să-mi spăl părul, s-ar putea să plecaţi şi nu puteţi pleca. Poppy trebuie să poarte rochia de mireasă sâmbătă seara. O rochie de mireasă pe care nu o pot face până ce nu o măsor în treizeci şi patru de locuri.

— Lilly, de ce nu iei un model adevărat?

Nu vreau să recunosc că m-am gândit să o iau pe Morgan. De fapt, i-am promis Sarei Lang, pentru că asta arată ce fel de prietenă sunt. Am făcut multe lucruri stupide în viaţa mea, să nu mă înţelegeţi greşit, dar nu mă voi pune mai presus de Morgan. Am privit cum tatăl ei îi face asta de-o veşnicie.

— Te rog, Poppy. N-o să-ţi mai cer nimic niciodată.

Morgan se uită la mine şi oftează aspru.

— Poppy, aminteşte-ţi că Stuart Surrey şi-a băgat limba în gura mea din cauza ei.

— Chiar credeam că vreau limba lui în gura *mea*, îi spun prosteşte.

Poppy ridică mâinile.

— Îmi transmiţi energie negativă. Stuart Surrey trebuie să-şi ţină limba în propria lui gură. Ştii numărul de bacterii pe care-l are acolo? Gura umană este mai rea decât a unui câine. Se uită la privirile noastre dezgustate. Serios.

— Îmi vine să vomit! Morgan se grăbeşte spre baie.

— Mulţumesc mult, Poppy!

— Există treizeci şi şapte de bacterii unice, sănătoase, în gura umană care ajută la digestie şi omoară bacteriile cauzatoare de boli. Dar când amesteci asta cu…

— Opreşte-te! Mă grăbesc spre baie şi bat în uşă. Lasă-mă să intru. Am nevoie de Listerine, acum! Morgan mă lasă să intru şi amândouă ne clătim cu apa de gură pusă la dispoziţie de hotel.

Ieşim afară cu respiraţia proaspătă de mentă.

— În regulă, Poppy. Am suportat asta destul timp. Nu ai întâlniri pentru că sperii oamenii cu vorbăria ta despre energie, bacterii şi drojdie, îi spune Morgan. *Aşa*, *fetiţo*! *Hai* să eliminăm aceste cuvinte din conversaţia ta ocazională, da? Ţii chestiile alternative la lucru şi suntem toţi mulţumiţi.

— De ce eşti supărată pe mine? Lilly este motivul pentru care Stuart şi-a băgat limba în gura ta.

— Şi nu mi-am dat seama că este atât de dezgustător până nu m-ai luminat tu.

— Poppy, stai liniştită. Îţi iau măsurile. Îmi scot metrul şi mă duc după ea.

Ea fuge în spatele scaunului.

— Nu fac asta. Voalul este din nou la modă, cu şlapi, spuse Poppy. Am văzut asta într-o revistă, aşa că nu am nevoie de niciun ajutor în ceea ce priveşte moda în acest moment şi cu siguranţă că nu am nevoie de nicio rochie de lux, de mireasă.

Asta ne face pe mine şi pe Morgan să uităm de bătălia noastră curentă şi să o privim amândouă pe Poppy.

— Trebuie să nu mai fie la modă ca să revină, şi, din moment ce

tu nu ai renunţat niciodată la acest stil, revenirea lui este irelevantă, îi spun.

— De ce eu, Lilly, sincer acum? Nu sunt model.

— Am creat rochia pentru Morgan, recunosc eu într-un final. O pot reface dacă am toate măsurile, dar nu-mi pot permite un model care să vină astăzi aici şi am nevoie de ele acum.

— Rochia este pentru mine? întreabă Morgan.

— Nu m-am gândit, Morgan. Îmi pare rău. Am avut o viziune şi nu m-am gândit prea bine. Te-am văzut în acea rochie şi oraşul San Francisco în extaz. Te-am văzut mergând pe podium şi…

— Cu o condiţie, spuse Morgan, iar eu încep să neg dând din cap.

— Nu, nu. Nu te pun să îmbraci o rochie de mireasă săptămâna asta.

— Când o să fiu prezentată la sfârşit, o să spun că am fost logodită cu Marcus Agav, că logodnicul meu a murit din cauza unei boli la ficat şi faci apel la oameni să-şi completeze rubrica de donator de pe permisele de conducere.

Acum rămân uimită de cât de altruistă este Morgan. Toată viaţa a trăit pentru alţi oameni şi recunosc că trăieşte bine, dar mă întreb ce-şi doreşte pentru sine.

— De ce ai face asta?

— Pentru că aş fi mers în curând spre altar, Lilly, iar acel angajament ar fi însemnat ceva pentru mine. Încă înseamnă. În plus de asta, îmi cam place ideea de a pune capăt ţintei lui Stuart Surrey o dată pentru totdeauna. Ştie că există peşti mai mari în apă decât Caitlyn Kapsan. A început să vină la biserica noastră special pentru a-şi face rost de o soţie bogată. Nu este mai creştin decât – ei bine, nu mai contează. Vrei să faci anunţul sau o transformăm pe Poppy într-un model pentru podium?

Poppy miroase acum nişte ulei de ylang-ylang şi-şi ondulează degetele pe la nas de parcă ar fi o cunoscătoare a ylan-ylang-ului.

— Morgan? spun temătoare şi ne uităm amândouă la Poppy.

— Vrei să faci anunţul?

— Nimeni nu ştie despre logodna ta. De ce să le spunem tuturor acum că s-a încheiat? Nu e mai bine să uităm?

Ea ocoleşte scaunul şi se aşază.

— Am lăsat bărbaţii să preia controlul în viaţa mea fără să spun nimic ani de zile. În sfârşit, a venit şi rândul meu. Vreau ca tatăl meu să

creadă că mă urc pe scenă doar ca să fiu o marionetă a modei, dar apoi va înţelege că ştiu exact ce a făcut el în Rusia. Vreau ca el să ştie că într-un fel m-a forţat să accept această logodnă şi, deşi Marcus era un bărbat de treabă, greşelile tatălui meu m-au bântuit destul. Vreau ca tatăl meu să ştie că nu mai depind de el.

— Asta va alimenta şi presa ca să afle cine era mai exact Marcus. Vrei ca ei să ştie că a murit? întreabă Poppy.

— Nu-mi este ruşine de logodna mea. Te rog, Lilly, lasă-mă să fac asta!

— Uită. Las metrul jos. Nu fac asta.

— Tu eşti cea care-mi spune că tatăl meu profită mereu. Acum ai şansa să faci ceva în legătură cu asta. Ajută-mă să lupt pentru libertatea mea sau o să port diamante şi o să merg pe la petrecerile din societate pentru tot restul vieţii.

— Asta te va face obiectul bârfelor săptămâni la rând! Nu fac asta. Nu-ţi poţi schimba tatăl pentru un alt fel de supărare.

Morgan se aplecă şi ridică metrul, azvârlindu-l spre mine.

— Măsoară-mă!

— Bine! Mă strâmb la ea şi iau metrul. Dar nu ştiu ce bine crezi că va rezulta din asta, mormăi în barbă.

— Vrei să termini cu mormăitul? Simt gata să-ţi bag un castravete murat în gură.

Privesc în sus spre ea.

— Ai castraveţi muraţi? o întreb pofticioasă.

— Măsoară!

— Ştii că şansele ca asta să fie o reuşită simt oricum nule, spun eu cu voce tare.

— Nu, spune Poppy. Nu o să te duci nicăieri vorbind aşa. Aceasta este şansa ta! Ai muncit ani de zile ca să ajungi aici. Acesta este spectacolul tău! Dacă eşuezi, cel puţin eşuează pe podium – la săptămâna Modei. Du-te acolo şi eşuează, bine? Cel puţin asumă-ţi riscul. Ea începe să dea cu spray din terapia mea senzorială şi, trebuie să recunosc, mă simt mai bine când termină.

Inspiră. *Expiră*. Viaţa pare mai frumoasă când miroase bine.

Mobilul meu sună.

— La naiba, am vrut să-l închid.

— Ai face bine să răspunzi, spune Poppy. Doar începi o afacere.

— Lilly Jacobs Design.

— Lilly, sunt Sara. Ascultă, cred că mi-a fost un pic cam frică în ceea ce priveşte blugii. Am decis să prezint până la urmă denimul şi să las rochile de seară în fundal. Shane m-a asigurat că acest jurnalist a mai exagerat şi înainte.

— Nu, Sara! *Shane*! *Otrava existenţei mele*. Sara, am rochia care te va pune din nou pe hartă. Face ca Vera Wang şi Monique Lhuillier să aparţină trecutului. Eşti dispusă să renunţi aşa de repede la moştenirea ta?

— M-am gândit la asta…

— Morgan Malliard va purta rochia, Sara. Încerc să par incredibil de puternică şi nu ca şi cum întreaga mea viaţă ar depinde de noaptea de sâmbătă. Dar pentru mine înseamnă tot. Am cel puţin şase rochii de seară, plus o rochie de mireasă şi niciun spectacol la săptămâna Modei? Când le voi plăti pe fete pentru timpul lor şi materialele cumpărate, voi avea datorii de aproape 10.000 de dolari.

Sara vorbeşte cu altcineva, când aud că îşi dă seama de ce i-am spus.

— Morgan? A fost de acord cu prezentarea? Nu a mai prezentat niciodată.

Poppy îmi ia mobilul, aproape smulgându-mi-l din mână.

— Sara Lang? Sunt Poppy Clayton, publicista şi agenta lui Morgan. A renunţat la multe lucruri din agenda ei pentru a purta rochia lui Lilly sâmbătă. Dacă rochia lui Lilly nu este disponibilă, atunci va trebui să accepte oferta de la Paper, Denim şi Cloth.

Rămân cu gura căscată. De unde Dumnezeului ştie Poppy despre Paper, Denim Cloth? Un designer rival din San Francisco şi un precursor în afacerile cu denim. Cu siguranţă sunt impresionată. Ce mai are ea în mânecile acelea ale cămăşii?

— Fără supărare, doamnă Lang, dar nu am… Poppy se opreşte, făcând ca circumstanţele să sune cu adevărat grave. Ei bine, nu am auzit… lucruri prea bune despre denimul din colecţia dumneavoastră. Sunt foarte îngrijorată. Nu-i pot permite lui Morgan să-i poarte în public fără nişte recenzii pozitive generale. Aşa cum poate ştiţi, ea şi Lilly Jacobs sunt prietene, altfel nu aş fi lăsat-o să participe deloc la această defilare. Ne aflăm acum aici pentru a negocia termenii serii prezentării de modă şi… Poppy tace. Desigur. Desigur. Cred că putem aranja asta. Lăsaţi-mă să discut asta cu clienta mea şi vă voi suna înapoi direct pe dumneavoastră.

Poppy închide telefonul şi zâmbeşte.

— Îmi ascunzi anumite lucruri, arăt eu spre Poppy. De unde ştiai despre Paper, Denim şi Cloth?

Ea zâmbeşte.

— Chiar dacă tu crezi sau nu, era un articol în *Organic Weekly*.

— Eşti uimitoare.

— Sara Lang avea multă energie temătoare, spune Poppy. A trebuit doar să o masez un pic şi a noastră a fost. Încă mai crezi că vorbăria mea despre energie este o prostie?

— Da, aşa cred. Vorbeşti la fel ca Yoda. Dar Forţa este cu tine şi te iubesc, Poppy Clayton!

— Desigur că mă iubeşti. Simt asta, fato!

— Pentru Fetele Spa! spune Morgan în timp ce deschide o apă minerală pe care Lars a pus-o pe birou.

— Pentru Fetele Spa! spun eu şi Poppy ca un ecou, la unison.

32

Simt cum adrenalina îmi clocoteşte în vene. În general îmi place energia dinaintea unei prezentări de modă, dar de data asta recenziile vor vorbi despre mine. Dacă presei nu-i place o rochie de seară, vor spune ceva de genul: Lilly Jacobs pentru Sara Lang, un eşec complet şi total! Apoi, nu voi fi doar şomeră, dar voi avea şi o gaură de 10.000 de dolari – şi înapoi la Buni şi la finanţe. Aşa că acum adrenalina se simte mai mult ca o nelinişte stimulată artificial.

Merg înainte şi înapoi, ascultând mulţimea care vuieşte în timp ce intră şi-şi ocupă locurile. Am îmboldit, împuns şi înţepat cu ace modelele până ce nu s-a mai văzut nici măcar o cută pe siluetele lor micuţe bine făcute.

Un lucru bun pe săptămâna asta. Efectiv mi-am împuns degetele de la mână nu până la os, dar oricum până la cel de-al doilea strat de piele. M-am înţepat atât de des în acele de cusut încât degetele meu au ajuns să aibă semne ca degetarul pe care ar fi trebuit să-l port. Modelele sunt nişte creaturi şerpuitoare. Oricum, am muncit atât de mult la rochii, încât pur şi simplu nu am avut timp să fiu obsedată de părul meu. Mi-am făcut o bentiţă de păr dintr-o bucată rămasă de la materialul portocaliu şi este aruncată deasupra coroanei mele ca o salată de fructe proaspătă. Sunt o Carmen Miranda a zilelor noastre (preferata lui Buni, în afară de Van Johnson şi William Holden)!

Sara a văzut rochiile şi a potrivit modelele împreună cu mine. A

fost mulţumită de culorile alese şi, pentru prima dată, mă simt ca şi cum în sfârşit am făcut şi eu ceva bine. Îmi dau seama că este mulţumită, pentru că nu mi-a spus cât de stupidă sunt nici măcar o dată în ultimele trei zile. Dar, desigur, dacă cronicile vor fi negative, va avea multe de spus şi nu va fi de bine.

Hotelul familiei Schwartz a fost transformat. Majoritatea defilărilor au loc la Palace of Fine Arts, dar Sara a închiriat hotelul, aşa încât presa şi membrii înaltei societăţii să nu fie nevoiţi să traverseze tot oraşul pentru petrecerea de după. Mai mulţi spectatori înseamnă mai multe vânzări, înseamnă mai multă atenţie. Pereţii hotelului au fost drapaţi cu ţesături scumpe, colorate, care să se asorteze cu rochiile, iar sala de bal a fost parfumată cu un miros proaspăt de citrice (ideea mea – de parcă mai era nevoie să spun asta). Oricum există un colaj de parfumuri scumpe care rivalizează pentru a atrage atenţia şi simt că mirosul meu plăcut de portocale este nul. Banii vechi şi colonia veche par a fi sinonime. *Parfumul are şi el o anumită durată de depozitare*, *oameni buni*!

Sara a reuşit să angajeze modelele şi s-a ocupat de fundalul muzical pentru spectacol şi şi-a pus echipa obişnuită să facă podiumul mai lung astfel ca fotografii să aibă timp să facă poze. Sara spune că una dintre greşelile pe care o fac creatorii de modă este să grăbească defilarea. Ea spune că deşi muzica este rapidă, modelele ar trebui să se gândească la mersul elefantului când defilează. Desigur, modelele sunt prea tinere să ştie ce înseamnă asta, aşa că unul dintre agenţi le traduce de obicei: „Încet", le spune el, ca un crescător de animale care le vorbeşte căţeluşilor.

Am găsit cum să folosesc materialul pentru nuntă al lui Morgan. L-am folosit pentru podium, iar acolo arată impecabil, oferind exact contrastul elegant pentru rochiile strălucitor colorate.

Morgan se află în culise, ţinându-mă de mână. Amândouă suntem atât de nervoase, încât nu putem vorbi una cu cealaltă. Stăm doar şi ne uităm înţelegător una la cealaltă. În această seară, se va elibera de tatăl ei. Iar eu, fie mă voi elibera de datorie sau de temerile mele legate de lipsa de merite, fie voi cădea în prăpastie. Depinde de rata succesului meu. Dacă apariţia lui Morgan indică ceva, am scăpat de griji. Am măsurat de treizeci şi patru de ori silueta lui Morgan şi am potrivit clinii rochiei cu precizie acolo unde rochia se mulează pe ea. Îmi place să cred că diploma mea în finanţe a fost acum de folos.

Pentru că măsurile sunt atât de precise, încât înţelegerea matematicii poate crea o iluzie perfectă a trupului. Nu pentru că trupul lui Morgan ar fi departe de perfecţiune.

Şi celelalte rochii sunt importante, să nu mă înţelegeţi greşit. Ele înseamnă un an întreg de muncă la Sara Lang, ca să nu mai vorbesc şi despre ultima săptămână mortală din propriul meu magazin/apartament, dar pe moment contează doar rochia lui Morgan şi ultimele şase rochii. Acestea sunt trecute oficial în program ca *Lilly Jacobs pentru Sara Lang Couture*. Ele sunt începutul propriei mele defilări pe podium. Oare voi accepta un buchet consistent de trandafiri? Sau o să se arunce cu roşii şi fructe stricate în direcţia mea? *în regulă*, *Doamne*, *nu mă părăsi acum*!

Mă uit după cortină. Buni stă în primul rând, cu un scaun gol lângă ea, acolo unde ar trebui să se afle Max. Nate stă în spatele ei, discutând cu o blondă şi dându-şi capul pe spate râzând. *Oh*, *frate*!

— Încăperea este plină? Kim apare în spatele meu, iar eu închid cortina. Morgan se dă înapoi.

— Poftim? Da, da. Este plin. O prind de mâini înainte de a arunca o privire după cortină în sală. Ultimul lucru de care am nevoie este ca ea să devină nervoasă. Asta este, Kim. Am muncit din greu pentru acest moment.

— Nu mi-ai spus niciodată cum ai reuşit s-o faci pe Sara să renunţe la toate acuzaţiile împotriva mea.

— Am pus-o pe prietena mea Poppy să o sune. Are un fel de putere mai specială asupra acestei femei, iar Sara se află complet sub controlul ei. Nu înţeleg, dar nici nu întreb.

Fostul soţ al Sarei se învârte prin camera din spate, sperând să vadă vreun model fără haine, dar Sara se pricepe destul de bine în a-şi păstra modelele bine acoperite. Cred că a fost căsătorită destul de mult timp cu acest bărbat. El încă deţine o parte din afacerea Sarei, dar ce face ea cu mine este doar a ei. Prin urmare, acesta este motivul pentru care este atât de săritoare.

Amânăm începerea spectacolului până când ajung persoanele din înalta societate care stau în primul rând. De obicei, acestea întârzie pentru a-şi face o intrare somptuoasă, iar problema este că fiecare dintre ei vrea să ajungă mai târziu decât celălalt. Aşa că se întâmplă foarte rar ca un spectacol să înceapă la timp, pentru că, cu cât audienţa este mai bogată, cu atât presa este mai numeroasă.

Morgan îşi scutură nervoasă mâinile, iar eu oftez din nou văzând-o.

— Morgan, te-ai născut pentru a fi mireasă.

— Ştiu. Mă face să vreau să mă căsătoresc cu bărbatul potrivit. Te-ai întrecut pe tine, Lilly. Ai un talent în a înţelege silueta feminină! Nu vreau să o mai dau jos.

— Trebuie să-ţi cunoşti clientul. Am decis că o să fac rochii potrivite pentru fiecare corp, dacă ne luăm zborul în această seară. Trebuie să iei toate măsurătorile şi să ştii unde să pui clinii în ţesătură ca să cadă cum trebuie. Nu am făcut asta cu restul modelelor şi văd diferenţa. Poate că publicul nu va observa detaliile tehnice. Dar când vei apărea acolo vor şti că este vorba de ceva special.

O privesc pe Morgan şi chiar este o apariţie aparte. Rochia este fără bretele, cu câteva mărgele şi perle aplicate pe corsaj. Totul este din satin, cu excepţia centurii din mătase chinezească aşezată pe talia ei naturală. Fusta este din două părţi strâmte cu un pic din ţesătură jos.

— Eşti pregătită pentru asta? o întreb, ştiind că viitorul nostru este în joc.

— Sunt. De fapt, sunt chiar nerăbdătoare. Eşti pregătită? mă întreabă ea, iar eu încuviinţez dând din cap. Asta vreau să spui. Morgan îmi dă o foaie de hârtie. Tata stă în spate, sprijinit de perete şi a adus destul de mulţi oameni de la pază pentru a proteja diamantele.

— Ştiu. Au percheziţionat pe toată lumea care a intrat aici în seara asta. Presa va şti cu siguranţă că bijuteriile sunt adevărate.

— Tatăl meu se va asigura că ştiu exact de unde provin, crede-mă.

— Sara! spun, văzând-o pe fosta mea şefă intrând uluită. Ai nevoie de ceva?

— Agenta ta este uimitoare, domnişoară Malliard, îi spune Sara lui Morgan. Şi-a adus masa de chiropractician şi mi-a îndreptat şira spinării. Nu m-am mai simţit niciodată atât de calmă înaintea unei prezentări. Nu simţi *energia* publicului? Aşteaptă până te vor vedea, domnişoară Malliard. Apoi Sara se uită la mine şi-şi lasă ochelarii în jos. Lilly, nu ai ceva de făcut? Suntem pe cale să începem.

Televizoarele sunt în culise în caz că ni se face vreun reportaj înainte de prezentare, iar eu privesc spre unul dintre monitoare şi-l văd pe Max Schwartz pe ecran dând un interviu îmbrăcat în smoching. Mă apropii de televizor şi-l dau mai tare.

Acest premiu înseamnă mult pentru dumneavoastră, nu este aşa, domnule Schwartz?" îl întreabă prezentatorul.

„Da, aşa este. Este mereu plăcut să ţi se recunoască meritele în muncă, dar este şi mai important ca munca să continue. Zâmbeşte. Dacă mă scuzaţi, am întârziat la un alt angajament".

„Acesta a fost", continuă prezentatorul, evident tulburat de plecarea subită a lui Max, „cel care a primit premiul pentru Cel Mai Bun Cetăţean pentru acte de caritate. El a strâns în acest an sute de mii pentru oamenii străzii din San Francisco, iar asta nu se va uita prea curând. Înapoi la tine în studio, Katie!"

Morgan vine în spatele meu.

— De aceea a întârziat?

Ridic din umeri stând cu gura căscată.

— Cred că da. *Sute de mii de dolari*. Ai auzit asta?

— Nu e de mirare că o suportă pe Buni. Probabil că are nişte dopuri de urechi scumpe, făcute la comandă pe acolo sau ceva de genul ăsta.

Sara bate din palme de trei ori cu putere.

— Să mergem, Lilly. Acum!

Luminile devin difuze în sala de bal, iar cele aflate de-a lungul podiumului se aprind, în timp ce muzica se aude tare. Stomacul mi se strânge.

— Asta este.

— Va fi minunat, Lilly, spune Morgan.

Mai întâi trebuie să aştept nenumăratele denimuri din colecţia Sarei şi a lui Shane Wesley. Chiar şi cu muzica care bubuie, publicul este ciudat de tăcut. O văd pe Sara păşind pe podium, ţipând la modele să stea drepte. Sara este extraordinar de zgârcită şi de obicei îi lipseşte un model sau două pentru prezentare, aşa că ele deja nu sunt încântate de colecţie. Să fie văzute pe pantofi cu toc ascuţit, în denim negru şi tricouri cu scheleţi nu face prea bine stării lor de spirit. Nimeni nu vrea un statut de supermodel purtând haine cu cranii pentru anorexice.

Am găsit ceva şi mai rău decât tăcerea. Este mormăitul negativ care se petrece atunci când este evident că publicului nu-i place ce vede. Inima mea începe să bată cu putere. Starea de spirit nu este prea minunată acolo şi mă rog să nu am parte de o mulţime morocănoasă. Şi mai rău, fără public. Îi strâng mâna lui Morgan, iar muzica se schimbă în *Rapsodia* lui Rahmaninov melodioasă şi curgătoare.

Primul model păşeşte înainte în rochia galben-canar cu o răscroială adâncă din mătase, purtând o brăţară asortată cu diamante galbene şi un pandantiv enorm cu diamant galben în jurul gâtului. Deşi nu cred că are mai mult de şaptesprezece ani, modelul brunet pare sofisticat şi sigur pe sine.

— Aminteşte-ţi, mergi încet, îi spun. Pluteşte odată cu muzica.

Fata trece dincolo de cortină plină de încredere, iar eu îi simt fiecare pas. Defilarea pare să dureze o veşnicie, iar eu privesc la expresia de pe chipul bunicii. Ea chiar şi-a dus mâna la gură. Oare este uimită? Dezgustată? Sau ce?

Îl văd pe Nate, iar el fluieră prelung, băgându-şi degetul în gură. În timp ce modelul se întoarce pe podium, mulţimea izbucneşte în aplauze. Cel de-al doilea model se află în faţa mea, purtând rochia portocalie cu care se asortează cordeluţa din părul meu. Trag de talie şi îndrept toate creţurile în timp ce ea păşeşte pe podium. Timpul se opreşte în loc. Iar de data asta vorbesc serios. Nu este ca atunci când am crezut că s-a oprit cu Stuart Surrey, dar adevărat, nu merge înainte, ci stă suspendat în aer. Cu fiecare model care-şi ocupă locul pe podium, inima îmi bate în gât, care este extrem de uscat. Fiecare pas este ca un pumnal îndreptat spre jugulara mea, ca şi cum m-aş aştepta ca modelul să cadă, sau ca fusta să se rupă de corset. Destinul iminent este modul meu de operare.

În sfârşit, Morgan se aşază la capătul podiumului şi finalul începe. Ne luăm de mână, iar ceea ce se petrece între noi în linişte este o înţelegere tacită şi un rapid „Mulţumesc, Doamne”. *Acesta este momentul nostru*. Şi, ca orice altceva important din viaţa noastră încă din colegiu, îl facem împreună. Poppy face masaje cu masa ei într-una dintre camerele din spate, dar iese în momentul când Morgan trece dincolo de cortină. Poppy arată spre tavan pentru a ne da de înţeles că s-a rugat. Mai aruncăm câte o ultimă privire grăitoare una către cealaltă.

Cortina se trage, iar Morgan rămâne acolo până ce suspinele care se aud încetează. Încet, ea alunecă pe podium ca cel mai bun model al sezonului, mergând cu o graţie impecabilă, cu cerceii simpli cu diamante şi diamantul enorm al inelului de logodnă strălucind sub luminile scenei. Încăperea este tăcută, fiecare privire este fixată asupra ei ca şi cum ar vedea un înger. Apoi, fără niciun avertisment, Morgan se opreşte în mijlocul podiumului. Muzica se opreşte deodată.

— Sara, şoptesc eu. Ce se întâmplă? Dă drumul la muzică!

Atunci îl văd pe Stuart Surrey la capătul podiumului.

Probabil că a citit articolul din presă şi ştia că ea era acolo. El se uită prelung în ochii lui Morgan, dar ea nici măcar nu se uită la el. Ea se uită la…

— Oh, Dumnezeule! exclam strângând din dinţi.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Poppy, venind în spatele meu.

— U-u-uite, mă bâlbâi şi arăt cu degetul. Andy Mattingly, scriitorul de poeme, respinsul de la *Idolul american* din trecutul romantic al lui Morgan stă la capătul podiumului de prezentare. Luminile scenei îl scot în evidenţă ca şi cum ar fi înconjurat de o anumită aură. Privirea lui este ferm aţintită asupra femeii pe care o iubeşte, iar ea nu şi-a mutat privirea de când i-a remarcat prezenţa.

— Mergi, Morgan! îi şoptesc îmboldind-o să meargă pe podium. Termină defilarea! Termină defilarea!

Fotografii fac poze după placul inimii, crezând că cel pentru care este în extaz este Stuart Surrey, o transă care a făcut-o repede să uite că trebuie să pună un picior în faţa celuilalt. Stuart se ridică mândru când Morgan începe să meargă… şi apoi… fuge!

— Nu-mi vine să cred că poate alerga în aceşti pantofi, spune Poppy.

La capătul podiumului, Morgan sare peste margine, iar paznicii o înconjoară. Stuart se luptă cu vitejie să o salveze. Sunt bucuroasă că am fixat rochia astfel încât nimic să nu mai încerce să se elibereze. Morgan se agită şi se mişcă până când se eliberează de bărbatul greşit şi aleargă în braţele lui Andy. Ea închide ochii şi chiar de aici pot vedea cum lacrimile îi curg pe obraji. Andy îi ridică bărbia, iar cei doi se sărută cu o înflăcărare care pare desprinsă dintr-o telenovelă de după-amiază.

— Asta este sexy! o aud pe Poppy spunând. Simt acea energie.

— Cred că întreaga încăpere simte acea energie.

Aparatele de fotografiat ţăcănesc cu frenezie şi trebuie să recunosc că Morgan a făcut mai multe pentru cariera mea în modă prin slăbiciunea ei pentru muzicienii mediocrii decât ar fi putut face o sută de diplome de la Stanford.

Tatăl ei o ia razna, ţipând şi încercând să traverseze încăperea. Desigur, paznicii cred că este vorba de bijuterii, dar eu şi Poppy zâmbim una la cealaltă, ştiind că problema este sărăcia bărbatului cu

buzele ferm prinse de buzele fetei Bijutierului din San Francisco.

— Ar trebui să facem anunţul lui Morgan? întreabă Poppy.

— Cred că deja a făcut ea unul.

Mă uit la Buni şi o văd cu gura deschisă, dând din cap la vederea întregului scenariu, ceea ce mă face să chicotesc tare. Poppy mă îmbrăţişează şi începem să sărim împreună.

— Am reuşit!

Andy o ia pe Morgan pe sus în braţe, în timp ce ea – şi scoate simultan diamantele şi le dă paznicilor – care este evident că nu au nici cea mai mică idee cine este ea. Andy şi Morgan îşi zâmbesc ca şi cum ar fi mers la cea mai mare petrecere a secolului. Ies grăbiţi pe uşă, departe de tatăl ei, îndreptându-se spre – viitorul lor? Rochia mea este la ei, dar îmi imaginez că asta este de bine pentru viitorul meu.

— Ţi-am spus eu că rochia aia are putere.

— Aşa este. Poate că ar fi trebuit să o porţi tu, Poppy?

În timp ce tânărul cuplu iese din raza noastră vizuală, îl văd pe Max intrând, îndreptându-şi gulerul de la smoching. Se comportă ca şi cum nu este nimic neobişnuit ca o femeie să fugă de pe podiumul de prezentare de la săptămâna Modei şi să iasă afară pe uşă într-o rochie de mireasă, împreună cu un bărbat necunoscut şi se îndreaptă spre Buni. Apoi mă vede pe scenă şi observă haosul absolut din sala de bal.

Îşi menţine privirea aţintită asupra mea, sare peste o treaptă şi apoi pe podium, ţinându-şi drept piciorul rupt. Se crispează un pic din cauza mişcării, dar, odată ajuns pe scenă, se îndreaptă spre mine cu acei ochi căprui incredibili, fără să-i pese că toată lumea se uită la el. Încep să chicotesc şi mă întreb ce Dumnezeului pune la cale. Privesc în jos spre Stuart Surrey, care se luptă cu tatăl lui Morgan şi nu simt nimic. Nu a mai rămas nicio urmă de sentiment – nici măcar o reacţie în stomac – pentru acel bărbat. Dar, cu siguranţă, apar noi sentimente pentru un tip mai matur, reporter de televiziune cu cioc şi păr, dar care dispare.

— Domnişoară Jacobs? Cineva întinde o mână spre mine. Helen Wong, de la *Women's Wear Daily*. De unde te inspiri pentru rochiile tale?

Mă uit la ea pentru o clipă şi, fără să mă gândesc de două ori, îi spun de unde vine mai exact inspiraţia mea.

— De la Dumnezeu. De la prietenii mei. De la spa – în general în această ordine.

Ea încuviinţează dând din cap.

— Şi culorile? Sunt atât de unice!

— O culoare luminoasă dă o energie bună, îi spun, zâmbind spre Poppy. Vreţi să mă scuzaţi, vă rog?

Parcurg drumul care mă desparte de Max şi ne oprim la câţiva centimetri unul de celălalt.

— Max Schwartz, *cine* eşti tu?

Mă ia de mână, ducând-o la buze, şi mi-o sărută cu blândeţe.

— Îmi pare rău că am întârziat. Îmi dă jos cordeluţa cu ambele mâini. Eu am un picior rupt. Tu ai păr cârlionţat. Nu este drept să trişezi.

Îmi scutur părul şi-l las să explodeze natural.

— Este mult păr cârlionţat şi nu este temporar, îi spun, privind la ghipsul său.

Îmi cuprinde faţa în mâini.

— Lilly Jacobs, uneori mă întreb dacă acorzi atenţie vieţii care te înconjoară. Te-am dorit din clipa în care te-am văzut prima dată. De ce crezi că bunica ta a primit o asemenea chirie în zona portului?

Ridic din umeri.

— Am crezut că poate ai o slăbiciune pentru doamnele în vârstă. Sau poate că erai homo şi nu voiai să fii tentat de un tip mai tânăr şi apoi…

Max îmi pune un deget pe buze şi începe să râdă cu putere.

— Nu mai contează, bine? Am „o slăbiciune pentru doamnele în vârstă”, aşa cum bine ai spus tu, pentru o doamnă în vârstă în mod special, pentru că are o nepoată superbă. Sunt un bărbat foarte răbdător, Lilly Jacobs, dar cred că am fost destul de răbdător.

Râd şi privesc în jos. Apoi el îmi ridică bărbia spre el. Max mă sărută cu putere pe buze, şi trebuie să recunosc, dacă aveam ceva de obiectat, nu am nici cea mai mică idee ce anume era.

Mă întorc şi o văd pe Sara în lumina reflectorului jurnaliştilor de modă şi mă uit la Buni şi văd în ea o mamă. *Buni ştia exact ce face atunci când o invita pe Valeria acasă la Max*. Buni zâmbeşte ca pisica Cheshire! Mă uit la Max, ai cărui ochi închişi la culoare şi expresivi mă fac să mă simt de parcă aş fi regina castelului. Apoi mă gândesc la Poppy şi la Morgan, în toţi aceşti oameni care mă iubesc necondiţionat văd o oglindă în care mă oglindesc aşa cum sunt eu cu adevărat – aşa cum m-a creat Dumnezeu. Cu păr anapoda şi toate cele. Pentru a

rezuma Psalmul 139, sunt toate astea şi chiar mai mult!

Două luni mai târziu:

Am apărut în *Women's Wear Daily* şi am creat o afacere din resturile pe care mi le-a lăsat Sara Lang. Banii vor continua să fie o problemă până când îmi voi putea face rochiile un pic mai repede, dar, până la urmă, părul vâlvoi nu mi-a distrus complet viaţa. Acum ştiu asta. De fapt, viaţa este frumoasă. Max Schwartz m-a asigurat că nu duce o viaţă de moştenitor, iar asta îmi convine. (Dar nu ţi-ai da seama de asta după broşa cu diamant a bunicii lui pe care mi-a dăruit-o recent.)

Pentru prima dată sunt îndrăgostită de un bărbat care mi-a văzut părul în toată splendoarea lui şi nu se teme de el! Şi o luăm încet. Merg acasă la el seara, bucurându-mă de privelişte şi de compania lui, în timp ce el ia notiţe despre emisiunile TV. Eu fac schiţe şi mă gândesc cum voi plăti costul materialelor pentru acea lună. Din când în când, mă uit la el şi mă întreb: *Cum am ajuns aici*? *Eu*. *Lilly Jacobs – actual designer şi iubită*. Ce poate fi mai bine de atât? Oh, aşteaptă, nu pot face asta. Pot fi toate astea… dar sunt şi realistă!

Buni pare să creadă că m-am aranjat şi deodată şi-a făcut o viaţă proprie cu un bărbat pe care l-a cunoscut la bingo, nici mai mult, nici mai puţin. Cât despre Morgan şi Poppy – cele mai bune prietene pe care le poate avea o fată – le voi lăsa pe ele să-şi spună povestea la următorul weekend al Fetelor Spa. De data asta cu murături.

Sfârşit

EDITURA LIDER – CLUBUL CĂRŢII
O.P. 5 – C.P. 15, Sector 4, Bucureşti
Telefon/Fax: 021.316.32.55; 0744.530.970; 0723.335.197;
email: lider@e-xtreme.ro; depozit@edituralider.ro; site: www.edituralider.ro

***Notă: Membrii CLUBULUI CĂRŢII LIDER* beneficiază de următoarele avantaje:**

1. Editura suportă cheltuielile de expediere a cărţilor comandate. *În termen de o săptămână de la data comenzii*, solicitantul va primi prin poştă, la domiciliul său, cărţile dorite în limita stocului disponibil cu plata ramburs.
2. Reducerea preţului de vânzare este de 20% pentru fiecare comandă.
3. Comenzile se pot face: prin poştă la O.P. 5-C.P. 15, telefonic şi on-line la adresa www.edituralider.ro
4. Taxele poştale sunt suportate de către editură.

Oferta de carte

COLECŢIA CULTURĂ GENERALĂ

Daniel S. Burt	100 CEI MAI MARI SCRIITORI AI LUMII	36,00
Jean Prèposiet	ISTORIA ANARHISMULUI	34,90
Anthony Blond	O ISTORIE SCANDALOASĂ A ÎMPĂRAŢILOR ROMANI	29,90
Dominique Venner	ISTORIE ŞI TRADIŢIE LA EUROPENI	24,90
Rosa Agizza	MITURI ŞI LEGENDE ALE ROMEI ANTICE	32,90
John Malone	VERDICTUL TIMPULUI	29,90
Michel Faucheux	O ISTORIE A RĂULUI	29,90
Martin Seymour Smith	100 CELE MAI IMPORTANTE CĂRŢI DIN ISTORIA OMENIRII	39,90
Brian Mooney	100 MARI LIDERI DIN ANTICHITATE PÂNĂ ÎN PREZENT	34,90
Nigel Cawthorne	O ISTORIE A PIRAŢILOR	35,00
Ion Manta	TERRA SE DESTĂINUIE	29,00
Harold C. Schonberg	VIEŢILE MARILOR COMPOZITORI	37,00
Colette Arnould	ISTORIA VRĂJITOARELOR ÎN OCCIDENT	36,00
Mircea Handoca	MIRCEA ELIADE. PAGINI REGĂSITE	39,50
John Baldock	FEMEILE DIN BIBLIE	37,50

Romanul de față se încadrează în genul *chick lit*, adică literatură orientată spre problemele personale și profesionale din viața reală, cu care se confruntă femeile moderne.

Lilly Jacobs este o tânără frumoasă și inteligentă, care are impresia că totul este împotriva sa: părul ei, care seamănă cu o ciupercă umflată, îi provoacă mereu necazuri; o deranjează mirosurile neplăcute din mijloacele de transport în comun; șefa ei a refuzat să o promoveze în funcție; iubitul ei o înșeală. Simțind nevoia să-și reinventeze viața, mai ales că vârsta de 30 de ani (termenul limită fixat de bunică pentru a se realiza profesional ca designer vestimentar) se apropie vertiginos, Lilly demisionează și îi dă papucii iubitului. Începe astfel o nouă etapă a vieții sale, nelipsită de probleme, necazuri și ghinioane — însă totul pare că poate fi rezolvat mai ușor după un weekend la spa, cu prietenele ei.

O carte cu umor savuros, amuzantă și relaxantă — pe scurt, o carte scrisă de o femeie pentru femei.

EDITURA LIDER
www.edituralider.ro
25 LEI